

ФЕЛІКС ЗАЛЪТЕН

БЕМБІ

Фелікс Зальтен

Бембі

Лісова казка

Переклад: *Олег Журавель*

Версія файлу 0.9

[БУЛ](#)

Він з'явився на світ у дрімучій гущавині, в одному з тих невеличких лісових сховків, які нелегко помітити сторонньому оку, хоч вони начебто й відкриті з усіх боків.

Тут було так тісно, що ледь вистачало місця для нього та для його матері.

Він непевно стояв на тонких ніжках, вступившись поперед себе ще незрячими каламутними очима й схиливши голову: навколишній гомін заглушив його, він весь тремтів.

— Яке чудове маля! — вигукнула сорока. Вона летіла кудись у своїх справах, але, побачивши його, забула все і сіла поблизу на гілці. — Яке чудове маля! — повторила вона.

Їй ніхто не відповів, проте сороку це не збентежило.

— Як дивно! Воно вже може стояти й ходити! Це просто надзвичайно! Зроду такого не бачила. Правда, я ще молода, — як вам, мабуть, відомо, я лише рік, як із гнізда. Але це мені здається справді надзвичайним. Таке мале, щойно з'явилося на світ і вже стоїть на ногах. Пом'єму, це чудово. А втім, я вважаю, що у вас, оленів, усе гідне подиву. Скажіть, а бігати воно теж уміє?..

— Звісно. — тихо відповіла мати. — Але вибачте, будь ласка, я зараз не можу вести розмову. У мене стільки роботи... Крім того, я ще не зовсім добре себе почуваю.

— Прошу вас, не турбуйтеся, — сказала сорока, — я й сама не маю часу. Але ж таке не завжди побачиш. По-

думати лишень, як довго й тяжко це відбувається в нас. Діти вилуплюються з яйця такі безпорадні, що навіть поворухнутися самі не можуть. За ними треба догляду та й догляду. Ви, звичайно, й не уявляєте собі, скільки зусиль треба докласти, щоб їх вигодувати, скільки страху натерпітись, щоб їх виглядіти. І подумайте тільки, як тяжко добувати для них їжу й водночас стежити, щоб з ними нічого не трапилось. А самі собі вони не можуть дати ради. Ну скажіть, хіба це не правда? Скільки треба чекати, поки вони зможуть рухатися, увіб'ються в пір'я і стануть на щось схожі.

— Вибачайте, — сказала мати, — але я не слухала.

Сорока полетіла. «Дурне створіння! — думала вона. — Благородне, але дурне».

Мати навіть не помітила, що сороки вже немає. Вона старанно мила свого маленького. Вона мила його язиком, і тут було все: і купіль, і масаж, і тепло, й ласка.

Маля трохи похитувалось. Від ніжних дотиків матириного язика воно щулилося, але не рушало з місця. Його червоняста, ще трохи скуйовджена шубка була всіяна чистими білими цяточками; по-дитячому безтурботне обличчя мало сонний вираз.

Навколо росли ліщина, кизил, терен і бузина. Високі клени, буки й дуби накиннули над хащею зелений дах; з твердого темно-бурого ґрунту пнулися вгору папороть, лісовий горох і шавлія. А зовсім унизу горнулися до землі

листочки фіалок, які вже відцвіли, і суниць, що тільки но починали цвісти. Світло ранкового сонця снувалося поміж густим листям золотими нитками. Ліс дзвенів на тисячі голосів, він весь був сповнений їхнім веселим хвилюванням. Радісно кричала іволга, безупинно туркотіли голуби, свистіли дрозди, видзвонювали зяблики, цінькали синиці. Крізь їхній спів пробивався сварливий крик сича, веселий сміх сорок, тріскуче. з металевим відтінком сокотання фазанів. Іноді всі голоси заглушав пронизливий, радісний зойк дятла. А вгорі, над верховіттям дерев, дзвінко й наполегливо лунав клич сокола і чувся хрипкий хор гав.

Маля не розрізняло цих співів, не розуміло жодного слова з лісових розмов. Воно ще просто не слухало їх. Не сприймало ще й запахів, якими дихав ліс. А чуло тільки, як шарудів материн язик по його шубці, коли її мили, гріли й цілували, і відчувало лише запах матиного тіла. Воно щільно пригорнулось до цього теплого тіла і в голодному шуканні знайшло джерело життя.

А поки маля пило з цього джерела, мати пестила його і тихо шепотіла: «Бембі».

Вона часто підводила голову, щулила вуха і сторожко втягала повітря.

Потім, заспокоєна й щаслива, знов цілувала своє дитя.

— Бембі, — повторювала вона, — мій маленький Бембі!

Раннє літо. Дерева стоять нерухомо, простягнувши руки-гілки до блакитного неба, з якого сонце ллє на них свою життєдайну силу. Жива стїна кущів укрита цвїтом, нїби червоними, бїлими й жовтими зїрочками. На деяких уже вдруге з'явилися пуп'янки; нїжнї, мїцнї й рїшучї, вони густо сидять на тонких гїлочках, схожї на маленькї стиснутї кулачки. Зелений килим на землї теж усїяний розмаїтими квїтками і вабить багатством барв. Усюди пахне свїжим листям, квїтами, вогкою землею й зеленим пагінням. Від свїтання до заходу сонця лїс дзвенить на тисячу голосїв — бринять бджоли, дзижчать оси, гудуть джмелї.

Це першї днї життя Бембї, його дитинство.

Він їшов за матір'ю вузькою стежкою, що пролягла крїзь чагарник. Це була приємна подорож. Густе листя розсувалося, даючи дорогу, і нїжно гладило по боках. Усюди Бембї ввижались нездоланнї перешкоди, проте, пїдїйшовши ближче, він упевнявся, що стежкою можна спокїйно йти далї. Таких стежок було безлїч, вони вздовж і впоперек перетинали весь лїс. І всї їх знала його мати; коли Бембї часом зупинявся перед суцїльною зеленою стїною кущїв, мати щоразу вмить знаходила прохїд.

Бембї весь час запитував про щось матїр. Він дуже любив запитувати. Для нього не було нїчого любїшого, нїж ставити матерї запитання й вислухувати її вїдповїдь. Бембї не дивувався з того, що йому на думку спадають усе новї запитання. Це здавалося йому цїлком природним і дуже захоплювало. Захоплювало його також почуття, з

яким він чекав на відповідь. Хоч би яка була ця відповідь, він щоразу був задоволений. Правда, іноді Бембі не розумів її, але й це було чудово, бо можна було запитувати далі, якщо він хотів. Іноді Бембі намагався сам збагнути незрозуміле, і це теж було чудово. Часом він відчував, що мати дає йому неповну відповідь, навмисне дечого не доказуючи. І це також було прекрасно, бо сповнювало його чуттям таємничості й незвіданості життя; щось солодко завмирало в ньому, вся його істота проймалася щасливим острахом перед величчю і неосяжністю світу, який розкрився перед ним.

Ось і зараз він спитав:

— Кому належить ця стежка, мамо?

Маги відповіла:

— Нам.

Бембі знов спитав:

— Тобі й мені?

— Так.

— Самим лише нам?

— Ні, — сказала мати. — Нам, оленям.

— А що це таке — олені? — сміючись, спитав Бембі
Мати глянула на нього і теж засміялася:

— Ти — олень, я — олень, ми — олені. Розумієш? Бембі аж підскочив від радості.

— Авжеж, розумію. Я — маленький олень, ти — великий олень. Так?

Мати кивнула головою:

— Так.

Бембі знов споважнів:

— А є ще олені, крім тебе й мене?

— Звичайно, — сказала мати. — Багато є.

— А де ж вони? — вигукнув Бембі.

— Тут, скрізь.

— Але... я їх не бачу.

— Ти їх ще побачиш.

— Коли? — Страшенно зацікавлений, Бембі спинився.

— Скоро, — відповіла мати. Вона спокійно йшла собі далі.

Бембі рушив слідом за нею. Він мовчав, розмірковуючи над тим, що могло означати «скоро». Він дійшов висновку, що «скоро» — це не «зараз». Але коли саме це «скоро» настане, Бембі так і не зрозумів.

Раптом він спитав:

— А хто зробив цю стежку?

— Ми, — відповіла мати.

Бембі здивовано глянув на неї.

— Ми? Ти і я?

Мати відповіла:

— Ну, ми... олені.

Бембі спитав:

— Які?

— Ми всі, — відповіла мати.

Вони пішли далі.

Бембі розвеселився, йому хотілося стрибнути вбік від стежки, проте він слухняно тримався матері. Зненацька він почув у траві якесь шарудіння. Щось швидко пробігло під листям папороті й латука. Пропищав тонкий, як нитка, голосочок, потім настала тиша. Лише травинки ще злегка тремтіли в тому місці.

Це тхір полював на мишу. Ось він шаснув повз них, уместився збоку і взявся за здобич.

— Що це було? — схвильовано запитав Бембі.

— Нічого, — сказала мати.

— Але... — Бембі тремтів, — я ж бачив...

— Не бійся, — заспокоїла мати. — То тхір убив мишу.

Проте Бембі був страшенно наляканий. Незнане, жахливе почуття стисло його серце. Він довго не міг промовити жодного слова. Нарешті спитав:

— Навіщо він убив мишу?

— Бо... — Мати вагалася. — Ходімо швидше, — сказала вона згодом, наче їй щось спало на думку і вона забула про синове запитання. Вона почала бігти. Бембі ледве встигав за нею.

Минуло чимало часу, поки вони знов перейшли на звичайний крок.

Тоді Бембі тривожно спитав:

— А ми теж коли небудь уб'ємо мишу?

— Ні, — відповіла мати.

— Ніколи? — спитав Бембі.

— Ніколи.

— А чому це так? — з полегкістю спитав Бембі.

— Тому що ми нікого не вбиваємо, — просто сказала мати.

Бембі знов повеселішав. Коли вони минали молодого ясена, згори почувся пронизливий крик. Мати спокійно пішла собі далі. А Бембі, сповнений цікавості, зупинився. Високо на гіллі дві сойки сварилися за гніздо, яке вони щойно пограбували.

— Тікай звідси геть, негіднице! — кричала одна.

— Не дуже задавайся, недотепо! — відповідала друга. — Не таких бачили!

— Пошукай собі десь іншого гнізда, злодійко! — скаженіла перша. — Я розтрощу тобі череп! Така підлота! Така підлота!

Друга, помітивши Бембі, злетіла на нижню гілку і гримнула:

— А ти чого тут гав ловиш, телепню? Забирайся геть!

Бембі відскочив, догнав матір і побіг слідом за нею, пришиклый і наляканий, гадаючи, що вона не помітила його хвилинної відсутності.

За якийсь час він спитав:

— Мамо... що таке підлота?

Мати відповіла:

— Я не знаю.

Бембі подумав, потім почав знов:

— Мамо, а чому ті двоє так сварились між собою?

— Вони полаялися за їжу, — пояснила мати.

— А ми теж лаємося за їжу? — спитав Бембі.

— Ні, — сказала мати.

— А чому ні?

— Бо тут вистачає їжі нам усім.

Бембі хотілося ще дещо дізнатись.

— Мамо...

— Що?

— А ми коли-небудь сердимось одне на одного?

— Ні, дитино моя. у нас цього не буває.

Вони йшли далі.

Раптом спереду пояснишало. Скінчилася зелена плу-
танина чагарників, скінчилась і стежка. Ще кілька кро-
ків — і перед ними відкрився залитий сонцем простір.
Бембі хотілося стрибнути вперед, але мати стояла не-
порушно.

— Що це? — нетерпляче спитав він, зачарований но-
вою, небаченою красою.

— Луг, — відповіла мати.

— А що таке луг? — не вгавав Бембі.

— Це ти скоро сам побачиш, — урвала його розпиту-
вання мати.

Вона споважніла й насторожилася. Високо підвівши голову, сувора, вона ніби завмерла, до чогось напружено дослухаючись і глибоко втягуючи ніздрями повітря.

— Все гаразд, — сказала вона врешті. — Нам можна вийти.

Бембі стрибнув уперед, але мати заступила йому дорогу.

Чекай, поки я тебе не покличу.

Бембі слухняно зупинився.

— Отак, молодець, — похвалила мати. — А тепер добре запам'ятай, що я тобі скажу.

Бембі відчував, що мати схвильована, і тому слухав уважно, як ніколи:

— Це не так просто — йти на луг, — сказала мати. — Це важка й небезпечна справа. Не питай чому — згодом ти сам дізнаєшся. А зараз роби те, що я тобі скажу.

— Добре, — пообіцяв Бембі.

Ну, слухай. Спершу я вийду сама. А ти будь тут і чекай, не зводячи з мене очей. Як побачиш, що я біжу назад, то чимдуж тікай звідси. А я наздожену тебе.

Вона замовкла, мов щось обмірковуючи, потім тихо, наголошуючи на кожному слові, сказала:

— В усякому разі біжи, біжи щодуху. Біжи... хоч хай там що. Навіть коли побачиш, що я... що я впала... не звертай на мене уваги, розумієш? Хоч би що ти побачив,

хоч би що почув — тікай звідси, негайно тікай... Обіцяєш?

— Так, — тихо мовив Бембі.

— Я дам тобі знати, коли можна буде вийти, — вела далі мати. — Ти гратимешся, бігатимеш, на лузі дуже гарно, і тобі там сподобається. Тільки обіцяй мені... що на перший же мій поклик прибіжиш до мене. Неодмінно! Чуєш?

— Гаразд, — сказав Бембі ще тихіше, адже мати говорила так серйозно.

— Коли я покличу тебе, не роздивляйся на всі боки і ні про що не розпитуй, а відразу ж як вітер мчи за мною в ліс! Запам'ятай це. Тільки-но я кинуся бігти, ти теж негайно тікай і не спиняйся, аж поки ми знов не досягнемо лісу. Не забудеш цього?

— Ні, — збентежено сказав Бембі.

— А тепер я піду, — вже спокійніше мовила мати.

Вона вийшла на луг. Бембі, сповнений чекання, цікавості й страху, не зводив з неї очей. Він бачив, як мати повільно ступала, високо піднімаючи ноги, пильно дослухалася, бачив, як вона раптом насторожилась, і сам насторожився, ладний стрибнути назад у гущавину. Та ось мати заспокоїлась, витягла шию і, глянувши на Бембі, весело гукнула його:

— Іди-но сюди!

Бембі стрибнув уперед. Невимовна радість з чарівничою силою охопила його, і він умить забув про свій страх. У

гущавині він бачив над собою лише верховіття дерев, і тільки де-не-де крізь них пробивалися блакитні цяточки неба. А тепер йому відкрилася вся безмежна блакить, і він, сам не знаючи чому, відчув себе страшенно щасливим. У лісі Бембі майже не знав сонця; він бачив там тільки широкі смуги світла, що пробивалися крізь гілля, та золотаві плями на листі дерев. А тепер він раптом опинився в сліпучому сяйві, в ласкавому царстві тепла й світла; чудесна, владна сила закривала йому очі й відкривала серце. Бембі неначе сп'янів і зовсім не тямив себе. Він підстрибував на місці — три, чотири, п'ять разів. Інакше він не міг — його так і тягло скочити кудись у височінь. Його молоде тіло так напружувалось, він так глибоко й водночас легко дихав, разом з пахощами луку в нього вливалось стільки відчайдушної радості, що він не міг не стрибати. Адже Бембі був дитина. Якби він був людською дитиною, він би голосно кричав від щастя. Але він був оленям, а олені нездатні виявляти свою радість так, як люди. Він радів по-своєму — напружував ноги, вигинав спину й підскакував.

Мати стояла поряд і милувалась сином. Вона дивилася, як Бембі, сп'янілий від щастя, захоплено втупивши очі в простір, знов і знов підстрибував на одному місці. Мати розуміла його: адже Бембі досі бачив лише вузькі оленячі лісові стежки; за своє коротеньке життя він звик до тісної гущавини і не рушав з місця, бо не знав, що таке простір і як ним користуватися.

Вона нахилила голову, всміхнулася до Бембі і, вмить зірвавшись з місця, помчала кружка, аж трава зашелестіла. Бембі злякано застиг на місці. Що б це могло означати? Може, йому треба бігти назад у гущавину? Адже мати казала: «За мене не турбуйся. Хоч би що ти побачив, хоч би що почув — тікай звідси, негайно тікай». Бембі вже хотів був так і зробити, коли це поряд зашелестіла трава і з'явилася мати. За два кроки від Бембі вона на хвильку затрималась, усміхнулася йому й гукнула:

— Ану злови мене! — І гайнула далі.

Бембі був спантеличений. Що це раптом сталося з матір'ю? Аж ось вона з'явилася знову, з шаленою швидкістю промчала повз нього і, на бігу штовхнувши його носом у бік, крикнула:

— Ну, лови ж!

Бембі кинувся за нею. Один крок, другий... Далі це вже були не кроки, а легкі стрибки, його ніби щось понесло над землею. Бембі здавалося, що він летить у повітрі, майже не торкаючись землі. Він не тямив себе. Трава чарівною музикою шелестіла йому біля вух, м'яким пухом, ніжним шовком гладила по боках. Бембі то виписував кола, то стрілою мчав уперед, а мати стояла на місці й, затамувавши подих, стежила за ним, повертаючи голову туди, де він пробігав. Син грався.

Та ось йому набридло гасати. Він зупинився, грайливо підбіг до матері й глянув на неї щасливим поглядом.

Тепер вони стали весело гуляти собі лугом удвох.

Досі Бембі відчував небо, сонце і зелений простір тільки тілом: йому приємно гріло в спину, він міг вільно рухатися і, глибоко дихаючи, пив тепло сонця. Аж тепер він почав сприймати очима всю красу лугу, відкриваючи на ньому нові й нові дива. Тут не те, що в лісі, — ніде не було жодного вільного клаптика землі. Всюди, стебло повз стебло, буйно пнулися вгору розкішні трави. Вони лагідно нахилилися вбік, даючи дорогу, і примирливо випростовувалися знов. Зелений килим трав був усіяний, наче зорями, білими стокротками, китицями фіолетової й червоної кашки, яскравими золотими головками кульбаби.

— Поглянь, мамо! — вигукнув Бембі. — Квітка полетіла!

— То не квітка, — сказала мати. — То метелик.

Бембі захоплено дивився вслід метеликові, який, майнувши напрочуд ніжними крильми, здійнявся з биліни й полинув удалину. Тепер Бембі помітив, що над лугом кружляло багато таких метеликів, то стрімко і водночас плавно злітаючи вгору, то спускаючись униз, ніби в якійсь чарівній грі. Метелики були мовби веселі мандрівні квіти, які не могли спокійно всидіти на своїх стеблинках і втікали, щоб трохи потанцювати. А ще вони здавалися квітами, які спустилися з сонця на землю і невтомно шукають собі притулку; проте всі кращі місця вже зайнято, і їм нічого не залишається, як безупинно шукати далі.

Бембі хотілося роздивитись якого-небудь метелика зблизька чи хоч простежити за його польотом, та це не вдавалось, бо вони так швидко пурхали один повз одного, що Бембі весь час плутався.

Коли він знов поглянув на землю, то здивовано помітив, що від кожного його кроку з трави вискакували тисячі дрібненьких метких істот. Вони розсипалися на всі боки зеленим дощем і, на мить з'явившись у повітрі, знов щезали в зеленій траві.

— Що то таке, мамо? — спитав Бембі.

— Так, усіляка дрібнота, — відповіла мати.

— Ні, ти поглянь, — скрикнув Бембі, — травинка, а стрибає! Та високо!

— То не травинка, — пояснила мати. — То коник-стрибунець.

— А чого він так скаче? — спитав Бембі.

— Бо ми тут ходимо, — відповіла мати. — Це налякало його.

— О! — Бембі обернувся до коника, що присів на білій стокротці. — О! Ви даремно боїтеся, адже ми вам нічого лихого не зробимо, — чемно сказав він.

— А я й не боюся, — тріскотливим голосом відповів коник. — Я тільки спершу трохи був злякався від несподіванки. Коли ви підійшли, я саме так забалакався з дружиною, що навіть не помітив вас.

— Пробачте, будь ласка, — скромно сказав Бембі. — Ми вам перешкодили.

— Пусте, — проскрипів коник. — Якщо це ви, то не страшно. Але ж ніколи не знаєш заздалегідь, хто йде, тому й доводиться остерігатись.

— Бачите. — почав Бембі, — саме сьогодні я вперше в житті потрапив на луг. Мати...

Коник примхливо схилив голову, насупився й буркнув:

— Це мене анітрішечки не цікавить. Я не маю часу базікати з вами, мені зараз треба розшукати свою дружину. Гоп! — і він зник.

— Гоп! — спантеличено повторив Бембі. здивований тим, як високо скікнув коник.

Бембі підбіг до матері:

— Чуєш... я розмовляв з ним!

— З ким? — спитала мати.

— З коником. Він був надзвичайно люб'язний зі мною. І дуже мені сподобався. Такий зелений, а потім раптом став зовсім прозорим, прозорішим за найтонший листок.

— То крила, — сказала мати.

— Крила? — перепитав Бембі. Тоді повів далі: — У нього таке поважне, замислене обличчя. Все ж таки він був дуже люб'язний зі мною. А як він стрибає! Це, мабуть, страшенно важко. Сказав «гоп» і підскочив так високо, що я його вже більше й не бачив.

Вони пішли далі. Розмова з коником схвилювала і трохи втомила Бембі, адже він ніколи ще не говорив із сторонніми. Він відчув голод і потягнувся до матері.

Коли Бембі знов спокійно стояв у солодкому сп'янінні, яке він завжди почував, коли досхочу наїдався від матері, то помітив у плетиві травинок ясну, рухливу квітку. Бембі придивився пильніше. Ні, це не квітка, це знов був метелик. Бембі підкрався ближче.

Метелик ліниво висів на стеблині й стиха ворушив крильми.

— Будь ласка, посидьте отак! — попросив Бембі.

— Чого це я маю сидіти? — здивовано спитав той. — Адже я метелик.

— Ох, прошу вас, посидьте хоч трішечки, — благав Бембі. — Мені вже давно хотілось поглянути на вас зблизька. Адже ви такий гарний.

— Ну, коли ви так просите, — погодився метелик. — Тільки недовго.

— Який ви гарний, просто чарівний! — у захваті вигукнув Бембі. — Наче квітка!

— Що? — метелик затріпотів крильми. — Наче квітка? Серед нас панує думка, що ми кращі за квітки.

Бембі стало ніяково.

— Звичайно, — промимрив він. — Набагато кращі... Вибачте мені... Я лише хотів сказати...

— Мені цілком байдуже, що ви хотіли сказати, — перебив його метелик. Він манірно вигинав своє тонке тільце і пихато вигравав тендітними вусиками.

Бембі захоплено розглядав його.

— Який ви граційний! — не витримав він. — Ніжний і граційний! А яке диво оці білі крила!

Метелик розгорнув крила, потім стулив так, що вони стали схожі на вітрило.

— О! — вигукнув Бембі. — Тепер я бачу, що ви таки кращі за квітку. До того ж ви вмiєте літати, а квіти не вмiють. Адже вони міцно приросли до землі.

— Годі, — сказав метелик. — Я справді вмiю літати.

Він легко, майже непомітно, знявся з місця і, плавно та граційно помахуючи білими крильми, вже линув у сяйві сонячного проміння.

— Тільки з поваги до вас я так довго сидів на одному місці, — сказав він, пурхаючи навколо Бембі. — А тепер я лечу собі.

І все це було лугом...

Глибоко в лісовій гущавині був сховок, що належав матері Бембі. Всього за кілька кроків від нього пролягала вузька оленяча стежка, і все-таки сховок навряд чи можна було знайти, не знаючи невеличкого проходу, захищеного в густому чагарнику. Це була маленька хижка, така тісна, що матері й Бембі ледве вистачало в ній місця, така низька, що, коли мати стояла, голова її впиралася в гілки, які були за стелю. Густе плетиво ліщини, дроку й терну не впускало в хижку навіть того мізерного світла, що проникало в ліс крізь верхівіття дерев. Тут, у цій хижці, Бембі побачив світ, тут було його і материне житло.

Зараз утомлена мати лежала на землі й спала. Бембі й сам трохи був задрімав, та зненацька прокинувся, сповнений свіжих сил. Він підвівся і озирнувся навколо. В хижці стояв присмерк. Ледь чутно шелестів ліс. Як і досі, щебетали синиці, зрідка лунав дзвінкий сміх дятла або сумний крик ґави. Але все це тонуло в загальній тиші. Коли ж уважно прислухатись, то можна було почути, як повітря ніби кипить від нестерпної спеки. В хижці було страшенно жарко.

Бембі нахилився до матері:

— Ти спиш?

Ні, мати вже не спала. Вона прокинулась тієї ж таки миті, як підвівся Бембі.

— А що ми зараз робитимемо? — спитав Бембі.

— Нічого, — відповіла мати. — Нам нічого робити. Лягай і спи.

Та Бембі зовсім не хотілося спати.

— Ходімо на луг, — попросив він.

Мати підвела голову:

— На луг? Зараз... на луг?

Вона говорила з таким подивом і страхом, що Бембі аж злякався.

— Хіба зараз не можна на луг? — несміливо спитав він.

— Ні, — рішуче відповіла мати. — Зараз не можна.

— Чому? — Бембі відчув, що за цим криється щось зловісне. Йому стало ще страшніше, та водночас ще

дужче захотілося про все дізнатись. — Чому не можна йти на луг?

— Про все це ти дізнаєшся, як підростеш, — заспокоїла його мати.

— А я хочу зараз, — наполягав Бембі.

— Згодом дізнаєшся, — повторила мати і ніжно додала: — Ти ще дитя, а з дітьми про таке не говорять. В її голосі знов почувся страх. Зараз... на луг! Подумати тільки. Серед білого дня...

— Але ж ми вже були сьогодні на лузі, — заперечив Бембі.

— То зовсім інша річ. — сказала мати. — Ми були рано-вранці.

— Хіба туди можна ходити лише рано-вранці?

Бембі був надто цікавий, але мати терпляче відповідала йому.

— Так, рано-вранці або пізно ввечері... Чи вночі, — мовила вона.

— А вдень не можна? Ніколи?

Мати завагалася.

— Не завжди. Інколи... дехто з нас ходить туди і вдень, — сказала вона нарешті. — Та то лише за особливих обставин... я не можу тобі цього пояснити, ти ще занадто малий... Ті, хто туди ходить, наражаються на велику небезпеку.

— А що значить «наражатися на небезпеку»?

— Тепер ти сам бачиш, що не можеш ще зрозуміти цього, — ухилилась од відповіді мати.

Бембі здавалося, що він міг би все зрозуміти, якби мати захотіла йому пояснити як слід. Але він замовк.

— Нам треба жити так,- вела далі мати, — як живуть усі олені. Ми любимо день, особливо в дитинстві. Проте нам доводиться вдень ховатися. Лише з вечора до ранку ми можемо вільно гуляти. Розумієш?

— Так.

— От тому ми й повинні зараз сидіти дома. Тут нам безпечно. А тепер лягай і спи.

Проте Бембі не хотілося лягати.

— А чому тут нам безпечно? - спитав він.

— Тому що нас охороняють кущі, хмиз і сухе торішне листя, тому що вгорі вартують сойка і сорока. Ніхто не може зненацька напасти на нас. Вже здалеку ми будемо чути, якщо хтось ітиме: шарудітимуть гілки на кушах, тріщатиме тонкий хмиз, шелестітиме сухе торішне листя всі вони подаватимуть нам знак про небезпеку.

— А що таке «торішне листя»? — поцікавився Бембі.

— Іди-но ляж біля мене, — сказала мати. — Я все розповім тобі.

Бембі слухняно ліг поряд з матір'ю, щільно пригорнувшись до неї, і мати почала розповідати йому, що дерева не завжди зеленіють і не завжди ллє з неба своє тепло щедре сонце. Настає холоднеча, листя від морозу жовкне, буріє, червоніє і поволі опадає. Осиротілі дерева

й кущі простягають до неба голе віття. А сухе листя встеляє землю і шелестить від кожного кроку, даючи знати, коли хтось іде. О, це добре, сухе листя! Яку послугу робить воно лісовим жителям, пильнуючи їхній спокій! Навіть тепер, серед літа, сховавшись під свіжою травою, воно здалеку попереджає про будь-яку небезпеку.

Бембі зовсім забув про луг. Йому було так приємно лежати й слухати матір.

Коли мати скінчила розповідь, він глибоко задумався. У нього прокинулась любов до чудового старого листя, яке так пильно їх охороняє, хоч само давно зів'яло, змерзло і скільки всього перетерпіло. Але що ж означає ота «небезпека», про яку весь час говорить мати? Однак роздуми втомили Бембі; навкруги стояла тиша, тільки чутно було, як кипіло від спеки повітря. І він заснув.

Якось увечері Бембі знов прийшов з матір'ю на луг. Малий думав, що вже досконало знає його, бачив там усе, що можна побачити, чув усе, що можна почути. Проте виявилось, що світ багатший і різноманітніший, ніж він гадав.

Спочатку все було так само, як і першого разу. Бембі довго бігав з матір'ю наввипередки. Він шалено мчав лугом, сп'янілий від широкого простору, високого неба й вільного повітря, аж поки не помітив, що мати зупинилася. Тоді він і собі зупинився — так раптово, що

його ноги роз'їхалися врізнобіч, і йому довелося високо підскочити, щоб стати як слід. Мати нібито з кимось розмовляла, проте за високою травою не видно було з ким. Зацікавлений Бембі підійшов ближче. Поряд з матір'ю, серед стебел трави, ворушились двоє довгих вух, сіро-бурих, гарно обведених чорними смужками. Бембі трохи зніяковів, але мати сказала:

— Ходи-но сюди, це наш друг заєць. Та підійди, не бійся, хай він на тебе подивиться.

Бембі відразу ж підійшов і побачив зайця. Той стояв і ввічливо дивився на нього. Великі зайцеві вуха то раптово підіймалися, то мляво опускались, наче від несподіваного нападу слабості.

Бембі збентежили вуса, що стирчали навколо рота в зайця. Проте він помітив, що обличчя зайцеве лагідне, доброзичливе, а його блискучі круглі очі дивляться на світ скромно і відкрито. Страх у Бембі як рукою зняло, але, на його подив, не стало її поваги, що її він був спершу відчув до зайця.

— Добрий вечір, юначе, — привітав його заєць з вишуканою чемністю.

Бембі тільки злегка кивнув головою й мовив: «Добрий вечір». Він і сам не знав, чому обмежився таким привітанням — дуже люб'язним, дуже ввічливим, однак дещо поблажливим. Інакше він не міг. Очевидно, це було в нього в крові.

— Який гарний юний принц, — сказав заєць матері.

Він уважно розглядав Бембі, піднімаючи то одне вухо, то друге, то обоє разом; часом вуха мляво опускалися.

Ця манера не сподобалася Бембі. Йому здавалося, що заєць хоче сказати: «Не вартий він того, щоб тримати при ньому вуха сторч».

А заєць усе лагідно розглядав Бембі великими круглими очима. При цьому його ніс і рот з пишними вусами ворушились, ніби він силкувався не чхнути. Бембі засміявся.

Відразу ж засміявся й заєць, тільки очі його лишилися замислені.

— Поздоровляю, — сказав він матері, — щиро поздоровляю вас із таким сином. Авжеж, авжеж... з нього буде чудовий принц... авжеж, це добре видно.

Заєць випростався і, на великий подив Бембі, сів на задні лапи. Поставивши вуха сторчма, він уважно прислухався, потім понюхав своїм рухливим носом повітря і знов манірно став на всі чотири лапи.

— Ну, моє шанування, панове, — сказав він. — У мене ще стільки роботи сьогодні ввечері... Уклінно прошу вибачити мені.

Він повернувся і пострибав геть, прищуливши вуха, що сягали йому аж до плечей.

— До побачення! — гукнув навздогінці Бембі.

Мати всміхнулася.

— Славний заєць... Такий простий і скромний. Йому теж не солодко живеться.

В її словах чулася глибока симпатія.

Поки мати вечеряла, Бембі гуляв на лузі. Він сподівався зустріти когось із своїх знайомих, а може, й познайомитись ще з кимось. Не те щоб у нього була в цьому особлива потреба — просто Бембі завжди чекав чогось нового. Раптом до нього долинув якийсь шелест і тихий тупіт. Він придивився. Вдалині, на узліссі, щось промайнуло в траві. Якась істота... ні... дві! Бембі зиркнув на матір, проте вона, анітрохи не турбуючись, низько опустила голову в траву. А там, на узліссі, невідомі істоти бігали кружка точнісінько так, як щойно бігав Бембі. Він збентежився і мимоволі ступнув назад, ніби лаштуючись тікати. Це привернуло увагу матері, і та підвела голову.

— Що з тобою? — гукнула вона.

Але Бембі від хвилювання не міг і слова вимовити до ладу, він тільки бурмотів:

— Там... там...

Мати глянула туди, куди показував Бембі.

— Он воно що! То моя кухня. Ну звісно, в неї теж маля... ні. аж двоє. — Мати досі говорила весело, та раптом споважніла. — Ось тобі й маєш... у Ени двоє... Справді двоє...

Бембі пильно дивився на узлісся. Тепер він помітив там істоту, дуже подібну до його матері. Досі він її не помічав. А в траві все ще хтось гасав, проте нічого не було видно,

крім двох рудуватих спинок, двох червонястих тоненьких смужок.

— Ходімо, — сказала мати. — Нарешті знайшлося товариство якраз для тебе.

Бембі охоче побіг би, та мати йшла поволі, щокрок озираючись навсібіч, і йому доводилося стримуватись, хоч він просто знемагав від цікавості й нетерплячки.

Мати міркувала вголос:

Я була певна, що ми зустрінемо Ену. «Де це вона ділася?» — думала я. Звісно, я здогадувалась, що й у неї дитина. Але що їх аж двоє...

Тим часом родичі давно їх побачили і йшли назустріч. Бембі мав би привітати тітку як годиться, проте він нічого не помічав, крім своїх нових товаришів.

— Ну, — ласкаво мовила тітка, — оце Гобо, а це Фаліна. Будете разом гратись.

Діти стояли, розгублені й притихлі, не зводячи один з одного погляду. Гобо біля Фаліни, Бембі навпроти них. Мовчали й дивилися.

— Облиш їх, — сказала мати. — Самі познайомляться

— Який гарний у тебе син! — сказала тітка Ена. — Дуже гарний. Такий міцний і стрункий!

— Звичайно, скаржитись мені не випадає, — задоволено сказала мати. — Але ж у тебе аж двоє, Ено...

— Це так, це так! — підхопила Ена. — Ти ж знаєш люба, що мені на дітей завжди таланило.

— Бембі мій первісточок... — сказала мати.

— Бачиш, — мовила Ена, — не завжди однаково виходить. Може, в майбутньому...

Діти все ще стояли, втупившись одне в одного очима. Ніхто не промовив жодного слова. Раптом Фаліна підстрибнула й гайнула вбік. Їй набридло стояти стовпцем на одному місці.

Бембі кинувся за нею. А за ним і Гобо. Вони мчали наздоганяючи одне одного, перетинаючи луг уздовж і впоперек, виписуючи півкола. Це було чудово. Коли ж, трохи стомившись, поставали, то знали, що знайомство відбулося. Вони відразу ж весело заговорили.

Бембі розповів про свої розмови з коником-стрибунцем і метеликом.

— А з жуком ти розмовляв? — спитала Фаліна.

Ні, з жуком Бембі не розмовляв. Він навіть не знав, хто це такий.

— Я часто гомоню з ним, — трохи хвалькувато повідомила Фаліна.

— А мене сойка вилаяла. — сказав Бембі.

— Справді? — здивувався Гобо. — Невже таки вилаяла? — Гобо взагалі легко було здивувати. — А мене їжак у ніс уколів, — сказав він, наче між іншим: Гобо був навдивовижу скромний.

— А хто це — їжак? — поцікавився Бембі. Йому було приємно мати друзів, які так багато всього знають.

— Їжак — жахливе створіння, — вигукнула Фаліна. —
Весь у голках і такий лютий!

— Ти думаєш, він лютий? — сказав Гобо. — Адже він
нікому не робить нічого лихого.

— А хіба він тебе не вколов? — швидко заперечила
Фаліна.

— Ну, так, бо я сам докучав йому розмовами. Та й уко-
лов він мене зовсім не боляче.

— А чому він не хотів з тобою розмовляти? — спитав
Бембі Гобо.

— Він ні з ким не бажає розмовляти, — втрутилась
Фаліна. — Коли до нього хто-небудь підходить, він
згортається клубочком і наставляє свої голки. Наша мама
каже, що він взагалі ні з ким не знається.

Може, він просто боїться? — зауважив Гобо.

Проте Фаліна рішуче заявила:

— Мама каже, що з такими краще не водитись.

Раптом Бембі пошепки спитав Гобо:

— А ти не знаєш, що таке... небезпека?

Всі троє враз споважніли й тісно збилися до купи.

Гобо задумався. Йому дуже хотілося зрозуміти, що таке
небезпека. Адже він бачив, з якою цікавістю чекав на
його відповідь Бембі.

— Небезпека, — прошепотів він, — небезпека... це
щось дуже погане... але що?

Всі троє тремтіли від страху.

Раптом Фаліна крикнула голосно й весело:

— Небезпека — це коли треба тікати! — і прудко стрибнула вбік.

Їй набридло стояти й боятися хтозна-чого. Бембі й Гобо кинулися за нею. І знов почалося...

Вони бігали, пустували, гралися на зеленому шамотливому шовку, яким був покритий луг, і зовсім забули про те незрозуміле й страшне, що турбувало їх кілька хвилин тому.

Невдовзі оленята зупинились і знов зібралися докупі, щоб погомоніти. Вони глянули на матерів. Ті стояли поряд скубли траву і спокійно розмовляли.

Та ось тітка Ена підвела голову й гукнула:

— Гобо! Фаліно! Час додому...

Бембі теж нагадала мати:

— Зараз і ми підемо...

— Ще хвилинку! — почала просити Фаліна. — Ну хоч трішечки!

Бембі й собі став благати матір:

— Побудьмо ще! Будь ласка! Тут так гарно!

Гобо скромно вторив їм:

— Тут так гарно... ще трішечки...

Ена глянула на матір Бембі:

— Ну що, не казала я тобі? Тепер вони не хочуть розлучатися.

І враз трапилося щось куди значніше й важливіше за все, що пережив цього дня Бембі.

З лісу почувся лункий тупіт, затріщав хмиз, зашелестіло листя, і, перш ніж Бембі встиг нашорошити вуха, з гущавини з шумом, тріском і свистом вибігло двоє незнайомців. Як ураган, промчали вони лугом, потім зникли в лісі, тільки чутно було їхній тупіт, та по хвилі знов з'явилися там таки, де вперше, й завмерли кроків за двадцять один від одного.

Бембі дивився на них, мов зачарований. Бони були дуже схожі на матір і тітку Ену. Але їхні голови вінчали гіллясті корони в коричневих перлах і білих зубчиках. Бембі мовчки поглядав то на одного, то на другого. Один був нижчий на зріст і корону мав меншу. Другий був велично прекрасний. Він гордо ніс свою голову, на якій високо здіймалися пишні роги, прикрашені чорними й брунатними перлами та розлогими мерехтливими відростками.

— О! — захоплено вигукнула Фаліна.

— О! — тихо повторив Гобо.

Бембі мовчав. Він не міг і слова вимовити.

Та ось ті двоє поворухнулися, повернули врізнобіч і поволі пішли назад у ліс. Більший пройшов майже повз самих дітей, матір і тітку Ену. Величний, прекрасний, з пишною короною, він гордо поминув їх, ні на кого не поглянувши.

Діти боялися навіть дихнути, поки він не зник у гущавині. Вони наважилися глянути одне на одного аж тоді, коли ліс опустив свою зелену завісу за чудовим незнайомцем.

Фаліна перша порушила мовчанку.

— Хто це був? — скрикнула вона, і її тихий, звичайно сміливий голосок тремтів.

Гобо повторив ледь чутно:

— Хто це був?

Бембі мовчав.

Тітка Ена урочисто відповіла:

— Це були батьки.

Більше нічого не було сказано. Вони розлучилися. Тітка Ена з дітьми завернула в найближчий чагарник — там пролягала їхня дорога. Бембі з матір'ю довелося перейти весь луг, щоб потрапити до старого дубу, звідки починалась їхня стежка.

Бембі довго мовчав. Згодом він спитав:

— Вони нас бачили?

— Бачили. Вони бачать усе, — відповіла мати.

Дивне почуття охопило Бембі: він і боявся питати, й не міг стриматися.

— А чому вони... — несміливо почав він і замовк.

Мати допомогла йому:

— Що ти хотів сказати, мій маленький?

— Чому вони не лишилися з нами?

— Так, вони не лишилися з нами, — відповіла мати, — та настане час...

— Чому вони не розмовляли з нами? — перехопив Бембі.

Мати відповіла:

— Тепер вони з нами не розмовляють... та настане час... Треба терпляче дождити, поки вони прийдуть, і треба дождити, поки вони заговорять. Усе буде так, як вони схочуть.

— А мій батько говоритиме зі мною? — схвильовано спитав Бембі.

— Звичайно, любий мій. Коли ти підростеш, він розмовлятиме з тобою. І часом ти навіть буватимеш з ним.

Бембі мовчки йшов обіч матері, все ще захоплений зустріччю з батьком.

«Який він гарний! Такий уже ж гарний!» — думаа малий.

Ніби відгадавши синові думки, мати сказала:

— Якщо ти збережеш життя, любий мій, якщо ти будеш розумний і зумієш уникнути небезпеки, ти станеш колись таким дужим і гарним, як батько, і носитимеш таку саму корону.

Бембі глибоко дихав. Його серце було повне радощів і надії.

Час минав, і кожен день приносив безліч подій, приносили досвід. Інколи в Бембі аж голова йшла обертом — стільки йому треба було всього дізнатися, зрозуміти.

Він навчився слухати. Не просто чути те, що діється поблизу і, так би мовити, само лізе у вуха — це не штука. Тепер він навчився вслухатись у той далекий, ледве вловний шелест, що приносить вітер, розрізняв найтонші лісові звуки. Він знав, наприклад, що десь віддалік пробіг кріз чагарник фазан, і відразу вгадував його легку, дрібненьку ходу. Він пізнавав на слух лісових мишей, що безупинно шастали туди й сюди своїми купенькими стежками. Пізнавав м'яке тупотіння кротів, що завжди, коли були в доброму гуморі, гасали круг бузини. Він знав відважний дзвінкий крик сокола і відчував у ньому сердиті нотки коли яструб чи орел вторгались у соколові володіння. Знав помах крил лісових голубів, далекий, плавний політ качок і багато, багато чого ще.

Помалу Бембі навчився розрізняти запахи і незабаром уже оволодів цим мистецтвом не гірше за матір. Він умів тепер нюхати повітря й визначати, чим воно пахне. Коли вітер прилітав з луку, Бембі казав собі: це конюшина, це мітлиця, а десь поблизу сидить наш приятель заєць. Він уловлював серед запахів листя, землі, пирію і смілки, густий дух тхора, що шаснув десь поблизу, дізнавався, добре принюхавшись до землі, що лисиця вийшла на полювання, або вирішував: ось-ось тут будуть наші родичі — тітка Ена з дітьми.

Тепер він полюбив ніч, і в нього вже ніколи не виникало великого бажання піти на прогулянку серед білого дня. Удень він охоче лежав у тісній, напівтемній хижці біля своєї матері і спав. Час від часу прокидався, прислухався й принохувався, цікавий знати, що відбувається довкола. Все спокійно. Тільки маленькі синиці про щось торохтять між собою, теревенять кропив'янки, які майже зовсім не можуть мовчати, та дикі голуби знай ніжно туркотять. Що йому до того? І він знову засинав.

Ніч подобалася йому куди більше, ніж день. Усе не спить, рухається, живе. Звичайно, й уночі треба бути обережним, а все ж таки тоді набагато безпечніше. Можна вільно гуляти, зустрічаючи знайомих, які теж почувають себе вільніше, ніж удень. Ніч у лісі врочиста й тиха. Щоправда, і вночі інколи чути гучні голоси, але вони тоді й лунають інакше, і справляють не те враження.

Бембі подобалася сова. Хоч вона була й чимала, проте літала статечно, нечутно й легко, як метелик. У неї таке виразне, рішуче, страшенно замислене обличчя і чудові очі. Бембі захоплював їхній твердий, спокійний і сміливий погляд. Він охоче слухав її розмови з матір'ю чи з іншими мешканцями лісу. Він стояв трохи осторонь, ледь ніяковіючи під владним поглядом сови, і не дуже розумів ті премудрощі, про які йшла мова. Але він відчував, що то премудрощі, і тому сповнювався ще більшої поваги до сови. Зненацька сова починала співати: «Гаа-ах! Га-га-

га! Гаа-ах!» Це лунало зовсім інакше, ніж пісня дрозда чи вивільги, інакше, ніж привітний перегук зозуль, але Бембі любив спів сови, відчуваючи в ньому привабливу таємничість, незбагненну мудрість і загадковий сум.

Був тут ще сич — невеличкий кумедний птах. Хитрий, веселий і дуже допитливий.

«Уй-іік! Уй-іік!» — кричить сич надсадним, пронизливим, сповненим жаху голосом. І здається, ніби він опинився у смертельній небезпеці. Насправді ж у нього чудовий настрій, він шаленіє від радості, коли щастить кого-небудь злякати. «Уй-іік!» — горлає він так, що з півгодини ще котиться лісом луна. А сам потім сидить собі й тихенько сміється так, що його можна почути, лише стоячи зовсім близько. З часом Бембі здогадався, що сич радіє, коли хтось злякається його або повірить, що з ним трапилося лихо. Відтоді Бембі не минав нагоди, зустрівшись із сичем, спитати з удаваним занепокоєнням:

— З вами нічого не скоїлося?

Або, прикинувшись дуже наполоханим, сказати:

— О, як ви мене налякали!

Сич був страшенно задоволений.

— Так, так, — усміхався він. — Мій голос просто-таки жахливий!

І він наїжачував пір'я, від чого ставав схожим на дуже гарний м'який сірий м'ячик.

Кілька разів були грози. Першого разу це сталося вдень, і що дужче п'ятьма огортала їхню малу хижку, то

дужче боявся Бембі. Здавалося, ніби серед дня раптово спустилася з неба ніч. Крізь ліс, ревучи, пробилась буря, голосно застогнали німі дерева. Бембі затремтів від жаху. Коли ж спалахнула блискавка і вдарив грім, він мало не зомлів: йому здалось, що світ ось-ось розколеться на шматки. Він кинувся слідом за матір'ю, яка стривожено схопилася й побігла крізь хащі. Бембі втратив самовладання. Линула страшенна злива. Ліс начебто спорожнів: усі його мешканці поховалися хто куди. Але вода діставала скрізь, вона проникала навіть крізь найгустіший чагарник.

Та ось блискавиці згасли, їхні вогнисті промені не пробивались більше крізь верховіття дерев. Грім покотився далі. Якийсь час ще було чутно його нарікання, та невдовзі й воно стихло. Дощ почав ущухати. Здавалося, ліс глибоко дихає, підставивши своє зелене тіло під прозорі, прохолодні струмені води. Дощ шумів ще з годину, та ніхто більш не боявся. Страх минувся, дощ змив його.

Ніколи ще Бембі з матір'ю не приходили на луг так рано, як цього вечора. Власне, до вечора було далеко. Сонце ще високо стояло в небі, повітря було свіже, живлюще, і пахло дужче, ніж звичайно. Ліс дзвенів на тисячі голосів, усі його мешканці вийшли зі своїх сховищ і квапилися розповісти одне одному про щойно пережите.

Щоб потрапити на луг, матері з Бембі треба було по-минути великого дуба, що стояв аж на узліссі, біля їхньої

стежки. На одній гіллячці сиділа білка.

Бембі з білкою були великі приятелі. Колись, під час першої зустрічі, Бембі, побачивши білоччину руду шубку, подумав, що то дуже мале оленятко. Але тоді він був ще зовсім недосвідчений і багато чого не розумів. Білка йому відразу сподобалась. Вона була така ввічлива, привітна, балакуча і вміла так бігати, лазити й стрибати в гіллі дуба, що Бембі дивом дивувався. Розмовляючи, вона невтомно гасала то вгору, то вниз гладеньким стовбуром, неначе це була так собі, дрібниця. Або вмощувалася на задніх лапках на хисткій гілці, спершись на свій пухнастий хвіст і виставивши білі груди, граційно помахувала дрібненькими передніми лапками, похитувала голівкою, поблискувала очицями і за хвилину встигала наговорити силу-силенну жартівливої і цікавої всячини.

Ось і тепер білка миттю почала спускатись донизу такими неймовірними стрибками, що здавалось, вона от-от зірветься й полетить сторчма. Розмахуючи пухнастим рудим хвостом, вона ще згори загукала:

— Добридень! Добридень! Це просто чудово, що ви прийшли!

Бембі з матір'ю спинилися.

Білка спустилась ще нижче гладеньким стовбуром.

— Ну, як ви пережили грозу? — швидко заговорила вона. — Звичайно, я бачу, що у вас все гаразд. А це головне. — Вона знов майнула по стовбуру вгору,

промовляючи: — Ні, там унизу для мене ще занадто вогко. Стривайте, я пошукаю собі іншого місця. Ви не заперечуєте? Красно дякую! Я гадаю, що це нам не перешкодить. Звідси теж можна чудово розмовляти. — Бігаючи туди й сюди по гілці, вона вела далі: — Що тут робилося! Шум, тріск, бешкет! Ви не уявляєте собі, як я перелякалася. Забилась у самісінький куток і сиділа тихо-тихо, боялася навіть поворухнутися. Нема гірше, ніж отак сидіти, не сміючи з місця ступити. Ох, думаю, хоч би минулося. Щоправда моє дерево — найкращий у світі захисток. Що не кажіть, а іншого такого немає. Я знаю тут кожен кущик, тому можете мені повірити. І все ж таки, коли схоплюється таке, як сьогодні, починаєш страшенно хвилюватися.

Спершись на свій чудовий хвіст і виставивши білі груді білка так красномовно тулила до серця передні лапки, що неважко було уявити, як вона хвилювалася.

— Ми йдемо на луг трохи обсохнути на сонці, — сказала мати.

— О, це чудова думка! — скрикнула білка. — Ви такі розумні! Я завжди кажу, що ви страх розумні!

Вона скочила на вищу гілку.

— Справді, ви не могли придумати нічого кращого, ніж піти зараз на луг! — вже звідти гукнула вона. Потім легким стрибком досягла верховіття дуба. — Мені теж хочеться вгору, до сонця. Я дуже змочла. Хочу дістатися

аж на вершечок, — торохтіла вона, не дбаючи про те, слухає хтось чи ні.

На лузі вони вже застали багато знайомих. Там був і заєць зі своєю родиною, і тітка Ена з дітьми, й чимало інших їхніх друзів. Сьогодні Бембі знову побачив батьків. Вони повільно вийшли з лісу з двох боків, а потім з'явився ще й третій. Зберігаючи відстань, вони так само поволі пішли понад узліссям, ні на кого не звертаючи уваги й навіть між собою не розмовляючи. Бембі дивився на них з шанобливим захопленням.

Потім Бембі розмовляв з Фаліною, Гобо й ще з кількома оленятами. Він запропонував трохи погратись. Усі погодились, і вони почали кружляти по лузі. Фаліна була найневгамовніша з усіх — весела, спритна, щедра на витівки. А ось Гобо скоро втомився. Коли була гроза, в нього заболіло серце, і біль ще й досі не минувся. Гобо взагалі був хворобливий, але Бембі любив його за добрість. Щоправда, Гобо завжди був трохи сумний, але намагався не показувати цього.

Настав час, коли Бембі спізнав смак шовкової трави, ніжних пуп'янків і солодкої конюшини. І тепер, коли він тягся до матері, просячи їсти, вона часто проганяла його.

— Ти вже не маленький, — казала вона. А інколи додавала: — Дай мені спокій.

Траплялося навіть, що мати серед дня кидала хижку, не дбаючи про те, йде за нею Бембі чи ні. Інколи й під час

прогулянок вона зовсім не звертала на нього уваги.

Якось мати зникла. Бембі не міг збагнути, як це він не помітив, коли мати вийшла. Але її не було. Бембі вперше залишився сам.

Спочатку він тільки здивувався, потім відчув неспокій, далі його охопив страх, який врешті змінився глибокою, безнадійною тугою. Довго лунав його розгублений, сумний поклик. Ніхто не відгукувався, ніхто не з'являвся.

Дарма він прислухався і принюхувався.

Нікого не було.

І він знов кликав. Тихо, благально:

— Мамо!.. Мамо!..

Дарма.

Охоплений відчаєм, він побрів, сам не знаючи куди. Спочатку йшов знайомою стежкою, зупинявся, кликав матір і невпевнено рушав далі, зляканий, безпорадний, засмучений.

Він ішов усе далі й далі вже незнайомими стежками і потрапив у якусь зовсім чужу місцевість.

І враз почув два дитячі голоси, що, як і він, гукали:

— Мамо!.. Мамо!..

Він зупинився і прислухався.

Мабуть, це Гобо і Фаліна. Ну звісно, це вони.

Він швидко побіг і незабаром побачив крізь листя дві руді шубки. Гобо і Фаліна! Вони сумно стояли під кущем, притулившись одне до одного, і кликали:

— Мамо! Мамо!..

Почувши шелест у чагарнику, вони зраділи, та як побачили, що це всього-на-всього Бембі, не могли сховати розчарування. Все ж таки їм стало трохи легше на серці. А Бембі зрадив по-справжньому: він тепер не почував себе таким самотнім.

— Моя мати пішла кудись, — сказав Бембі.

— Наша теж! — жалісно озвався Гобо.

Пригнічені, вони дивилися одне на одного.

— І де вони могли дітись? — спитав Бембі, ледве стримуючи сльози.

— Я не знаю, — зітхнув Гобо. Йому знов стало дуже погано на душі.

Раптом Фаліна сказала:

— Мабуть... вони в батьків.

Гобо й Бембі вражено поглянули на неї. Це чомусь налякало їх.

— Ти так гадаєш?... — тремтячим голосом запитав Бембі.

Фаліна й сама тремтіла, але вигляд у неї був такий, ніби їй відомо більше, ніж вона може сказати. Насправді вона нічого не знала. Фаліна й сама дивувалася, як їй таке спало на думку, буцімто матері зараз у батьків. Проте, коли Гобо й собі спитав: «Ти так гадаєш?», вона багатозначно й таємниче повторила:

— Авжеж, я певна.

Фалінин здогад принаймні заслуговував на те, щоб над ним подумати. Проте Бембі не міг заспокоїтися. Він був занадто схвильований і сумний, щоб над чимось думати.

Він не міг навіть стояти на одному місці й рушив далі. За ним Фаліна та Гобо; всі троє голосно гукали:

— Мамо!.. Мамо!..

Аж ось Гобо й Фаліна зупинилися; далі йти вони не наважувались. Фаліна сказала:

— Навіщо? Мама знає, де ми, лишаймося тут, Гобо, щоб вона знайшла нас, коли прийде.

І Бембі пішов далі сам. Він пробрався крізь гущавину, вийшов на невеличку лісову галявину і раптом ніби вкопаний зупинився на місці...

Там, на протилежному боці галявини, у високій ліщині стояла якась невідома істота. Від неї тхнуло гострим духом. чужим і нестерпно важким.

Бембі не міг звести очей з незнайомця. Той стояв випростаний, дуже високий і вузький, з блідим обличчям, зовсім голим біля носа й очей, страхітливо голим. Нестерпним, холодним страхом віяло від того обличчя, але водночас і якоюсь дивовижною, паралізуючою силою. Для Бембі була тяжка мука дивитись на це обличчя, і все ж таки він не міг звести з нього очей.

Незнайомий довго стояв непорушно. Потім простяг ногу, що була так близько від обличчя, — Бембі спершу навіть не помітив її. І враз він побачив цю страхітливу

ногу, випростану в повітрі. — одного того руху було досить, щоб Бембі мов вітром змело з місця.

Він миттю пірнув у гущавину й наосліп побіг лісом.

Звідкись узялася мати, і вони щосили помчали поряд через кущі й чагарники. Мати, яка знала стежку, бігла попереду, Бембі — за нею.

Так вони бігли, аж поки опинилися перед своєю хижкою.

— Ти... бачив? — тихо запитала мати.

Бембі не міг відповісти, йому забило дух. Він лише кивнув головою.

— Це... був... Він! — сказала мати.

І вони обоє здригнулися.

Тепер Бембі дедалі частіше доводилося лишатись самому. Проте він уже не відчував такого страху. Мати зникла, і хоч би він скільки її кликав, однаково не приходила. Та несподівано вона з'являлася й була з ним, як і колись.

Якось уночі, знову покинутий, він блукав лісом. Цього разу він не знайшов навіть Гобо з Фаліною. Світало. Над кущами, на сірому тлі неба, вимальовувалось верховіття дерев. У чагарнику щось зашаруділо, шелест усе ближчав, і раптом з'явилася мати. Вона була не сама. Бембі не встиг розгледіти, хто біг поряд з нею, — тітка Ена. батько чи хто інший. Але матір Бембі пізнав зразу, хоч вона швидко майнула повз нього й зникла в лісі.

Бембі почув її радісний крик, і йому здалось, що в її голосі, крім радості, пролунали й нотки страху.

А іншим разом, удень, Бембі довго-довго блукав сам у гущавині, аж поки його охопив розпач і він почав кликати матір. Не те щоб малий злякався: він просто не міг більше терпіти самотності.

Раптом перед ним з'явився один з батьків. Бембі не чув, як він підійшов, тому злякався. Цей старий олень був сильніший, вищий на зріст і гордовитіший за всіх, яких Бембі бачив досі. Його шуба палала темно-рудим полум'ям, але голова вже сріблилася сивиною. Над прищупленими вухами могутньо здіймалася розлога корона, всипана чорними перлами.

Старий олень суворо глянув на Бембі.

— Чого ти кричиш? — спитав він. — Мати зараз не має часу для тебе.

Бембі тремтів від страху, не наважуючись відповісти.

— Ти не можеш побути сам? І не сором тобі?

Бембі хотів сказати, що йому вже не раз доводилось лишатися самому, проте не міг і слова вимовити. Його взяв страшенний сором. А старий олень повернувся і зник, мов крізь землю провалився. Зник так раптово, як і з'явився Бембі напружено дослухався, та не почув ані тупоту копит, ані шелесту листя. Тоді він вирішив, що старий олень десь поряд, і з усіх боків обнюхав повітря. Але дарма. Поблизу нікого не було. Переконавшись, що він лишився сам, Бембі полегшено зітхнув. І все-таки

Йому дуже хотілося ще раз побачитися з старим оленем і здобути його прихильність.

Бембі нічого не сказав матері про цю зустріч. Та тепер він більше не гукав її, коли вона зникала. Блукаючи на самоті, він думав про старого оленя і палко жадав зустрітися з ним. Він сказав би йому: «Бачите, я більше не кричу».

І тоді старий олень, може, похвалив би його.

Але Гобо й Фаліні Бембі розповів про свою таємницю. Вони слухали його, затамувавши подих: з ними в житті нічого такого не траплялося.

— Ти не злякався? — схвильовано спитав Гобо.

Ще б пак! Бембі злякався, щоправда, не дуже.

— Я б страшенно перелякався, — признався Гобо.

Бембі пояснив, що він не дуже боявся, бо старий олені був надзвичайно гарний.

— Це б мені мало зарадило, — сказав Гобо. — Я, мабуть, не наслідився б і глянути на нього. Коли мені страшно, у мене рябіє в очах, я нічого не бачу, а серце так калатає, що я аж задихаюся.

Фаліна ж, почувши розповідь Бембі, глибоко задумалась і нічого не сказала.

Коли їм знов довелося зустрітись, Гобо і Фаліна кинулись назустріч Бембі. Вони, як і Бембі, знов були самі.

— Ми тебе весь час шукаємо! — вигукнув Гобо.

— Так, — поважно сказала Фаліна. — Ми тепер знаємо з ким ти зустрівся.

Бембі аж підскочив.

— З ким?..

Фаліна врочисто сказала:

— Це був старий ватажок.

— Звідки ти знаєш?

— Від своєї матері, — відповіла Фаліна.

Бембі здивувався:

— Ви розповіли їй про все?

Брат і сестра ствердно кивнули головами.

— Але ж це таємниця! — обурено вигукнув Бембі.

Гобо миттю став виправдовуватись:

— Я не винний. То Фаліна.

Але Фаліна весело гукнула:

— Та годі тобі! Мені хотілося знати, хто то був. Тепер ми знаємо, і так набагато цікавіше!

Це переконало Бембі. Адже йому й самому кортіло дізнатися все про старого оленя. Фаліна розповіла:

— Це найблагородніший олень у лісі. Він ватажок. Немає нікого, хто б міг зрівнятися з ним. Ніхто не знає, де він живе, чи є в нього рідні. Мало кому пощастило хоч раз зустріти його. Інколи проходить чутка, що він помер, і в це вірять — так довго його часом ніхто не бачить. Однак потім він з'явиться на мить, і таким чином усі дізнаються, що він ще живий. Ніхто не наслідуються

спитати, де він був. Адже він ні з ким не розмовляє, і ніхто не зважується заговорити з ним перший. Його шляхи нікому не відомі, проте всі знають, що він сходить ліс до найвіддаленіших куточків. Він зневажає небезпеку. Трапляється, що олені б'ються один з одним — інколи жартома, інколи й насправді. А з ним уже давно ніхто не бився. З тих, хто хоч раз колись мірявся з ним силою, нікого вже немає живого. Він — великий ватажок.

Бембі не сердився на Гобо й Фаліну за те, що вони вибазікали матері його таємницю. Він навіть був задоволений, бо довідався так багато важливого.

А все ж добре, що Гобо й Фаліні відомо не все. Так, вони не знають, що великий ватажок сказав Бембі: «Ти не можеш бути сам? І не соромно тобі?» Тепер Бембі радів, що втаїв це: адже Гобо і Фаліна все одно пробовкнулись би, і він став би посміховиськом усього лісу.

Цієї ночі, коли зійшов місяць, повернулася мати — раптово з'явилась під великим дубом край луку. Вона тихо стояла там і дивилася на Бембі. Він одразу помітив матір і кинувся до неї. Ця ніч принесла Бембі нову подію.

Мати була втомлена і голодна. Цього разу вони не довго гуляли. Мати стала вечеряти на лузі, де здебільшого їв уже й Бембі. Потім вони обоє заходились ласувати молодими пагонами на кущах і незчулись як заглибилися в ліс. Несподівано зашумів чагарник. Перше

ніж Бембі встиг усвідомити, що сталося, мати закричала злякано і збентежено:

— А-о... ба-о!

І враз Бембі вгледів, що з-за кущів з великим шелестом і тріском вийшли здоровенні незнайомі істоти. Вони були подібні і до Бембі, й до матері, й до тітки Ени, і до інших його родичів, але такі могутні, такі високі на зріст, що доводилося задирати голову, щоб роздивитись їх. І тоді Бембі теж раптово закричав щодуху:

— А-о... ба-о... ба-о!

Він не розумів, чому кричить, але не кричати не міг.

Гурт поволі минув їх. Три, чотири велетенські незнайомці, один за одним. Наостанку з'явився ще один, найбільший. З його шиї спускалася буйна грива, а голову вінчало ціле дерево. Бембі аж подих перехопило. Його огорнуло якесь дивне почуття, і він закричав на всі груди. Це не був звичайний страх: просто він ніколи ще не здавався сам собі таким малим і мізерним. Навіть мати й та в його очах ніби дуже поменшала. Соромлячись самого себе і водночас тремтячи з жаху, він горлав:

— Ба-о!.. Баа-о!

Від крику легшало.

Незнайомці зникли. Мати замовкла. Тільки Бембі ще тремтів і час від часу коротко скрикував.

— Заспокойся, — сказала мати. — Їх уже немає.

— Ох, мамо, — прошепотів Бембі. — Хто це був?

— Не бійся, небезпеки немає, — мовила мати. — Це наші могутні родичі... Вони великі й благородні, ще благородніші за нас.

— І вони нам нічим не загрожують?

— По-моєму, ні, — мовила мати. — Щоправда, кажуть усяке, але я не знаю, чи варто всьому вірити. Мені й моїм знайомим вони не зробили нічого лихого.

— А чого б їм робити нам щось лихе? — вголос міркував Бембі. — Адже вони наші родичі.

Він намагався заспокоїтися, але його й досі ще тіпало.

— Та нічого вони нам не заподіють, — сказала мати. — Я сама не знаю, чому їхня поява так мене лякає. Я втрачаю самовладання. Й так щоразу...

Розмова заспокоїла Бембі, але змусила замислитись. Саме тієї миті в гіллі вільхи над ним відчайдушно закричав сич. Проте Бембі так поринув у свої думки, що забув удати наляканого. Сич злетів на нижню гілку й поцікавився:

— Я вас, мабуть налякав?

— Звичайно, — відповів Бембі. — Ви мене завжди лякаєте.

Сич тихо засміявся: він був задоволений.

— Прошу вас, не гнівайтесь, — мовив він. — Така вже в мене вдача. — Він настовбурчився, уткнув носа в пухке пір'я і став схожий на кульку. Обличчя в нього було поважне, але напрочуд гарне.

— Знаєте, — довірливо сказав Бембі, — зовсім недавно я злякався куди більше.

— Що? — невдоволено спитав сич.

Бембі розповів йому про свою зустріч з могутніми родичами.

— Ох, ще мені оці родичі! — буркнув сич. — Я сам маю родичів. Аби тільки де-небудь з'явився вдень, як вони всі враз нападають на мене. І кому ті родичі потрібні? Адже, якщо вони могутніші за вас, вам нічого з ними робити, а як ні, то й поготів. Перших ми не зносимо за гордість, а другі не зносять нас за те ж саме. Не треба мені ніяких родичів.

— Але... я зовсім не знаю своїх родичів, — несміливо сказав Бембі. — Я про них ніколи не чув і оце сьогодні вперше побачив.

— Не турбуйтеся за цей народ, — прохрипів сич, — Послухайте доброї поради, то буде вам краще, — він багатозначно закотив під лоба очі. — Родичі завжди гірші за друзів. Ось ми з вами не родичі, а які добрі друзі, і як це приємно для нас обох.

Бембі хотів щось сказати, проте сич перехопив:

— Ви ще такі молоді, а я маю досвід. Повірте мені Я розуміюсь на таких речах. А втім, не смію втручатись у ваші родинні справи.

Він глибокодумно закотив очі під лоба і прибрав такого поважного вигляду, що Бембі не посмів заперечити.

Минула ще одна ніч. Настав ранок і приніс жахливу подію.

Він був безхмарний, росяний і свіжий. Щедро вмиті, дужче, ніж завжди, пахли дерева й кущі, духмяні хвилі слав навсібіч луг.

— Пі-і, — сказали, прокинувшись, синиці. Вони запищали тихо-тихо, адже навколо ще стояли сіруваті сутінки. На якийсь час знов запала тиша. Потім звідкись згори почувися хрипкі, тріскотливі голоси гав, які, прокинувшись, вітали одна одну на верхів'ях дерев. Миттю озвалась і со-рока:

— Скре-ке-ке!.. Ви гадаєте, що я ще сплю?

І враз то тут, то там защебетали сотні тоненьких голосів:

— Пі! Пі! Ф'юїть! Ф'юїть! Тюі!

Але то були тільки поодинокі голоси, ліс стояв ще скутий сном і сутінками.

Аж ось прилетів чорний дрізд і примостився на верховітті бука. Він вибрав найвищу гілку, з якої було видно все навкруги, кинув погляд на схід, де, стомлене ніччю, спалахувало й оживало блідо-сіре небо, і почав співати. Знизу він здавався невеличкою темною плямою, схожою на зів'ялий листочок, але його пісня бадьоро й радісно лунала над лісом.

Усе ожило. Співали зяблики, вільшанки й щиглики. Гучно лопотіли крильми голуби, перелітаючи з місця на місце. На всю горлянку кричали фазани. З м'яким, але

далеко чутним шелестом злітали вони на землю з кущів, па яких ночували, скрикували різким, з металевим відтінком голосом, тоді починали тихо воркотати. Високо в повітрі пронизливо й радісно гукали соколи:

— Йа йа-йа!

Зійшло сонце.

— Діу, дію! — дзвінко заспівала іволга. Вона літала між гілок туди-сюди, і її жовте кругле тіло блищало в ранкових променях, немов крилата золота куля.

Бембі вийшов з-за велетенського дуба на луг. Луг блищав росою, пахнув травами, квітами й вологою землею, звучав тисячоголосим життям.

Бембі побачив на лузі багато знайомих. Там сидів його приятель заєць і ніби розмірковував про щось важливе. Поволі прогулювався гордий фазан; він щипав траву й сторожко озирався на всі боки. Його шия виблискувала на сонці, як темно-блакитне намисто. А майже поряд з Бембі стояв молодий олень. Уперше в житті Бембі опинився так близько від дорослого оленя. Він стояв, трохи схований гілками ліщини. Бембі боявся навіть поворухнутися. А що як олень зовсім вийде з-за куща — чи наважиться Бембі з ним заговорити? Треба порадитися з матір'ю. Він озирнувся, але мати була вже далеко, біля тітки Ени. Бембі не рухався, він ніяк не міг вирішити, що йому робити. Щоб підійти до матері та знайомих, треба було поминути молодого оленя. Це здавалось йому непристойним.

«А що як я не питатиму матері? — думав він. — Адже старий ватажок розмовляв зі мною, а я матері про це не сказав. Спробую сам заговорити до молодого принца. Нехай усі побачать, як я з ним розмовляю. Я скажу: «Доброго ранку, вельмишановний!» Не розгнівається ж він на мене за це. А якщо розгнівається, я втечу». І все ж таки Бембі вагався.

Та ось олень ступив із-за ліщини на луг.

«Зараз я скажу йому...» — подумав Бембі.

І враз ударив грім.

Бембі здригнувся, не розуміючи, що сталося. Він бачив тільки, що молодий олень високо підскочив і помчав у ліс,

Бембі розгублено озирнувся. Гуркіт грому ще ніби віддавався в його тілі. Він бачив, як мати, тітка Ена, Гобо й Фаліна кинулися до лісу, як, не тямлячи себе, мчав туди ж заєць і, витягнувши шию, тікав фазан. Відчувши, як раптово замовк увесь ліс. Бембі напружився і стрибнув у гущавину.

Зробивши всього кілька стрибків, Бембі наткнувся на молодого оленя, що нерухомо лежав на землі. Бембі охопив жах. Він зупинився, не розуміючи, що скоїлося. Молодий олень був мертвий; на плечі в нього зяяла велика рана, з якої текла кров.

— Не зупиняйся! — почув він поряд із собою. Це була мати. — Біжи! — гукнула вона. — Біжи, як тільки можеш!

Мати помчала далі. Її наказ зірвав з місця Бембі, й він щодуху кинувся вперед.

— Що це було, мамо? — спитав він. — Що це було? Важко дихаючи, мати відповіла:

— Це був... Він!

Бембі затремтів, але не стишив бігу.

Нарешті, знесилені, вони спинилися.

— Що ви сказали? Прошу, що ви сказали? — долинув згори тонесенький голосок.

Бембі підвів голову й побачив білку, що швидко спускалася донизу.

— Я весь час стрибаю слідом за вами! — вигукнула вона. — Ні, це жахливо!

— Ви були там? — запитала мати.

— Звичайно! — відповіла білка. — Я ще й досі вся тремчу!

Вона сіла на задні лапки, спершись на свій пухнастий хвіст і виставивши білі груди; передні лапки вона притисла до серця, немов присягаючись, що каже щирю правду.

— Я сама не своя від хвилювання!

— Я теж зовсім знесиліла від страху, — сказала мати. — Просто збагнути не можу, як це все трапилось. Ніхто з нас не бачив Його!

— Не бачив? — палко вигукнула білка. — Помиляєтесь! Я давно Його помітила!

— І я! — гукнув інший голос.

То була сорока: вона підлетіла і вмостилася на гілці.

— І я! — почулося десь ще вище; то на ясені сиділа сойка.

А з верховіття похмуро каркнули дві ґави:

— І ми бачили Його!

Мешканці лісу були страшенно схвильовані, налякані й розгнівані.

«Кого це вони бачили?» — не розумів Бембі.

— Я так старалася! — сказала білка, тулячи лапки до серця. — Так намагалась попередити бідолашного юнака!

— І я, — мовила сойка. — Я так кричала. Та він не схотів мене слухати.

— І мене він не послухав, — заторохтіла сорока. — А я кричала разів з десять. Я вже хотіла підлетіти до нього ближче, на кущ ліщини, під яким він стояв. Думала, може, він не чув. Аж тут саме все це й скоїлось.

— У мене голос сильніший, ніж у вас, і я кричала щодуху, — сердито сказала ґава. — Проте ці панове не дуже зважають на наше плем'я.

— Таки не дуже, — погодилася білка.

— Ми зробили все, що могли, — додала сорока, — і коли трапилося нещастя, то це не наша вина.

— Такий гарний юнак, — с жалем сказала білка. — У розквіті сил.

— Гха! — заскрипіла сойка. — Хай би не був такий гордий та більше слухався нас!

— Не був він дуже гордий, — заперечила білка.

— Не гордіший за всіх їхніх принців, — додала сорока.

— І дурний, як вони всі! — засміялася сойка.

— Сама ти дурна! — крикнула згори ґава. — Вже хто-хто, а ти б мовчала. Весь ліс знає, яка ти дурепа.

— Я?—остовпіла сойка. — Вперше таке чую! Трохи забудькувата — це так, але щоб дурна!..

— Як хочеш, — зітхнувши, сказала ґава. — Забудь усе, що я сказала. Але зрозумій: принц загинув не тому, що був гордий чи дурний, а тому, що ніхто не може протистояти Йому!

— Гха! — проскрипіла сойка. — Не люблю я таких розмов.

І вона полетіла.

Ґава вела далі:

— З мого роду Він теж багатьох уже знищив. Він убиває, коли схоче, і ніщо не може допомогти нам.

— Треба всім нам бути насторожі, — кинула сорока.

— Звичайно, — сумно сказала ґава. — До побачення. І вона полетіла геть разом із своїми родичами.

Бембі озирнувся. Матері поряд уже не було.

«Про що вони говорили? — думав Бембі. — Я не міг усього зрозуміти. Хто такий Він? Може, це той, кого я зустрів тоді в чагарнику?.. Але ж Він не вбив мене...»

І враз Бембі згадав молодого оленя, що, закривавлений, лежав на траві з пробитим плечем. Непорушний, мертвий...

А ліс знову співав на тисячі голосів, сонячне проміння пробивалося крізь верховіття дерев, усе було залите світлом, пахло листя, високо вгорі кричав сокіл, а десь унизу, близенько, голосно сміявся дятел, немов нічого не сталося. Та все це не тішило Бембі. Він ніяк не міг позбутись почуття, що йому загрожує невідоме, страшне. Він не розумів, як інші можуть бути веселими і безтурботними, коли життя таке тяжке і небезпечне. Зараз у нього було одне-однісіньке бажання: зайти глибоко-глибоко в ліс, у найгустіші хащі, знайти собі там, за непрохідною живою огорожею, сховок і ніколи більш не повертатися на луг.

Щось тихо зашаруділо в чагарнику. Бембі здригнувся. Перед ним стояв старий ватажок.

Бембі весь напружився, готовий як стій кинутися навтіки. Старий ватажок дивився на нього своїми великими, глибокими очима:

— Ти був при цьому?

— Так, — тихо відповів Бембі. Серце в нього ладне було вискочити з грудей.

— Де твоя мати? — запитав ватажок.

Бембі відповів ще тихіше:

— Не знаю.

Старий не зводив з нього очей.

— І ти не кличеш її?

Бембі глянув на поважну сиву голову, на благородну корону старого вождя і раптом набрався мужності.

— Я можу бути й сам, — сказав він.

Старий ще якийсь час дивився на нього, потім, уже лагідніше, спитав:

— Чи ти не те маля, що недавно плакало, зоставшись без матері?

Бембі трохи засоромився, проте відразу опанував себе.

— Так, це я, — признався він.

Старий мовчав, але Бембі здалося, що його очі полагіднішали.

— Ви нагримали на мене тоді, старий ватажку, — схвильовано сказав він. — За те, що я боявся бути сам. Відтоді я вже не боюся!

Старий дивився так само допитливо, але в його очах Бембі помітив усмішку.

— Старий ватажку, — довірливо почав Бембі, — що сьогодні сталось? Я нічого не розумію; що це за Він, про якого всі говорять?.. — і замовк, злякавшись похмурого погляду старого.

Ватажок тепер дивився повз Бембі кудись у далину. Нарешті він поволі сказав:

— Умій слухати, вмій відчувати запах, умій дивитися. Вчися сам розуміти життя. — Він ще вище звів увінчану

короною голову. — Бувай здоров. — І, не додавши більше й слова, зник.

Малий залишився сам, і йому знов стало сумно. Але оте «Бувай здоров» ніби луною віддавалося в серці Бембі. Старий ватажок так ласкаво попрощався з ним... Отже, він не злий...

І незнайоме почуття урочистої гордості сповнило Бембі. Так, життя суворе і сповнене небезпек. Але хоч що б там сталося в майбутньому, він навчиться витримувати все.

І Бембі поволі рушив у лісову гущавину.

З велетенського дуба, що стояв край лугу, опадало листя. Опадало воно й з інших дерев.

Одна дубова гілляка, високо здіймаючись над сусідніми, сягала далеко понад луг. Аж на кінчику виступало два листочки.

— Як усе змінилося! — сказав один листок.

— Так, — підхопив другий. — Багатьох із нас не стало сьогодні вночі... Здається, на нашій гілці лишилися тільки ми з тобою.

— Ніхто не відає, що чекає на нього завтра, — сказав перший. — Пам'ятаєш, як було ще тепло і світило сонечко, раптова буря або злива несла смерть багатьом із нас, ще молодим і дужим. Ніхто не відає, що чекає на нього.

— Тепер сонце світить так рідко, — зітхнув другий листок. — Та не додає ге світло сили...

— Чи правда, — спитав перший, — чи правда, що коли нас не стане, на наше місце придуть інші листки, а потім ще інші?..

— Певно, що так, — прошепотів другий. — Але не варто про це думати, все одно ми цього не зрозуміємо...

— І тільки дарма сумуватимемо, — додав перший.

Вони трохи помовчали. Потім перший тихо, ніби сам до себе, сказав:

— Але чому ми повинні опастися?

Другий запитав:

— А що з нами буде, коли ми опадемо?

— Ми опинимося внизу...

— А що там, унизу?

— Хтозна, — відповів перший. — Кажуть різне, та напевно ніхто нічого не знає.

Другий спитав:

— А там, унизу, ми будемо що-небудь відчувати, усвідомлювати?

— Хто може це сказати? Жоден з опалих листків не повертався звідти, щоб розповісти, як там...

Знов залягла тиша. Потім перший листок лагідно сказав:

— Не журись так, адже ти весь тремтиш...

— Та ні, — відповів другий. — Я тільки злегка здригаюся. Просто не відчуваєш уже себе так міцно...

— Не говорімо більше про таке, — мовив перший листок.

— Гаразд... Не говорімо... — сказав другий. — Але про що ж нам тоді говорити? — Він трохи помовчав, потім сказав: — Хто з нас раніше полетить униз?..

— Це ще не скоро буде, — заспокоїв його перший. — Пригадаймо краще, як гарно, як прекрасно було нам раніше! Пам'ятаєш, як гріло сонце, як наливалися ми соками життя? Пам'ятаєш? А роса рано-вранці!.. А ніжні, чудові ночі...

— Тепер ночі жахливі, — сказав другий листок. — І тягнуться без кінця-краю.

— Нам не годиться нарікати, — лагідно мовив перший листок. — Адже ми пережили багатьох інших.

— Я дуже змінився? — боязко спитав другий листок.

— Анітрішечки! — запевнив перший. — Це я пожовк зморщився, а ти й тепер такий гарний, як був.

— Та годі тобі, — перебив його другий.

— Ні, справді, — запально повторив перший. — Повір мені! Ти й тепер такий гарний, як першого дня. Щоправда, на тобі з'явилися ледь помітні невеличкі жовті смужки, але з ними ти ще кращий.

— Дякую, — зворушено прошепотів другий листок. — Я цьому не вірю... не зовсім вірю... але дякую тобі за те, що ти такий добрий. Ти завжди був до мене добрий... Я аж тепер по-справжньому це зрозумів.

— Мовчи! — сказав перший і замовк сам; сум заважав йому говорити.

Минали години.

Над верховіттям дерев промчав холодний, мокрий вітер.

— Ох... Тепер уже... — мовив другий листок. — І я...

Голос його затих. Він м'яко відірвався від гілки й полинув униз.

Надійшла зима.

Світ невпізнанно змінився. І не просто Бембі було пристосуватись до цього нового світу. Все обернулося так, немов олені, що були досі багатими, раптом збідніли. Бембі ще не знав злиднів. Він звик до розкошів і достатку, звик не журитися про їжу, спати в чудовій зеленій хижці, схованій від чужого ока, ходити в гарній гладенькій червонястій шубці.

Тепер усе було інакше. Щоправда, спочатку зміни в природі навіть тішили Бембі. Йому подобалось, як білий густий туман ранками огортав луг, а коли сходило сонце, танув у його промінні. Припав до серця малому іній, що враз робив луг і дерева незвичайно білими. Якийсь час у Бембі викликав захоплення могутній крик велетнів-оленів, його родичів. Увесь ліс здригався від їхніх голосів. Бембі й страшно ставало, коли він чув поклик цих королів, і водночас серце його завмирало від захвату. «Їхні корони, — думав Бембі, — немов кристалі

дерева, а їхні голоси такі дужі, як і корони». Зачувши цей могутній поклик, У якому звучало владне бажання, невимовна туга, гнівне, горде нетерпіння, Бембі завмирав на місці. Він ніяк не міг подолати свого страху. І хоч Бембі пишався, що має таких славетних родичів, його дратувала їхня неприступність. Він, сам не розуміючи чому, почував себе ображених, і приниженим.

Коли ж минула пора кохання оленів-королів і замовкли їхні могутні голоси, Бембі став помічати й дещо інше. Блукаючи вночі лісом або відпочиваючи вдень у своїй хижці, він чув шепіт листопаду. Шаруділо й шурхотіло на кожному верховітті, на кожній гілці, по всьому лісі. Ніжний сріблястий шелест день і ніч лився з дерев на землю. Було так приємно чути його, прокидаючись, і так хороше засинати під цей таємничий, тужливий шепіт.

Тепер листя вкривало землю грубим шаром і шаруділо при кожному кроці. Його було так весело розгрібати ногами! Листя шелестіло «шш-шш!» — ніжно, ясно, сріблясто. Це шарудіння давало мешканцям лісу неабияку користь — їм не треба було тепер дуже прислухатись та принохуватись: адже листя ще здаля попереджало про найменший рух у лісі.

— Шш! — застерігало воно.

Хіба зміг би тут хтось підкрастися непомічений?

Та ось почався дощ. Він лив з раннього ранку до пізнього вечора, шумів і хлюпав цілісіньку ніч аж до ранку, потім на часинку перестав, мов набираючись

сили, і линув ще дужче. Здавалося, все було наповнене холодною водою, — повітря, весь світ. Спробуєш скубнути трави — і в роті вже повно води, злегка смикнеш кущик — і вода заливає тобі очі й ніс.

Листя вже більше не шаруділо. Воно лежало на землі важке й м'яке, прибите дощем, позбавлене своєї чуйності.

Бембі вперше спізнав, як тяжко день і ніч не мати захистку від холодних потоків води. Бембі вимок до самісіньких кісток. Він ще не мерз, але вже тужив за теплом, бо ходити весь час у мокрій шубці було дуже неприємно.

А потім повіяв північний вітер, і Бембі спізнав, що таке мороз. Спочатку було ще нічого: він лежав з матір'ю у сховку і хоч з одного боку відчував приємне тепло. А тепер хоч як пригортався до матері, ніщо не допомагало. В лісі день і ніч свистів вітер. Здавалося, він у холодній люті хоче вирвати ліс із корінням і понести його геть або взагалі знищити. Дерева шуміли, опираючись вітрові, вони стійко боролися проти його оскаженілого натиску. Чути було їхній протяжний стогін, і жалібне скрипіння. Лунав голосний хрускіт одчахнутих гілок, гнівний тріск зламаного могутньою дерева і гірке схлипування, що виривалося з усіх ран його розбитого конаючого тіла. Потім не стало чути нічого: буря ще шаленіше накинулася на ліс, і її ревіння поглинуло всі інші звуки.

Ось коли Бембі відчув, що прийшли горе й злидні. Дощ і вітер узяли своє. На деревах і кущах не залишилося жодного листочка. Вони стояли обдерті, немов пограбо-

вані, жалібно простягаючи до неба свої голі, бурі руки. Трава на лузі пов'яла, зчорніла і стала низенька, наче її випалили при самій землі, в хижці тепер також було холодно й порожньо. Відколи зникли зеленії стіни, в ній уже неможливо було почувати себе так безпечно, як раніше, до того ж з усіх боків завівало.

Якось над лугом летіла молода сорока. Щось біле, холодне впало їй на очі, затьмаривши погляд, потім ще раз і ще раз; аж ось перед очима в неї затанцювали маленькі, м'які, сліпучо-білі пушинки. Сорока обтрусилась і шугнула вгору. Дарма! М'які, холодні пушинки й тут засліплювали очі. Вона піднялася ще вище.

— Не тратьте даремно сили, любя, — гукнула їй ґава, що летіла в тому ж таки напрямку. — Однаково не втечете від цих пушинок. Це сніг.

— Сніг? — здивовано перепитала сорока, борючись із хуртовиною.

— Еге ж, — мовила ґава. — Тепер зима, і це сніг. — Перепрошую, — сказала сорока. — Я лише в травні вилетіла з гнізда і не знаю, що таке зима.

— Буває, — зауважила ґава. — Ну, нічого, ще знати-мете!

«Ну, якщо це сніг. — подумала сорока, — то я краще трохи сяду». Вона спустилася на гілку вільхи й струснулася.

ґава повільно полетіла далі.

Бембі спочатку зрадів снігові. Коли падали білі зірочки, в лісі ставало тихо й тепло, а світ здавався оновленим, ясним і радісним. А тільки-но визирало сонце, біла ковдра землі так яскріла, сяяла й виблискувала, аж очі сліпило.

Та невдовзі Бембі перестав радіти снігові, бо їжу добувати ставало все важче й важче. Доводилося довго розгрібати сніг, щоб знайти хоч кущик зів'ялої трави. Сніг різав ноги, і треба було дуже пильнуватися, щоб не поранитись. Із Гобо вже таке трапалося. Щоправда, він узагалі був дуже кволий і завдавав своїй матері чимало клопоту.

Тепер вони майже весь час були разом. Тітка Ена з своїми дітьми щодня приходила до них у гості. Нещодавно в їхньому колі з'явилась і Марена, майже доросла дівчина. Але хто справді вмів розважати товариство, то це стара тітка Неттла. Вона про все мала свою власну думку.

Всі були дуже люб'язні одне з одним. Тільки-но гості сходились, починалися нескінченні розмови. Ніколи ще діти не чули так багато нового, як тепер.

Інколи до них прилучався навіть хтось із принців. Спершу це їх трохи бентежило, надто дітей, та вони хутко звикли, і все пішло, як і раніше. Бембі захоплювався ставним принцом Ронно, а молодого вродливого Каруса самовіддано любив. Принци скинули свої корони, й Бембі часто розглядав круглі блискучі

горбочки з ніжними цяточками в них на головах, на тому місці, де були роги Навіть ці горбочки були гарні.

Бембі з цікавістю слухав, коли хтось із принців розповідав про себе. У Ронно на лівій нозі був чималий, зарослий шерстю наріст. Принц трохи припадав на цю ногу й любив нагадувати про це:

— Ви, звичайно, помітили, що я шкандибаю?

Всі квапилися його запевнити, що воно зовсім непомітно. Ронно тільки цього було й треба. Та він і справді не дуже шкандибав. Тільки ледь-ледь.

— Так, — починав Ронно, — я врятувався якимсь дивом.

І Ронно розповідав, як Він застукав його зненацька й метнув у нього вогонь. Але влучив лише в ногу. Тріснула кістка, біль був нестерпний. Проте Ронно кинувся тікати на трьох Ногах. Він зовсім знесилів, але біг далі й далі, не спиняючись, бо відчував, що за ним женуться. Аж як настала ніч, Ронно дозволив собі відпочити. А вранці знов кинувся тікати. Відчувши себе нарешті в безпеці, він знайшов сховок і чекав, поки рана зажила. Аж тоді він вийшов звідти, і весь ліс визнав його за героя. Щоправда, він шкандибав, але це було майже непомітно. Принаймні так йому здавалося.

Ніколи ще Бембі не чув стільки всілякої всячини про Нього, як тепер. Говорилося про те, який Він страшний: ніхто не наважується глянути в Його бліде обличчя. Бембі вже знав це з власного досвіду. Казали про гострий дух, що йде від Нього. Бембі й тут міг би дещо

розповісти, але він був добре вихований і не втручався в розмови дорослих. Цей загадковий дух має тисячу відтінків, проте його вмить пізнаєш з того жаху, що він у собі несе. Казали їй про те, що ходить Він лише на двох ногах, і дивувались, яка сила криється в його руках. Тітка Неттла мала й про це свою власну думку.

— По-моєму, в цьому немає нічого дивного. Білка передніми лапками робить усе, що їй треба, і кожна маленька мишка вміє робити такі самі фокуси.

Вона зневажливо хитнула головою.

— Овва! — в один голос вигукнули інші: мовляв, це ж зовсім інше.

Проте тітка Неттла не здавалася.

— А сокіл? — гукнула вона. — А мишоїд? А сова? В них узагалі тільки по дві ноги, а коли вони хочуть щось узяти — так, здається, це в них називається, — то стоять на одній нозі, а беруть другою. Це куди важче, й Він ні-защо б так не зробив.

Тітка Неттла зовсім не збиралася будь з чого дивуватися в Ньому. Вона ненавиділа Його всім серцем.

— Він огидний, — твердила вона.

Їй ніхто їй не думав заперечувати, бо жоден олень не вважав Його кращим.

Думки поділились, коли зайшла мова про те, що Він має ще й третю руку.

— Порожня балаканина, — заявила тітка Неттла. — Я не вірю в це.

— Так? — втрутився Ронно. — Тоді скажіть, будь ласка, чим же Він розтрощив мені ногу?

— Це ваша справа, любий мій, — спокійно відповіла тітка Неттла. — Мені Він нічого не розтрощив.

Тітка Ена сказала:

— Я багато чого бачила в своєму житті і гадаю, що коли таке говорять, то мають на це якісь підстави.

Молодий Карус чемно зауважив:

— Я згоден з вами. Бачте, я знайомий з однією Гавою... — Він знімав і поглянув па присутніх, чи сміються вони з нього. Проте, побачивши, що всі його уважно слухають, заспокоївся і став розповідати: — Гава щ дуже мудра: просто, скажу я вам, надзвичайно мудра. І вона каже, що Він справді користується третьою рукою, але не завжди. Третя рука, твердить гава, дуже лиха. Вона не росте у Нього з тіла, як дві інші, Він носить її за плечем. Гава твердить, що завжди може сказати заздальгідь, небезпечний Він або хтось інший з Його роду цієї миті чи ні. Якщо Він приходить без третьої руки, то боятися нічого.

Тітка Неттла засміялася:

— Твоя гава страшенно дурна, любий мій Карусс, передай їй це від мене. Якби вона була така розумна, як гадає, то знала б, що Він завжди небезпечний.

Проте інші не погодилися з нею.

Мати Бембі сказала:

— І все-таки серед Них трапляються й не дуже не безпечні. Це видно відразу.

— Так? — спитала тітка Неттла. — То, може, ти стоїш і чекаєш, поки Він підійде, щоб з Ним привітатись?

Мати Бембі лагідно заперечила:

— Звичайно, я тікаю.

А Фаліна раптом вигукнула:

— Завжди треба тікати!

Всі засміялися. Проте, коли мова знов зайшла про третю руку, веселість ніби вода змила, над ними невидимим крилом навис жах. Адже як там хоч називай це — третьою рукою чи якимось інакше, — а воно існує, страшне й незнане. Більшість чула про Нього тільки з розповідей інших, а декотрі бачили Його й самі: Він стоїть віддалік, непорушно, і враз відбувається щось незбагненне — лунає гучний тріск, як удар грому, шугає вогонь, і аж ген-ген від Нього хтось падає з пробитими грудьми. Кажучи про таке, олені щулились, немовби відчували над собою дивну владу якоїсь таємної сили. Вони жадібно дослухалися до розповідей, завжди сповнених жаху, крові й горя, до спогадів очевидців і до переказів дідів та прадідів, в усьому мимоволі дошукуючись відповіді на одне: як можна власкавити цю незбагненну силу чи уникнути її?

— І як же це виходить, — задумливо сказав Карус, — що Він убиває на відстані?

— А хіба твоя мудра ґава не пояснила цього? — глузливо запитала тітка Неттла.

— Ні, — посміхнувся Карус. — Вона каже, що часто це бачила, але пояснити такого ніхто не може.

— До речі, Він, якщо схоче, то вбиває і ґав на деревах, — зауважив Ронно.

— І фазанів у повітрі, — додала тітка Ена.

Мати Бембі сказала:

— Він кидає свою руку. Так казала мені моя бабуся.

— Руку? — перепитала тітка Неттла. — А що ж тоді так жахливо гуркотить?

— Коли Він жбурляє свою руку, — пояснила мати Бембі, — спалахує вогонь і гримить грім. Адже Він весь із вогню.

— Перепрошую. — сказав Ронно, — те, що Він увесь з вогню, звичайно, правда. Але щодо руки ви помиляєтесь. Рукою не можна завдати таких ран. Подумайте самі. Це, певно, зуб. Він кидає в нас зубом — розумієте? І помирають саме від його укусу.

Карус тяжко зітхнув:

— Чи Він коли покине переслідувати нас?

Марена, майже доросла дівчина, промовила:

— Кажуть, що одного чудового дня Він прийде до нас і стане таким само добрим, як і ми. Він гратиметься з нами, ми помиримося, і весь ліс буде щасливий.

— Хай краще Він залишається там, де й був, і дасть нам спокій! — вигукнула тітка Неттла.

Тітка Ена докірливо сказала:

— Але ж... так теж не можна говорити...

— А чом би й пі? — палко заперечила тітка Неттла. — Миритись! Оцього вже я ніяк не розумію! Відколи ми себе пам'ятаємо, Він убиває нас — наших сестер, наших матерів, наших братів! Відколи ми живемо на світі, Він не дає нам спокою, вбиває нас усюди, де ми з'явимося, і ми повинні з Ним миритися? Яка дурниця!

Марена окинула всіх поглядом. Її великі очі блищали.

— Це не дурниця, — сказала вона. — Примирення має колись настати.

Тітка Неттла відвернулась.

— Піду краще пошукаю чогось попоїсти, — невдоволено сказала вона й побігла геть.

Зима тривала. Часом теплішало, тоді знову йшов сніг, намітаючи все вищі й вищі кучугури, яких не можна було розгребти, щоб дістатися до зів'ялої трави. Ще гірше стало, коли почалась відлига. Сніг відтанув, а вночі знову замерз. Утворилася тоненька слизька льодова кора. Ця кора не стримувала оленів, ламалась, вони провалювалися в сніг і в кров збивали собі ноги.

Та ось знов почалися великі морози. Повітря стало чисте, як ніколи, прозоре й солодке. Воно аж дзвеніло,

аж співало від холоду.

В лісі було тихо, проте кожного дня траплялося щось жахливе. Якось ґави напали на маленького хворого зайцевого сина і жорстоко вбили його. Мешканці лісу довго чули його жалібний плач. Заєць був саме в дорозі і, як почув про нещастя, трохи розуму не збувся. Іншим разом куниця прокусила білочці горло. Білка якимось дивом вирвалася від неї. Бона видряпалась на дерево, але від болю не могла говорити і тільки бігала в нестямі по гіллі. Час від часу вона сідала, піднімала у відчаї передні лапки, хапалася за голову, й червона кров текла по її білих грудях. Ще якусь хвилю вона гасала по гіллі, тоді раптом, знесилена, спинилася і, зачіпаючись за гілля, впала на сніг мертва. Туди відразу злетілись сороки і влаштували бенкет.

А незабаром лис роздер гарного дужого фазана, якого всі в лісі любили й поважали. Всі дуже за ним жалкували й співчували пригніченій горем удові. Лис витяг фазана з снігу, куди той заліз, гадаючи, що добре сховався.

Тепер уже ніхто не міг почувати себе в безпеці, коли таке траплялося серед білого дня. Нужда, якій не було видно кінця-краю, породила ворожнечу й жорстокість, приспала сумління. Лісові жителі забували добрі звичаї, втрачали довір'я, жаль одне до одного, втрачали спокій.

— Аж не віриться, що колись стане краще, — зітхала мати Бембі.

Тітка Ена й собі зітхала:

— І не віриться, що колись було краще.

— Е, ні, — заперечила Марена, дивлячись кудись удалину. — Я завжди думаю про те, як хороше було раніше.

— Слухайте. — звернулась тітка Неттла до тітки Ени, киваючи на Гобо. — Чого це ваш малий тремтить? Він завжди так тремтить?

— На жаль, так, — сумно відповіла тітка Ена. — Уже віддавна.

— Добре, що в мене немає дітей, — із звичайною своєю відвертістю сказала тітка Неттла. — Якби це мій малюк так дрижав, я боялася б, що він не доживе до весни.

З Гобо справді було не все гаразд. Він був кволий, куди кволіший за Бембі та Фаліну, і менший від них на зріст. Тепер йому щодень ставало гірше. Від їжі, якою їм доводилось перебиватися, в нього болів живіт. Він зовсім знесилів від холоду та нестатків, одно тремтів і ледве стояв на ногах. Усі йому співчували.

Тітка Неттла підійшла до Гобо, ласкаво штовхнула його в бік і суворо сказала:

— Ну, не журись, не до лиця малому принцові журитись. Та й для здоров'я це погано. — Вона відвернулась, щоб ніхто не помітив її хвилювання.

Раптом Ронно, що лежав віддалік на снігу, підхопився на ноги.

— Не знаю... що це?.. — промимрив він, озираючись. Усі насторожилися.

— Що сталося?

— Я й сам не знаю, — сказав Ронно. — Та щось мене непокоїть... неначе щось сталося...

Карус прийнявся.

— Нічого не чути, — сказав він.

Усі стояли, пильно дослухаючись і глибоко втягаючи повітря.

— Нічого... нібито нічого не чути...

— І все ж таки, не кажіть, щось трапилось, — наплягав Ронно.

Марена сказала:

— Кричали ґави...

— Вони знов кричать! — швидко додала Фаліна.

Тепер уже й інші почули той крик.

— Он вони летять! — вигукнув Карус.

Усі поглянули вгору. Над верховіттям дерев линула зграя гав. Вони летіли від узлісся, звідки завжди приходила небезпека. ґави тривожно перегукувались.

— А що, не правду я казав? — промовив Ронно. — Тепер бачите — щось насувається!

— Що ж діяти? — злякано прошепотіла мати Бембі.

— Негайно тікати! — схвильовано вигукнула тітка Ена.

— Чекати! — сказав Ронно.

— З дітьми? — спитала тітка Ена. — З дітьми, коли Гобо не може бігати?

— Ну гаразд, — сказав Ронно. — Ви з дітьми йдіть. Я вважаю, що це безглуздо, та не хочу, щоб мені потім докоряли.

Він був поважний і спокійний.

— Ходімо, Гобо! Фаліно, ходімо! Але тихо й повільно! Не відставайте від мене! — наказувала тітка Ена.

І вона з дітьми рушила вперед.

Минув якийсь час. Олені стояли тихо, дослухаючись і глибоко втягаючи повітря.

— Тільки цього нам ще бракувало до всього, що довелося пережити! — сказала тітка Неттла.

Вона була дуже розгнівана. Глянувши на неї, Бембі відчув, що тітка Неттла думає про щось жахливе,

З того боку, звідки прилетіли ґави, долинув сорочачий галас.

— Увага, увага, увага! — кричали вони.

Самих сорок олені ще не бачили, однак чули, як вони застережливо кричали, перебиваючи одна одну:

— У ва га! У-ва га! У ва га!

Ось сороки наблизилися до оленів. Пурхаючи з дерева на дерево, злякано озираючись, воші летіли вперед.

— Гха!— подали гучний сигнал тривоги сойки.

Раптом олені здригнулися, ніби від удару. Вони мовчки стояли, нюхаючи повітря.

Це був Він.

З гущавини потягло нестерпним духом, гострим, ніколи. Більш не було потреби принохуватись. Той дух бив у ніс, глушив почуття, стискав серце.

Тепер чути було не лише скрекіт сорок і застережливий крик ґав — захвилювався весь ліс. У гіллі пурхали синиці — сотні дрібних пухких кульок — і щосили пищали:

— Тікайте! Тікайте!

Протяжно крикнувши, блискавкою майнув чорний дрізд. Крізь темне плетиво голого татарника було видно, як на снігу снували вузькі, невеличкі тіні. То були фазани. Серед них маячило щось червонясте. Певно, лис. Але тепер ніхто не боявся його. Нестерпний дух широкими хвилями плив лісом, навіваючи на всіх його мешканців жах. Усе живе в лісі було охоплене одним бажанням — утекти, врятуватись.

Цей таємничий, гнітючий дух був сьогодні такої сили, що всі збагнули: цього разу Він прийшов не сам, а з усіма своїми родичами, і сподіватися можна всього.

Непорушно дивилися олені, як розгублено пурхали синиці і дрозди, як хутко тікали по деревах білки, перестрибуючи з верхів'я на верхів'я, і думали: «Всій цій малечі, власне, нічого боятися». Проте олені розуміли їх: адже й білка, й пташка відчували Його, а жодна лісова істота не може стерпіти Його присутності.

Ось прискакав наполоханий заєць, па хвильку спинився і пострибав далі.

— Що там таке? — нетерпляче гукнув навздогін йому Карус.

Та заєць лише кинув на нього безтямний погляд: він був такий розгублений, що не міг говорити.

— Навіщо питати? — похмуро сказав Ронно.

Заєць хапнув повітря.

— Нас оточено, — ледь чутно прошепотів він. — Виходу немає. Скрізь Він!

І тієї ж миті всі почули Його голос. Десять, двадцять, тридцять разів поспіль Він прокричав:

— Го-го! Га-га!

Цей крик був страшніший від бурі й урагану. Ліс сповнився жахом. А Він уже стукотів об стовбури дерев. Шелестіли кущі, тріщало гілля — це йшов Він!

Ішов сюди, в гущавину.

Там, звідки Він ішов, почулось гучне, з посвистом, лопотіння крил — це, зляканий Його кроками, знявся фазан. Лопотіння дедалі тихішало: птах набирав висоту. І враз гримнув грім. Тиша. Потім глухий удар об землю.

— Його вбито, — тремтячим голосом сказала маги Бембі.

— Перша жертва, — додав Ронно.

Марена промовила:

— Сьогодні багато хто з нас помре. Може, і я.

Та ніхто її не слухав. Усіх опанував страх.

Бембі намагався зрозуміти, що діється. Але шалений гамір, що дедалі наростав, плунав його думки. Всюди гриміло, тріщало, ревло, і серед цього гамору Бембі чув, як б'ється його серце. Та цікавість брала гору, і він навіть не помічав, що весь тремтить.

Час від часу мати казала йому: «Будь коло мене». Вона говорила голосно, проте серед усього того гамору Бембі здавалося, немов мати шепоче. Це «будь коло мене» давало Бембі якусь опору. Воно тримало його, мов на ланцюгу, а то він давно б уже, не розмірковуючи, кинувся геть. Але щоразу, коли Бембі втрачав самовладання й хотів тікати, він чув ці слова.

Бембі роззирнувся. Скрізь перед ним лісові мешканці кидалися на всі боки, зовсім знетямившись. Ось майнуло кілька ласок: вузенькі смужки, ледве вловимі оком. Тхір жадібно слухав новини, які, затинаючись, розповідав йому охоплений відчаєм заєць. Серед фазанів, що безладно метушилися довкола, стояв лис. Фазани зовсім на нього не зважали, бігали перед самісіньким його носом, та й лисові було не до них. Витягнувши шию, нашорошивши вуха, він нюхав повітря, прислухався до гамору, який усе ближчав, і тільки зрідка помахував пухнастим хвостом. ніби щось напружено обмірковуючи.

Квапливо підбіг фазан, що вирятувався з самого пекла. Він був у нестямі.

— Лиш не здіймайтесь угору! — кричав він до своїх родичів. — Не здіймайтесь, а біжіть! їм тільки й треба,

Щоб ми знялись у повітря! Хай ніхто не здіймається!
Тільки біжіть, біжіть, біжіть!

Сердега весь час повторював те саме, ніби хотів умовити самого себе. Але він уже просто не знав, що говорити.

— Го-го! Га-га! — пролунало вже десь близько.

— Їм тільки й треба, щоб ми знялись у повітря! — вигукнув фазан і раптом, випроставши крила, шугнув догори.

Бембі стежив, як він прямо й стрімко здіймався між деревами, лопочучи крильми і сяючи своїм чудовим темно-голубим і золотавим убранням, неначе самоцвітами. Його довгий шлейф маяв у повітрі. Різко пролунав короткий удар грому. Фазан згорнув крила, перекутнувся, ніби хотів ухопити дзьобом себе за ноги, й важко полетів додолу. Він упав поміж своїх родичів і більше не ворушився.

Тепер уже ніхто не міг залишатись на місці. Всі кинулися врізнобіч. П'ять чи шість фазанів разом знялись у повітря, б'ючи крильми.

— Не здійматись! — гукала решта, сипнувши хто куди.

Грім ударив п'ять-шість разів, і фазани, що злетіли в повітря, камінням попадали на землю.

— Тепер ходімо! — сказала мати.

Бембі оглянувся. Ронно й Карус уже втекли. Зникла й тітка Неттла. Тільки Марена ще лишилася. Вони рушили вперед. Бембі поряд з матір'ю, Марена за ними. Навколо

гриміло, тріщало, рехло. Мати була спокійна. Вона тільки злегка тремтіла, але не втрачала голови.

— Бембі, синку мій! — казала вона. — Весь час тримайся біля мене. Зараз ми вийдемо з гущавини й перебіжимо галяву. Тільки не треба поспішати.

А грім усе дужчав. Десять, дванадцять разів прогримів він, кинутий з Його рук.

— Спокійно. — повторювала мати. — Не біжи! Ось як вийдемо на галявину, тоді біжи, біжи чимдуж. І не забудь, Бембі, синку мій. ти не повинен звертати на мене уваги, хоч хай там що... Навіть якщо я впаду... не зважай на це... біжи далі й далі! Зрозумів?

Мати обережно, крок за кроком, посувалася вперед, ніби й не чула грізного гамору. Всюди безладно метушилися фазани, забивалися в сніг, вискакували й бігли знову. Ось їх догнала вся зайцева родина, посиділа, годі пострибала далі. Ніхто не говорив ані слова. Всі були змучені страхом, приголомшені ревом і ударами грому.

Попереду стало видніше. Крізь плетиво чагарника блиснула галявина. А позаду все ближче й ближче лунав страшний стукіт по деревах, гріск зламаного гілля й нестямне ревіння: «Га-га! Го-го!»

Перед ними на галявину вискочив заєць із двома своїми родичами.

— Трах! Та-ра-рах! — гримнув грім.

Бембі бачив, як заєць на бігу м'яко перекинувся й залишився лежати білим животом догори. Він сіпнувся раз-

удруге, поборсався й знерухомів. Бембі остовпів.

Але тієї миті хтось гукнув:

— Вони вже тут! Тікайте всі!

Почулося лопотіння крил, свист, схлипування, шелест пір'я — то майже водночас, всім табуном знялися догори фазани. Повітря тріщало від громохких ударів, і чутно було, як глухо падали на землю забиті й зі свистом махали крильми у височині ті, що врятувалися.

Зненацька Бембі почув чийсь кроки і озирнувся. То був Він. Він з'являвся раптово, звідусіль, з-за кожного куща, б'ючи все навколо себе, ламаючи гілля, вистукуючи по стовбурах дерев і гукаючи страшним голосом.

— Тепер біжімо! — сказала мати. — Вперед! Але ж тримайся біля мене! — Одним стрибком вона вискочила з гущини і, знявши снігову куряву, досягла галявини. Бембі кинувся за нею. Грім гримів з усіх боків, ніби земля тріснула навпіл. Не тямлячи себе, Бембі мчав уперед. Його поймає палке бажання: вирватися з цього грому й чаду, втекти, будь-що врятуватися. Він мчав. Йому здалося, ніби маги впала, та, може, це справді `тільки так здалося. Імла повивала йому очі. Охоплений страхом, він не міг ні думати, не звертати на щось увагу. Він летів уперед.

Галявина скінчилась. Нові хащі вхопили його в свої обійми. Позаду ще раз гримнув грім, почувся зойк, по гіллі над ним щось забило, немов сипнув град, годі все стихло. Бембі мчав далі. На снігу, конаючи, тріпотів

крильми фазан із скрученою шиєю. Почувши кроки Бембі, він знерухомів і прошепотів:

— От і кінець...

Не звернувши на нього уваги, Бембі побіг далі. Та незабаром, заблудившись у густому чагарнику, він мусив стишити крок і пошукати стежки. Він почав нетерпляче намацувати її ногами, коли враз почув чийсь тоненький голос:

— Стежка десь тут...

Бембі мимоволі рушив на той голосок і відразу вийшов на второвану стежку. Раптом перед ним хтось важке підвівся з землі. Це була дружина приятеля-зайця.

— Чи не допомогли б ви мені трохи? — мовила вона.

Бембі глянув на неї, і серце його стислось від жалю. Задні ноги зайчихи волочилися по снігу, червоному від гарячих крапель крові.

— Чи не допомогли б ви мені трохи? — ще раз сказала зайчиха; говорила вона спокійно й майже весело, наче була цілком здорова.

— Сама не знаю, що зі мною трапилось, — вела вона далі, — звичайно, це не має великого значення... але саме тепер... я не можу бігти... — Не докінчивши, вона поволі опустилась на сніг і сконала. Бембі знов охопив жах, і він кинувся бігти далі.

— Бембі!

Бембі враз зупинився. Це був хтось із його роду.

— Бембі... це ти? — почулося знову.

Неподалік від стежки в снігу загруз Гобо. Геть знесилений, він навіть не пробував уже звестись на ноги, тільки мляво поводив головою. Схвильований Бембі кинувся до нього.

— Де твоя мати, Гобо? — важко дихаючи, спитав він. — Де Фаліна? — Бембі говорив швидко, збуджено й нетерпляче. Серце в нього все ще калатало від страху.

— Мати і Фаліна побігли далі, — покірно відповів Гобо. Він говорив тихо, але розважливо, як дорослий. — Я впав, і їм довелося залишити мене тут. Тобі теж треба тікати, Бембі.

— Вставай! — гукнув Бембі. — Вставай, Гобо! Досить відпочивати! Ніколи! Вставай! Ходімо зі мною!

— Ні, облиш мене, — тихо заперечив Гобо. — Я не можу встати. Я б охоче послухався тебе, але не маю сили.

— Що з тобою буде? — сумно мовив Бембі.

— Не знаю. Мабуть, я помру, — просто сказав Гобо.

Поблизу знов почулися крики й удари грому. Бембі здригнувся. Щось затріщало, затупотіло по снігу: це чвалом гнався Карус.

— Вперед! — вигукнув він, помітивши Бембі. — Не зупиняйся! Хто тільки може бігти — вперед!

Він миттю зник, але його шалений біг мов додав духу Бембі. Той навіть сам не помітив, що знов біжить, і вже аж по хвилі гукнув:

— Прощай, Гобо!..

Але він був уже надто далеко, щоб Гобо міг його почувти.

До самого вечора біг Бембі лісом, повним грому й тріску. Вже аж як стемніло, настала тиша. Невдовзі легенький вітерець розвіяв огидний запах, що встиг розійтись по всьому лісі. Проте лісові мешканці ще довго не могли прийти до тями. Першого із знайомих Бембі зустрів Ронно. Той шкандибав дужче, ніж звичайно.

— В дубняку, — розповідав Ронно, — вмирає від рани лис. Я щойно проходив там. Як він мучиться, просто жах! Гризе сніг і землю...

— Ви не бачили моєї матері? — спитав Бембі.

Ні, — збентежено відповів Ронно й відійшов набік.

Пізно вночі Бембі зустрів тітку Нетглу з Фаліною. Всі троє дуже зраділи.

— Ти не бачила моєї матері? — спитав Бембі Фаліну.

— Ні, — відповіла та. — Я не знаю ще, де моя мати!

— Ось тобі й маєш, — весело сказала тітка Неттла. — Я раділа, що більше не доведеться морочитися з дітьми, а тепер на тобі — аж двоє на мою голову! Красенько дякую!

Бембі й Фаліна посміхнулися.

Потім мова зайшла про Гобо. Бембі розповів, як він зустрівся з ним, і в обох очі набігли слізьми. Проте тітка Неттла не дала їм поплакати:

— Насамперед треба пошукати чогось попоїсти. Куди ж це годиться — за цілий день і рісочки в роті не було!

Вона підвела їх до кущів, на яких унизу ще залишилась трохи горішнього листя. Сама вона й не доторкнулася до їжі, а дітей примусила добре попоїсти. В іншому місці вона розгребла сніг і сказала:

— Ось тут є трава... Ні, стривайте... зараз знайдемо кращої...

Часом вона починала бурчати:

— Тож треба, щоб таке трапилось! Морочся з чужими дітьми!

Раптом вони побачили тітку Ену і кинулись їй на зустріч.

— Тіточко Ено! — гукнув Бембі, що помітив її перший.

Фаліна, не тямлячи себе від радості, стрибала навколо матері:

— Мамуню!

Проте тітка Ена плакала й здавалася страшенно змученою.

— Зник Гобо, — мовила вона. — Я шукала його... ходила на те місце, де він упав... Там його нема... Він зник.. Бідолашний мій, маленький Гобо...

Тітка Неттла пробурмотіла:

— Ви краще подивились би, куди ведуть сліди, ніж марно плакати.

— Слідів Гобо там немає, — мовила тітка Ена. — Але... там залишив багато слідів Він... Він був біля Гобо.

Настала тиша. Тоді Бембі сумно спитав:

— Тіточко Ено... Ви не бачили моєї матері?

— Ні, — тихо відповіла тітка Ена.

Більше Бембі не бачив своєї матері.

З верб уже давно опали сережки. Все зазеленіло, але молоді листочки на кущах і деревах були ще зовсім невеличкі. Осяяні лагідним світлом раннього ранку, свіжі немов усміхнені, вони скидались на дітей, які щойно прокинулися.

Бембі стояв перед кушем ліщини і своєю молодою короною терся об його гілля. Це було дуже приємно і водночас необхідно, бо роги його були ще й досі вкриті лубом і шкірою. Звісно, з часом усе це опало б, проте хто любить порядок, той не чекає цього, а чистить корону сам. І Бембі так чистив її, що луб'яна оболонка дерлась і довгими клаптями звисала йому на вуха. Налягаючи рогами на ліщину, Бембі відчув, що його корона міцніша за гілля. Це відчуття сповнило його силою й гордістю. Він ще дужче наліг на кущ, здираючи з нього кору. Біле, голе тіло дерева на повітрі ставало іржаво-червоним. Бембі бачив, як воно виблискувало від ударів свіжими ранами, і це ще додавало йому запалу. Невдовзі й на сусідніх кущах з'явилися сліди його роботи.

— Ну, ще трішки — і все скінчите, — сказав поблизу чийсь веселий голос.

Бембі підвів голову й побачив білочку, яка привітно дивилась на нього.

Зненацька вгорі хтось пронизливо, коротко засміявся:

— Тья-ха!

Бембі й білка не встигли злякатись, як згори, зі стовбура дуба, почувся голос дятла.

— Даруйте... Мені завжди смішно стає, коли я бачу таке!

— А що вас так насмішило? — ввічливо спитав Бембі.

— Ну, — сказав дятел, — ось хоча б те, що ви зовсім не так це робите! Насамперед треба вибирати товще Дерево, на тонкій ліщині ви взагалі нічого не знайдете.

— А що, власне, я повинен знайти? — поцікавився Бембі.

— Жуків, звичайно! — засміявся дятел. — Жуків і личинок. Гляньте, як це робиться!

І він затарабанив по стовбурі дуба:

— Тук-гук-тук-тук.

Білка вмить майнула вгору, до дятла, і почала його лаяти:

— Ну що ви верзете? Хіба принц шукатиме жуків та личинок?

— А чом би й ні? — здивувався дятел. — Вони такі смачнючі. — Він розкусив жука, проковтнув його і знов

застукотів по стовбурі.

— Та зрозумійте ви, — сердилась білка, — що такий благородний пан ставить собі зовсім іншу, куди вищу мету. Ми просто осоромились!

— А мені байдуже, — відповів дятел. — Начхати мені на високу мету, — весело гукнув він і полетів собі.

Білка знов спустилася донизу.

— Ви мене знаєте? — всміхаючись, запитала вона.

— Мабуть, що так, — приязно відповів Бембі. — Ви живете там, нагорі... — Він кивнув на верховіття дубу.

Білка весело глянула на нього.

— Ви плутаєте мене з моєю бабусею, — сказала вона. — Я так і знала, що ви сплутаєте мене з бабусею. Це вона жила там нагорі, коли ви, принце Бембі, були ще малий. Вона мені часто розповідала про вас. Так, але потім її забила куниця. Давно, ще взимку... Не пам'ятаєте?

— Чому ж, — Бембі схилив голову. — Я чув про це.

— Ну от... А після неї тут оселився мій тато. — Білка випросталась і чемно притисла до білих грудей передні лапки. — Але, може, ви плутаєте мене з моїм татом? Ви знали мого тата?

— На жаль, не мав честі знати, — відповів Бембі.

— Я гак і думала! — задоволено сказала білочка. — Мій тато був такий непривітний і полохливий! Він ні з ким не знався.

— А де він тепер? — спитав Бембі.

— О, — зітхнула білка. — Місяць тому його схопила сова. Тепер тут живу я. І дуже задоволена, я ж бо на цьому дубі народилася.

Бембі повернувся й налагодився йти далі.

— Стривайте, — вигукнула білка. — Я ж хотіла не те вам сказати! Я мала на думці зовсім інше!

Бембі зупинився.

— А що саме? — поблажливо спитав він.

— Ой, що ж я хотіла сказати? — Білка задумалась, тоді раптом підскочила, сіла на задні лапки, зіпершись на свій пухнастий хвіст, і знов глянула на Бембі. — Згадала! Я хотіла сказати, що ваша корона страшенно гарна.

— Ви так гадаєте? — зрадів Бембі.

— Просто чудова! — вигукнула білка і в захваті притиснула передні лапки до білих грудей. — Така висока! Така велична! І з такими довгими, світлими зубцями! Таку не часто побачиш!

— Справді? — спитав Бембі.

Він так зрадів, що знов накинувся на ліщину. Довгі клапті кори летіли на всі боки.

Тим часом білка вела далі:

— Щиро вам скажу, що ніхто у вашому віці не має такої пишної корони. Це просто надзвичайно! Для тих, хто знав вас минулого літа... Я кілька разів бачила вас

здалеку, і зараз мені просто аж не віриться, що ви таким стали... Оті тоненькі відросточки, які ви тоді мали...

— Бувайте здорові, — раптом перебив її Бембі. — Мені час іти!

І він побіг собі.

Бембі не любив згадувати минуле літо. То були для нього тяжкі часи. Спершу, коли зникла мати, він почував себе невимовно самотнім. Зима тоді була дуже довга, весна ніяк не наставала, зелені ти почало пізно. Без тітки Неттли Бембі взагалі не витримав би. Вона цілу зиму опікувалася ним і допомагала йому чим тільки могла. І все-таки Бембі здебільшого доводилось бути самому. Йому бракувало Гобо, бідолашного Гобо, що, певно, загинув, як і сила інших лісових мешканців. Бембі часто згадував про нього і аж тепер по-справжньому зрозумів, який той був добрий.

Фаліну він бачив рідко. Надміру соромлива, вона завжди тулилася до матері.

Згодом, коли, нарешті, стало тепліше, Бембі трохи полегшало. Він до блиску вичистив свою першу корону і надзвичайно пишався нею. Проте скоро Бембі довелося гірко розчаруватись. Інші короновані олені зненавиділи його. Тільки-но помітивши десь Бембі, вони гнівно проганяли його, не підпускаючи й близько до себе. Їхня жорстокість лякала Бембі. Боячись, що його спіймають, він тепер не наважувався ходити лісом де заманеться, як

було колись, а вибирав глухі, потаємні стежки і довго блукав ними, сумний і нещасний.

Коли настали теплі, сонячні дні, Бембі охопив якийсь дивний неспокій. Його серце сповнилося туги, болісної і водночас солодкої. Якщо йому траплялося хоч здалеку побачити Фаліну або котрись її подругу, Бембі відчував незбагненне хвилювання. Так само хвилювався Бембі, коли знаходив їхні сліди або нюхом чув, що вони десь близько. Тоді він, забувши про все на світі, кидався розшукувати їх. І не лише завдавало йому нових прикростей. Він або нікого не знаходив і тільки страшенно стомлювався, без кінця блукаючи лісом, або натрапляв на когось із коронованих. Ті миттю нападали на нього, били й ганебно проганяли. А найдужче ненавиділи його Ронно й Карус. Ні, то були тяжкі часи.

Навіщо тільки білка нагадала йому про них! Від люті у Бембі потемніло в очах, і він наосліп помчав уперед. Синиці й воліві очка злякано випурхували з кущів, повз які гнався Бембі, і здивовано питали одне в одного:

— Хто це?.. Хто це був?..

Та Бембі не чув нічого.

Сороки схвильовано заскрекотали:

— Що трапилось?

Сердито крикнула сойка:

— Що там таке?

Бембі не зважав на них.

Іволга, перелітаючи з дерева на дерево, виспівувала:

— Доброго ранку!.. Я така рр-а-а-да!

Бембі не відповів.

У гущавині, пронизаній сонячними променями, стало видніше, але він і цього не помітив.

Раптом щось затріщало під ногами в Бембі і засяяла просто перед його очима всіма барвами райдуги. Він зупинився. Це був Джанелло, фазан. Бембі замало не наступив на нього. Голосно лаючись, той злетів у повітря.

— Це просто нечувано! — кричав він своїм тріскотливим голосом.

Бембі збентежено дивився йому вслід.

— Добре, що хоч усе щасливо скінчилося. Ви таки були трохи необережні... — лагідно прощебетав хтось ізнизу, з трави.

То була Джанелліна, фазанова дружина. Вона висиджувала в траві діток.

— Мій чоловік страшенно налякався, — з докором сказала вона. — І я теж. Але мені не можна рушати з місця, не можна летіти, хоч би там що. Ви могли легко розтоптати мене...

Бембі зніяковів.

— Вибачайте, затиноючись, мовив він. — Я ненавмисне.

— О, прошу! — відповіла фазанова дружина. — Звичайно, ви не хотіли заподіяти нам лиха. Але ми з чоловіком тепер такі нервові. Ви ж розумієте...

Бембі нічогосінько не зрозумів і пішов далі. Він уже трохи заспокоївся. Ліс співав навколо нього. Сонце позолотило й нагріло повітря, всюди приємно пахло листям, травою і подихом землі. Молода сила заграла в Бембі, розлилася по всьому тілу, він весь напружився і рушив уперед чітким, повільним кроком. Ось він підійшов до куща бузини і, високо піднімаючи коліна, став рити землю. Тонкі, гострі ратиці стесали траву, лісовий горох, пір, фіалки й проліски, що росли під кущем, і незабаром на всі боки полетіли грудки чорної землі.

Два кроти, що вовтузилися між корінням великого куща вовчих ягід, з цікавістю стежили за Бембі.

— І що він тільки робить? Аж сміх бере! — прошепотів один. — Хіба гак риють?

Інший глузливо скривив рота:

— Він зовсім не тямить, як треба рити... Поглянь! Так завжди виходить, коли беруться не за своє діло.

Раптом Бембі підвів голову, прислухався й почав пильно вдивлятися в зелені хащі. Крізь гілля замерехтіла якась червона пляма, тьмяно блиснули зубці корони. Бембі захропів. Хто ж це там крадеться: Ронно, Карус чи ще хтось? Бембі охопив гнів. «Покажи, що ти більше нікого не боїшся! — думав він. — Хай тебе бояться!» І він кинувся вперед.

Шелестіли кущі, тріщало й ламалося гілля, даючи Бембі дорогу. Він уже бачив супротивника близько перед

собою, але, засліплений люттю, не пізнавав його. Ним володіла одна думка: вперед!

І Бембі помчав уперед, низько нахиливши корону, зібравши всю силу в шиї, готовий до удару. Він уже чув запах шерсті супротивника, бачив його червонуватий бік. Коли враз супротивник зробив ледь помітний рух, і Бембі, не зустрівши перешкоди, на яку сподівався, пролетів повз нього. Трохи не впав, проте враз опанував себе й миттю обернувся, готуючись до нового удару.

І тоді він упізнав старого ватажка.

Бембі був такий вражений, що зовсім розгубився. Йому було соромно просто втекти, хоч він залюбки втік би. І соромно було залишатись. Він стояв на місці наче вкопаний.

— Ну? — спокійно сказав ватажок.

Його рівний голос, такий незворушний і водночас владний, як завжди, пройняв Бембі до самого серця. Він мовчав.

— Ну? — знов сказав старий.

— Я гадав... — почав Бембі, — я гадав, це Ронно або... Він замовк і тільки несміливо глянув на старого, але від того збентежився ще дужче.

Могутній ватажок стояв нерухомо. Його голова вже геть посивіла, але темні глибокі очі гордо світилися.

— Чом же ти не нападаєш на мене? — спитав він Бембі дивився на нього, сповнений невимовного захоплення і якогось незбагненого страху.

Йому хотілося гукнути: «Тому, що я люблю вас!» Але натомість він сказав:

— Не знаю.

Старий дивився на нього.

— Давно я не бачив тебе. Ти виріс і змужнів. Бембі нічого не сказав. Він тремтів з радості.

А старий усе не зводив з нього погляду.

Раптом він ступнув до Бембі, і той страшенно злякався.

— Будь хоробрим, — сказав старий.

Він повернувся і враз зник. А Бембі ще довго стояв на місці.

Настало гаряче літо. І солодка туга знов охопила Бембі. Вона кипіла в його крові, не давала спокою, дні й ночі ганяла лісом.

Якось він зустрів Фаліну. Зустрів зовсім несподівано і, прибитий своєю п'янкою тугою, спершу навіть не помітив її. І ось вона стоїть перед ним. Якусь мить Бембі мовчки розглядав її, потім зворушено сказав:

— Фаліно, яка ти стала гарна!

— Але ти ж пізнав мене? — спитала Фаліна.

— Хіба я міг тебе не впізнати? Хіба ми не разом росли? — скрикнув Бембі.

Фаліна зітхнула:

— Ми так давно не бачились... — Потім невимушено, трохи насмішкувато, як і колись, додала: — Ми тепер зовсім чужі.

Вони стояли одне біля одного.

— Ось цією стежкою, — трохи помовчавши, сказав Бембі, — я ще малям ходив із своєю матір'ю...

— Вона веде на луг, — мовила Фаліна.

— На лузі я вперше побачив тебе, — палко мовив Бембі. — Ти пам'ятаєш?

— Так, — сказала Фаліна. — Мене й Гобо. — Вона тихенько зітхнула. — Бідолашний Гобо!

— Бідолашний Гобо! — промовив за нею Бембі.

Воші почали згадувати минуле, раз по раз питаючи одне одного: «А пам'ятаєш?»

Виявилось, що вони пам'ятають усе. Обоє були в захваті від цього.

— Там, на лузі, — згадав Бембі, — ми бігали наввипередки... Пам'ятаєш?

— Здається, це було ось так... — сказала Фаліна і швидко, як блискавка, майнула вперед.

Спочатку Бембі розгубився, потім кинувся за нею.

— Стривай! Стривай-бо! — гукнув він щасливим голосом.

— Я не можу чекати, — пустотливо кинула Фаліна. — Я дуже поспішаю. — І легкими стрибками помчала через кущі й траву, виписуючи коло.

Нарешті Бембі наздогнав її і заступив дорогу. І ось вони знов спокійно стоять одне біля одного, веселі й радісні.

Раптом Фаліна підстрибнула вгору, наче вжалена, й знов кинулася тікати. Бембі помчав за нею. Фаліна гасала кружка, бистра, невловна.

— Стривай! — просив Бембі. — Та стривай бо... Мені треба в тебе щось спитати.

Фаліна стала.

— Що таке? — запитала вона.

Бембі мовчав.

— А, то це ти піддурив мене, щоб я спинилася! — сказала Фаліна і хотіла бігти далі.

— Ні! — швидко заперечив Бембі. — Стривай... Я хотів... Я хотів тебе спитати... Ти любиш мене. Фаліно?

Вона глянула на нього зацікавлено й очікувально:

— Я не знаю.

— Але ж ти повинна це знати, — наполягав Бембі. — Адже я знаю, всім серцем відчуваю, що люблю тебе. Дуже люблю, Фаліно. Ну скажи, чи ти любиш мене...

— Може, й люблю... — поблажливо кинула вона.

— І ти залишишся зі мною? — схвильовано спитав Бембі.

— Ну, як ти мене гарненько попросиш... — весело сказала Фаліна.

— Я прошу тебе, Фаліно! Кохана, чудова, люба Фаліно! — скрикнув Бембі, не тямлячи себе. — Чуєш? Я прошу тебе всім серцем!

— Тоді я, звісно, лишуся з гобою, — ніжно сказала Фаліна і помчала далі.

Схвильований Бембі кинувся за нею. Перетнувши луг, Фаліна звернула вбік і зникла в гущавині. Проте, коли Бембі хотів побігти слідом за нею, кущі раптом затріщали і па луг вискочив Карус.

— Стій! — гукнув він.

Бембі не зрозумів його. Він був захоплений Фаліною.

— Пустити, — квапливо сказав він, — мені зараз не до тебе.

— Геть звідси! — люто напався на нього Карус. — Чуєш, забирайся геть! Бо Так пожену, що з тебе й дух вилетить! Я забороняю Тобі бігти за Фаліною!

Ці слова нагадали Бембі про минуле ліго, коли його так часто і так підло переслідували. Вмить ошалівши від люті, не кажучи жодного слова, він нахилив голову й кинувся на Каруса. Це був страшний удар. Не встиг Карус усвідомити, що сталось, як уже лежав на землі.

Він миттю схопився, та тільки-но став на ноги, як Бембі знов напав на нього. Карус поточився.

— Бембі, — скрикнув він. — Бем... — І захлинувся з болем. Третій удар влучив його в лопатку.

Карус стрибнув набік, щоб ухилитися від нового удару. Він раптом відчув себе зовсім безсилим і водночас зрозумів, що бійка йде не на життя, а на смерть. Охоплений страхом, він повернувся й кинувся тікати. Бембі мовчки погнався за ним. Побачивши, що Бембі, гнівний і невбла-

ганний, вирішив раз назавжди поквитатися з ним, Карус остаточно втратив самовладання. Він звернув із стежки, останнім зусиллям пробився крізь чагарник, думаючи тільки про одне: аби врятуватися!

Зненацька Бембі зупинився. Карус від страху навіть не помітив цього й біг далі чагарником.

А Бембі спинився, бо почув крик Фаліни. Він прислухався. Ось Фаліна закричала знов — злякано й жалібно. Бембі миттю повернувся й помчав назад.

Вибігши на луг, Бембі, побачив, що Фаліна тікає до лісу, а за нею женеться Ронно.

— Ронно! — гукнув Бембі, не тямлячи себе.

Ронно, якому хвора нога не дозволяла швидко бігти, зупинився.

— Дивись-но! — гордовито сказав він. — Маленький Бембі! Тобі щось треба від мене?

— Мені треба, — тихо сказав Бембі, стримуючи гнів, — мені треба, щоб ти дав спокій Фаліні і негайно забирався звідси.

— А більше тобі нічого не треба? — глузливо посміхнувся Ронно. — Ти, я бачу, став зухвалий!

— Ронно, — сказав Бембі ще тихіше, — я хочу цього заради тебе. Бо як ти не підеш звідси зараз, потім, Хоч би й хотів піти, то не зможеш...

— Ого! — розлючено крикнув Ронно. — Ти он як заговорив зі мною? Може, тому, що я шкандибаю, хоч і зовсім непомітно? Чи гадаєш, коли Карус виявився жалюгідним

боягузом, то й я злякаюсь тебе? Послухай доброї поради...

— Ні, Ронно, — перебив його Бембі. Це я даю тобі добру пораду. Йди собі! — Голос його тремтів. — Я завжди любив тебе, вважав дуже розумним, шанував, як старшого. Але зараз востаннє кажу тобі — йди геть... Мені уривається терпець!

— Погано, що ти такий нетерплячий, — презирливо сказав Ронно. — Дуже погано, маленький мій Бембі. Та вгамуйся, довго тобі не доведеться чекати, я з тобою швидко впораюся. Чи, може, ти вже забув, скільки разів тобі від мене перепало?

Краще б Ронно цього не згадував. Бембі зшаленів від люті й кинувся на Ронно, який чекав його, низько нахиливши голову. Вони з тріском стукнулись лобами. Ронно стояв міцно і здивувався, що Бембі не відлетів назад. Збентежило його й те, що Бембі напав перший — такого він аж ніяк не сподівався. Відчувши на собі неабияку силу Бембі, він зрозумів, що йому буде непереливки. Тоді Ронно вирішив піти на хитрощі. Він зненацька відскочив назад, сподіваючись, що Бембі втратить рівновагу і не встоїть на ногах.

Та Бембі став дибки і ще лютіше кинувся на Ронно — так, що той не встиг навіть приготуватися до удару. Почувся лункий хруск: у Ронно відламався один зубець на короні, але йому здалося, що тріснув лоб. З очей у нього посипались іскри, у вухах засвистіло. І зразу ж

могутній удар роздер йому плече. Ронно забило дух, і він упав на землю; розлючений Бембі стояв над ним.

— Зглянься, — простогнав Ронно.

Бембі наосліп завдав ще одного удару. Очі його Палали. Він, здавалось, і не думав зглянутися на свого супротивника.

— Прошу тебе... зглянься, — жалібно прохав Ронно. — Ти ж знаєш, що я кульгаю... Я пожартував... Зглянься на мене... Невже ти жартів не розумієш?

Бембі нічого не сказав, але більше не вдарив його. Ронно ледве підвівся. Стікаючи кров'ю і похитуючись, він мовчки пошкандибав геть.

Бембі хотів іти в гущавину шукати Фаліну. Та Фаліна сама вийшла йому назустріч. Вона стояла на узліссі і все бачила.

— Це було чудово, — всміхаючись, сказала вона і тихо додала: — Я люблю тебе.

Щасливі, вони пішли разом у ліс.

Якось вони вирішили розшукати галявину, де Бембі востаннє зустрів старого ватажка. Бембі завжди захоплено розповідав Фаліні про нього.

— Може, ми знов його зустрінемо. Мене так тягне до нього.

— Це було б приємно, легковажно сказала Фаліна. — Мені б хотілося з ним побалакати.

Але вона казала неправду. Хоч як їй було цікаво, та вона побоювалася старого.

Світало, ось-ось мало зійти сонце.

Вони тихо йшли густим чагарником. Недалеко від них щось зашелестіло. Вони завмерли на місці, пильно вдивляючись у зарості перед собою. До галявини, розсовуючи кущі, повільно крокував могутній олень. У сірій вранішній імлі він бовванів велетенською тінню.

Фаліна мимоволі закричала. Бембі також злякався і трохи не закричав, та вчасно поборов себе. Але голос Фаліни лунав так жалібно, що співчуття перемогло в ньому страх.

— Що з тобою? — ласкаво прошепотів він, хоч голос його тремтів. — Що з тобою? Він нам нічого не зробить!

Але Фаліна не вгавала.

— Ну, не хвилюйся так, кохана, — втішав Бембі. — Смішно завжди їх лякатися. Врешті, вони ж нам рідня.

Але Фаліна про таку рідню й слухати не хотіла. Вона стояла як укопана, не зводячи очей з могутнього оленя, що безтурботно йшов собі далі, і все кричала.

— Ну, заспокойся! — благав Бембі. — Що він про нас подумає!

— Хай думає, що хоче, — вигукнула Фаліна і знов завела: — О-оо! Ба-о!.. І як можна бути таким великим! Ба-о! — І на умовляння Бембі лише кинула: — Дай спокій... Я не можу інакше! Ба-о! Ба-о! Ба-о!

Олень зупинився на галявині і заходився ласувати соковитою зеленою травою.

Бембі переводив погляд із схвильованої Фаліни на спокійного оленя, і його охоплювало якесь нове, невідоме почуття. Втішаючи Фаліну, він подолав свій власний страх і тепер докоряв собі за те, що колись, бувало, розгублювався, стрівши когось із оленів-велетнів.

— Це ж просто сором! — рішуче сказав Бембі. — Ось я піду й познайомлюся з ним.

— Не смій! — закричала Фаліна. — Не роби цього! Ба-о! Щоб не було лиха! Ба-о!

— Я неодмінно це зроблю. — заперечив Бембі.

Бембі ображала й принижувала зарозумілість оленя-велетня, що спокійно ласував травою, не звертаючи ніякої уваги на крик Фаліни.

— Я йду до нього, — повторив він. — А ти заспокойся! Ось побачиш, нічого не трапиться. Почекай тут.

І він справді пішов. Але Фаліна не стала чекати.

На це вона не мала ні охоти, ні сміливості. Фаліна повернулася і з криком утекла геть — все, на що вона зараз була здатна. Ще довго лунало її: «Ба-о! Ба-о!»

Бембі й сам охоче побіг би за нею. Але це вже було неможливо. Набравшись сміливості, він рушив уперед.

Крізь гілля він добре бачив оленя, що стояв на галявині, низько схиливши голову. Серце калатало в грудях Бембі.

Олень-велетень високо підвів голову, глянув на Бембі й байдуже відвернувся.

Кожен рух його здавався Бембі гордовитим і зарозумілим. Особливо не сподобалося Бембі те, що олень-велетень не хотів його помічати, ніби крім нього самого на галяві більш нікого не було.

Бембі розгубився. Він вийшов на галявину, збираючись неодмінно поговорити з оленем-велетнем. «Доброго ранку, — хотів він сказати, — мене звуть Бембі. А як ваше ім'я, шановний?» От і все! Справа здавалася дуже простою, а вийшло навпаки. Що з того, що він прийшов сюди з добрими намірами. Бембі й не хотів здатись невихованим, коли отак безмовно стоятиме, і боявся почати розмову, щоб не бути настирливим...

Незнайомець був такий величний і байдужий... захоплював і водночас пригнічував Бембі.

Марно він намагався позбутися цього почуття, марно весь час казав собі: «Чого я бентежуся?.. Я ж не менший за нього, я такий самий, як і він!»

Ніщо не допомагало. В глибині душі Бембі знав, що він таки менший за оцього свого родича. Куди менший. У Бембі так було тяжко на серці, він ледве втримався, щоб не повернутись і не піти геть.

Олень дивився на Бембі й думав:

«Який гарний юнак... Просто чудовий... Такий вродливий і стрункий... А як тримається... Проте не треба так пильно роздивлятись його, бо він ще збентежиться».

І знов став дивитися кудись повз Бембі.

«Який гордовитий погляд! — думав Бембі. — Якої він високої про себе думки! Це жах!»

А олень міркував:

«Я б охоче з ним поговорив. Він такий славний... Яке безглуздя, що ми ніколи не розмовляємо один з одним!»
І олень замислено глянув кудись удалину.

«Я для нього ніщо, — думав Бембі. — Ці панове завжди поводяться так, немов крім них на світі більш нікого не існує».

«Але про що б я з ним розмовляв? — міркував олень-велетень. — Я не балакучий, ще скажу якусь дурницю й тільки осоромлюсь перед ним... Адже юнак, мабуть, дуже розумний».

Нарешті Бембі зважився поглянути просто на оленя-велетня.

«Який він чудовий!» — у відчаї подумав Бембі.

«Ні, мабуть, нехай іншим разом», — подумав олень-велетень і рушив геть, невдоволений, але, як завжди, прекрасний.

Бембі сумно дивився йому вслід.

Ліс парувал під гарячим промінням. Тільки-но зішовши, сонце поглинуло всі хмари на небі, не залишило навіть найменшої, і тепер стало єдиним володарем безмежної, збляклої від спеки блакиті. Над луками й вер-

хів'ями дерев повітря тремтіло прозорими хвилями, наче над полум'ям. Не ворухився жоден листок, жодна травинка. Мовчали пташки, поховавшись між листям. Спустили стежки й дороги в лісі: жоден звір не виглядає о цій порі зі свого сховку. Заллятий сліпучим світлом, ліс притих, мов зачарований. Земля, дерева, куші й звірі — все принишло під млосним подихом спеки.

Бембі спав.

Цілу ніч, сповнений щастя, він гуляв з Фаліною, пустував з нею аж до світанку, забув навіть попоїсти. І на ранок так стомився, що вже й голоду не відчував. Очі в нього злипалися. Він ліг на землю, де стояв, і відразу ж заснув. Гострий, гіркуватий дух нагрітого сонцем ялівцю і ніжні пахощі вовчих ягід п'янили Бембі, вливали в нього нову силу.

Раптом він прокинувся, чимось стривожений.

Бембі почулося, що його хтось кликав. Чи не Фаліна часом? Бембі озирнувся. Він пригадав, що коли лягав спати, Фаліна стояла неподалік і скубла листя на кущі глodu. Бембі думав, що вона тут і лишиться. Та Фаліна, певно, пішла в ліс, а тепер їй набридла самотність, і вона кличе його.

Дослухаючись, Бембі міркував, чи довго він спав і чи давно кличе його Фаліна. Проте сон ще тьмарив голову, плунав думки.

Раптом знов почувся поклик. Бембі враз обернувся на голос. Ось знову, ще раз! Сну як і не було. Втома мину-

ла. Бембі відчув себе дужим, як раніше, і захотів їсти.

Знов почувся дзвінкий, тонесенький, як пташине щебетання. тужливий і ніжний поклик:

— Прийди!.. Прийди!..

Так, то її голос! То була Фаліна! Бембі кинувся вперед. На кущах, крізь які він прокладав собі шлях, затріщало сухе гілля, зашелестіло зелене листя.

Та враз йому довелося рвучко звернути вбік: перед ним, загородивши шлях, стояв старий ватажок.

Бембі палав любов'ю, і йому було не до старого. Іншим разом він зрадів би зустрічі, але тепер йому ніколи було гаяти час на старого ватажка, хоч би яким той був шляхетним. Тієї миті Бембі думав тільки про Фаліну.

Він ледь кивнув старому й хотів бігти далі.

— Куди? — суворо спитав той.

Трохи засоромившись, Бембі хотів був щось збрехати, опам'ятався й чесно відповів:

— До неї.

— Не йди, — сказав старий.

У Бембі спалахнула іскра гніву. Не йти до Фаліни? Як він може такого вимагати, цей старий буркун? «Я просто втечу», — подумав Бембі й зиркнув на старого. Але глибокий погляд темних ватажкових очей прикував його до землі. Бембі тремтів з нетерпіння, проте не наважувався тікати.

— Вона кличе мене... — пояснив він. У голосі його відчувалося прохання: «Не баріть мене!»

— Ні, — сказав старий ватажок, — вона тебе не кличе.

І знов тоненько, як пташине щебетання, пролунало ще раз:

— Прийди!..

— Ось знову! — схвильовано вигукнув Бембі. — Ви ж чуєте!

— Чую, — кивнув головою ватажок.

— То бувайте... — квапливо кинув Бембі.

Проте старий наказав:

— Стій!

— Чого ви хочете від мене? — не тямлячи себе, закричав Бембі. — Відпустіть мене! Я не маю часу! Прошу вас... Адже Фаліна кличе... Зрозумійте ж...

— Я кажу тобі, — мовив ватажок, — це не вона.

— Але ж... я впізнав її голос... — у розпачі мовив Бембі.

— Вислухай мене, — почав старий.

Аж ось знов пролунав поклик.

Бембі здалося, що земля горить у нього під ногами.

— Згодом розкажете! Я зараз же вернуся, — попросив він.

— Ні, — сумно сказав старий ватажок. — Ти не повернешся. Ніколи.

Ще раз почувся поклик.

— Я мушу йти! Мушу! — Бембі втрачав самовладання.

— Ну гаразд, — владно мовив старий ватажок. — Тоді підемо разом.

— Але швидше! — крикнув Бембі й скочив уперед.

— Стривай! — сказав старий таким тоном, що Бембі довелося скоритися. — Ти підеш за мною... Слід у слід.

Старий ватажок рушив уперед. За ним, тяжко зітхаючи, нетерпляче йшов Бембі.

— Послухай, — ідучи, сказав старий, — хоч би скільки разів ти почув поклик, не відходь від мене. Якщо це Фаліна, то вона нікуди від тебе не дінеться. Проте це не Фаліна. Повір мені.

Бембі не зважився заперечити. Він мовчки скорився старому.

Так вони поволі посувались далі: ватажок попереду, Бембі слідом за ним. О. старий ватажок умів ходити лісом! Жоден листок не ворухнувся, жодна гілка не хруснула під його ногами. А старий же крався крізь густий чагарник, пробирався крізь непролазні хащі! І Бембі, дарма що так нетерпеливився, з повагою і захопленням дивився на нього.

Знов і знов чувся поклик.

Старий ватажок зупинився, прислухався й кивнув головою.

Бембі стояв поряд, нічого не розуміючи. Йому кортіло побігти до Фаліни, і він потерпав, що не може цього зробити.

Кілька разів, коли стихали поклики, старий ватажок спинявся підводив голову, дослухався й кивав нею. Бембі не чув нічого. Та ось старий звернув убік і рушив кружним шляхом. Це ще дужче розсердило Бембі.

А поклик лунав знов і знов.

Ватажок із Бембі ближче підходили до того місця, звідки чувся голос, аж поки не підійшли зовсім близько.

Старий прошепотів:

— Хоч би що ти зараз побачив... не ворушися... Чуєш? Пильно стеж за мною і роби те, що я... Будь обережним! І не втрачай самовладання!

Ще кілька кроків — і раптом гострий, хвилюючий дух. Добре відомий Бембі, вдарив йому в ніздрі. Він трохи не скрикнув і спинився мов укопаний. Від хвилювання йому вмить перехопило горло.

Старий ватажок спокійно стояв поряд. Очима він показав Бембі: «Там!»

Там був Він!

Прихилившись до дубу, схований за ліщиною, зовсім близьенько від них. Він стояв і стиха кликав:

— Прийди... Прийди...

Оленям було видно Його спину, а коли Він повергав голову, то навіть обличчя.

Бембі був такий приголомшений, що минув якийсь час, поки він зрозумів: «Там стоїть Він. Це Він удавав Фалінін голос. Це Він кликав: прийди, прийди!..»

Смертельний страх охопив Бембі. Блискавкою майнула думка про втечу.

— Стій! — швидко і владно прошепотів старий ватажок, наче вгадав його намір. І Бембі переборов себе.

Старий ватажок дивився на нього насмішкувато, й Бембі, хоч який був наляканий, помітив це. Потім погляд старого знову став серйозним і ласкавим.

Бембі не зводив очей з того місця, де стояв Він, і відчував, що довше не витримає цієї жахливої близькості.

— Ходімо, — сказав старий ватажок, ніби зрозумівши його, й повернувся, щоб іти.

Вони обережно рушили назад. Старий ішов не навпростець, а петляючи. Бембі не міг збагнути, для чого це потрібно, але терпляче ступав за ним, хоч йому страшенно кортіло якнайшвидше втекти геть від цього жахливого місця. Тільки тепер його підганяла вже не туга за Фаліною, а страх.

А старий поволі йшов уперед, зупинявся, дослухався, знов робив петлю, знов зупинявся, потім повільно рушав далі.

«Ну, ми вже, мабуть, далеченько відійшли від того страшного місця, — подумав Бембі. — Коли він ще раз зупиниться, я подякую йому».

Та раптом старий ватажок на очах у Бембі звернув у густу тернину й щез. Жоден листок не поворухнувся, жодна гілка не хруснула там, де він пройшов своєю легкою ногою.

Бембі рушив за ним, намагаючись пробиратися крізь кущі так само нечутно. Проте це йому не вдавалося: листя тихо шелестіло, відхилене гілля зі свистом випростувалось, сухе віття з тріском ламалося під його грудьми.

«Він урятував мені життя, — думав Бембі. — Що я скажу йому?»

Проте старий зник, мов заповся в землю.

Бембі вийшов з чагарника. Перед ним була глуха місцина, густо вкрита золотими квіточками рути. Він підвів голову й оглянувся. Довкола, скільки сягало око, навіть трава ніде не ворушилася. Бембі був сам. Не відчуваючи більше над собою нічиєї влади, він щодуху кинувся тікати.

Під його ногами, немов під косою, шелестіла золотава рута.

Проблукавши довго, Бембі нарешті зустрів Фаліну. Він важко дихав, був страшенно стомлений, та водночас щасливий і зворушений.

— Прошу тебе, кохана, — сказав він, — прошу тебе... не клич мене, коли ми не разом... ніколи не клич мене! Будемо краще шукати одне одного, поки не знайдемо... Але прошу тебе, не клич мене, бо я не можу не піти на твій голос.

За кілька днів Бембі з Фаліною безтурботно йшли дубняком по той бік луку. Вони хотіли перейти луг, щоб потрапити на свою давню стежку, що починалася біля високого дуба.

Коли чагарник порідшав, вони зупинились і пильно роззиралися. Біля дуба майнуло щось червоне. Бембі й Фаліна помітили його одночасно.

— Хто б це міг бути? — прошепотів Бембі.

— Мабуть, Ронно або Карус! — мовила Фаліна.

— Навряд, — із сумнівом сказав Бембі. — Вони тепер обминають мене. — І, придивившись пильніше, вирішив: — Ні, це й не Карус, і не Ронно... Це хтось чужий...

— Справді, чужий, тепер і я бачу, — здивовано сказала Фаліна. — Але який він чудний!

— Дурень! — сказав Бембі. — Справжнісінький дурень! Поводиться, як мала дитина... Так ніби на світі не існує ніякої небезпеки!

— Ходімо туди, — запропонувала Фаліна, страшенно зацікавившись незнайомцем.

— Гарзд, — погодився Бембі, — ходімо. Подивимось на нього зблизька.

Не встигли вони зробити кількох кроків, як Фаліна Раптом зупинилась:

— А якщо він почне з тобою битись? Він нібито дужий...

— Пусте! — Бембі хитнув головою і зневажливо скрився. — Глянь, яка в нього маленька корона... І це б я

його боявся?.. Щоправда, він товстий і гладкий, але щоб був дужий?.. Я не вірю. Ну, ходімо.

І вони рушили до дуба.

Тим часом незнайомець безтурботно ласував травою і вгледів їх аж тоді, як вони вийшли на середину луку. Він відразу ж побіг їм назустріч, радісно, пустотливо підстрибуючи, як мала дитина. Бембі й Фаліна збентежено зупинились, очікуючи на нього. За кілька кроків від них чужинець теж зупинився.

Помовчавши хвилинку, він спитав:

— Ви не пізнаєте мене?

Бембі стояв, готовий до бою, низько нахиливши голову.

— А хіба ти знаєш нас? — озвався він.

— Та Бембі! — з докором вигукнув незнайомець.

Бембі остовпів, почувши своє ім'я. Звук цього голосу збудив у нього в серці якийсь спогад.

А Фаліна вже стрибнула назустріч чужинцеві.

— Гобо! — скрикнула вона й замовкла. Їй перехопило подих.

— Фаліно, — тихо мовив Гобо, — Фаліно... Сестро... Ти все ж таки впізнала мене...

Він підійшов до Фаліни і поцілував її. По щоках у нього котилися сльози.

Фаліна теж плакала, не маючи сили вимовити й слова.

— Так... Гобо... — пробурмотів Бембі. Голос його тремтів, він був такий здивований, такий зворушений і зовсім

спантеличений. — Так... Гобо... Отже, ти не помер?

Гобо засміявся.

— Як бачиш... Гадаю, що в цьому не важко переконатися.

— Але ж... тоді... в снігу... — наполягав Бембі.

— Тоді? — Гобо випнув груди. — Тоді Він урятував мене...

— І де ж ти був увесь цей час?... — здивовано спитала Фаліна.

— У Нього, — відповів Гобо. — Весь час у Нього... — Поглядаючи то на Фаліну, то на Бембі. Гобо втішався, що вони такі розгублені. — Так, любі мої... я багато пережив... більше, ніж ви всі разом отут, у вашому лісі...

Слова його лунали дещо хвалькувато, проте Бембі й Фаліна були надто приголомшені зустріччю, щоб звертати на це увагу.

— Ну, розкажи ж нам усе! — вигукнула Фаліна, не тямлячи себе.

— О! — задоволено почав Гобо. — Я міг би розповідати цілий день і то всього не встиг би розповісти.

— Та розкажи! — наполягав Бембі.

Але Гобо раптом споважнів і обернувся до Фаліни.

— Мама ще жива? — тихо, несміливо спитав він.

— Так! — весело гукнула Фаліна. — Жива... Але я давно її не бачила.

— Я хочу негайно до неї!—рішуче сказав Гобо. — Ви підете зі мною?

І вони рушили в ліс.

За цілу дорогу ніхто більше не сказав жодного слова. Бембі й Фаліна відчували, що Гобо зараз думає про матір, і тому мовчали. Вони не хотіли йому заважати.

Тільки іноді, коли Гобо спохвату минав погрібний закрут або в поспіху звертав не туди, де слід, вони тихо гукали його.

— Сюди, — шепотів Бембі.

— Ні... тепер кругом... — казала Фаліна.

Кілька разів їм довелось перетинати великі галявини. Бембі й Фаліну вразило, що Гобо жодного разу не спинився на узліссі, щоб оглядітись, перше ніж вийти з гущавини. Він навіть не думав про обережність. Бембі й Фаліна здивовано презиралися, проте нічого не казали й нерішуче бігли слідком.

Довго кружляли вони лісом.

Раптом Гобо впізнав стежку свого дитинства. Він був зворушений і, не здогадуючись, що це Бембі й Фаліна привели його сюди, гукнув їм:

— Ну, що ви скажете, хіба я не знайшов стежки? Бембі й Фаліна знов лише мовчки ззирнулися.

Невдовзі вони підійшли до невеличкого, заслоненого кущами сховку.

— Сюди! — гукнула Фаліна і прослизнула всередину. Слідом за нею ввійшов Гобо й зупинився. Це була та сама хижка, в якій вони народилися і жили з матір'ю малими. Вони мовчки глянули одне одному в вічі, і Фаліна поцілувала Гобо. Потім усі втрьох рушили далі.

Мабуть, ще з годину вони блукали лісом. Сонце світило крізь гілля все яскравіше, і в лісі ставало все тихіше. Надходив час відпочинку. Але Гобо не відчував утоми. Він швидко йшов уперед, важко дихаючи від збудження, навіщось озираючися на всі боки. Він здригнувся, коли в траві шмигнула ласка, й замалим не наступив на фазанів, що лежали, щільно притиснувшись до землі. Коли ж фазани, голосно лопочучи крильми і лаючись, знялись перед ним у повітря, він дуже злякався. Бомбі здивувало, яким чужим і сліпим почував себе Гобо в лісі.

Та ось Гобо зупинився і, обернувшись до Бембі з Фаліною, у відчаї мовив:

— Ми не знайдемо матері!

У нього на обличчі знов проступив той смутний вираз, який так добре знала Фаліна.

— Знайдемо, — заспокоїла вона брата. — Скоро знайдемо, Гобо. А може, покличмо її? — всміхнулася вона. — Як колись кликали в дитинстві, пам'ятаєш?

Та Бембі вже рушив далі. Він пройшов ще кілька кроків і нарешті вгледів тітку Ену. Вона спочивала під кущем ліщини.

Тієї миті його наздогнали Гобо з Фаліною. Всі троє зупинились і мовчки дивилися на тітку Ену. Вона тихо підвела голову й глянула на них сонними очима.

Гобо нерішуче ступнув уперед і тихо покликав:

— Мамо!..

Немов від удару грому, тітка Ена вмить схопилася на рівні ноги і наче вкопана завмерла на місці. Гобо кинувся до неї.

— Мамо! — Він хотів ще щось сказати, але не зміг.

Мати глянула синові в очі й затремтіла всім тілом.

Вона нічого не питала, їй не треба було ні пояснювати щось, ані розповідати. Вона тільки цілувала Гобо в щоки, в губи, в шию: обмивала його всього своїми цілунками, як у ті далекі часи, коли він тільки з'явився на світ.

Бембі й Фаліна залишили їх.

Всі мешканці лісу зібралися на невеличкій галявині, оточеній густим чагарником, послухати розповідь Гобо.

Був тут і заєць. Страшенно здивований, він нашорошував вуха, пильно дослухався, мляво опускав їх і зразу ж нашорошував знову.

Сорока примостилась на найнижчій гілці молодого бука й спантеличено дивилася на Гобо. Навпроти, на ясені, неспокійно крутилася сойка й час від часу вражено скрикувала.

Прийшло й кілька знайомих фазанів з дружинами й дітьми. З дива вони витягли шиї і мовчки озирались на

всі боки.

Прискакала сюди й білка. Вкрай збуджена, вона то кидалася по стовбуру до землі, то видряпувалася знов на верхівку, то сідала, спершися на свій пухнастий хвіст і виставивши білі груди. Їй весь час хотілось перебити Гобо, втрутитися в розмову, проте всі присутні щоразу суворо зацитькували її.

Гобо розповідав, як він безпорадно лежав у снігу й чекав смерті.

— Знайшли мене собаки, — сказав він. — Собаки — це жахливі звірі, найжахливіші в світі — з кривавими пащами, люті, безжалісні. — Він гордовито окинув усіх поглядом і повів далі: — Ну... відтоді я з ними грався, як рівний з рівними. Тепер ми з ними стали великими приятелями, і мені їх нічого боятись. Та все ж, коли вони починають гавкати, у мене аж у голові наморочиться, а серце аж заходиться від страху. У них не завжди на думці лихе, коли вони гавкають, адже ми приятелі... але їхній голос має якусь жахливу владу.

Він замовк.

— Ну, а далі? — наполягала Фаліна.

Гобо глянув на неї.

— Тоді собаки були б роздерли мене... але тут з'явився Він!

Гобо зробив паузу. Всі затамували подих.

— Так, — сказав Гобо, — з'явився Він! Він гримнув на собак, і ті відразу принишкли. Він крикнув ще раз, і

собаки покірно лягли йому до ніг. Тоді Він підняв мене. Я закричав. Але Він погладив мене, пригорнув до себе і обережно поніс...

— А що таке — «поніс»? — запитала Фаліна.

Гобо поважно й докладно почав пояснювати їй.

— Та це зовсім просто, — перебив його Бембі. — Ти ж бачила, як білка стрибає з горіхом...

Тут білка нарешті вирішила, що можна втрутитися в розмову.

— Мій двоюрідний брат... — швидко почала вона.

Проте всі відразу ж закричали:

— Тихо! Тихо! Нехай Гобо розповідає далі!

Білці довелося замовкнути. Вона розпачливо притиснула до білих грудей передні лапки й повернулася до сороки, щоб хоч їй розповісти про свого родича.

— То ось... мій двоюрідний брат...

Але сорока просто показала їй спину.

А Гобо все розповідав про всілякі дива.

— Надворі холодно, завиває буря, а всередині тихо й тепло, як улітку.

— Гха! — пронизливо скрикнула сойка.

— Надворі дощ ллє як з відра, а всередині не впаде жодної краплини, й ти сухенький.

Фазани вигягли шиї і захитали головами.

— Надворі скрізь лежав глибокий сніг, а всередині було тепло, навіть жарко; Він годував мене сіном, каштанами,

картоплею, ріпою — всім, чого я тільки забажав.

— Сіном? — здивовано й недовірливо спитали всі гуртом.

— Свіжим, солодким сіном, — спокійно повторив Гобо й окинув усіх переможним поглядом.

На хвилинку запала тиша, і відразу ж почувся голос білки:

— Мій двоюрідний брат...

— Та мовчи ж ти! — накинулись усі на неї.

— Звідки ж Він брав узимку сіно та іншу їжу? — нетерпляче спитала Фаліна.

— Він його вирощує, — відповів Гобо. — Він може виростити все, що захоче, і має все, що захоче.

— І тобі, Гобо, не страшно було там, у Нього? — не вгамовувалася Фаліна.

Гобо поблажливо посміхнувся.

— Ні, люба Фаліно, анітрішечки. Адже я знав, що Він нічого лихого мені не зробить. Чого ж би я боявся? Ви всі вважаєте, що Він лихий. Він зовсім не лихий. З тими, кого Він любить, хто йому служить, Він добрий. Напрочуд добрий. Ніхто в цьому світі не може бути добрішим за Нього...

Гобо все ще вихваляв свого нового приятеля, як раптом з чагарника нечутно вийшов старий ватажок.

Гобо не помітив його і вів далі. Проте всі інші побачили старого й завмерли в глибокій пошані.

А той стояв непорушно і уважно дивився на Гобо своїми суворими, великими очима.

— Не тільки Він, а й уся Його родина любила мене, — розповідав Гобо. — Вони гладили мене, давали мені їсти, гралися зі мною...

Враз Гобо замовк, нарешті помітивши старого.

Стало зовсім тихо.

І старий спокійним, владним голосом запитав Гобо:

— Що то за знак у тебе на шиї?

Аж тепер усі помітили на шиї в Гобо темну смугу прим'ятого і витертого волосся.

Гобо збентежено відповів:

— Це?.. Це слід від банта, який я носив... Це Його бант... І... То велика честь — носити Його бант...

Усі мовчали. Старий довго дивився на Гобо, ніби пронизуючи його наскрізь своїм сумним поглядом.

— Нещасний, — тихо сказав він, повернувся й зник. Усі були приголомшені. Ніхто не зважувався й слова мовити. Скориставшись цим, білка знову заторохтіла:

— Справді... Мій двоюрідний брат теж побував у Нього... Він зловив його й замкнув... Надовго замкнув... Але якось мій двоюрідний брат...

Проте ніхто не слухав її.

Всі розійшлися.

Якось до них завітала Марена.

Тієї зими, коли зник Гобо, вона була вже майже доросла, але відтоді її рідко хто бачив — вона трималась осторонь від усіх і ходила завжди глухими стежками.

Марена залишилася такою самою худенькою, як і раніше, й тому здавалася зовсім молодою. Проте вона була поважніша, тихіша й лагідніша за всіх своїх ровесниць. Дізнавшись від білки, сойки, сороки, дрозда й фазана, що в ліс вернувся Гобо, який зазнав таких дивних пригод, вона прийшла послухати його.

Мати Гобо була горда й щаслива, що Марена відвідала їх. Взагалі вона стала дуже гордою в своєму щасті. Мати пишалася тим, що весь ліс говорив про її сина, її тішила слава Гобо, і вона вимагала, щоб кожен ви знавав його найрозумнішим, найздібнішим і найкращим.

— Що скажеш, Марено? — мовила вона. — Що скажеш ти про Гобо? — І, не чекаючи відповіді, повела далі: — Пам'ятаєш, тітка Неттла мала Гобо за ніщо через те, що він трохи тремтів на холоді... Пам'ятаєш, вона пророкувала, буцімто я не матиму від нього втіхи?

— Ну, вам таки було з Гобо чимало клопоту, — відповіла Марена.

— Та це вже все минулось! — вигукнула мати, здивована там, що хтось ще може згадувати такі речі. — Ох, мені так шкода бідолашну Неттлу. Так шкода, що вона померла і не може побачити, що вийшло з мого Гобо!

— Так, бідолашна тітка Неттла, — тихо сказала Марена. — Шкода, що її немає серед нас.

Гобо любив слухати, як мати хвалила його. Він купався в тих похвалах, як у теплому сонячному промінні.

— Навіть старий ватажок приходив поглянути на Гобо — урочисто прошепотіла мати з таємничим виглядом. — Адже він ніколи не з'являється серед нас... А заради Гобо прийшов!

— Чому він назвав мене нещасним? — невдоволено сказав Гобо. — Хотів би я знати, що він мав на думці?

— Облиш, — мовила мати. — Він старий і трохи дивакуватий.

Проте Гобо не міг заспокоїтись:

— У мене все не сходить з думки це слово. Нещасний! Я зовсім не нещасний! Я дуже щасливий! Я побачив і пережив більше за вас усіх! Я краще знаю світ і життя, ніж будь-хто з лісових мешканців. Як ти гадаєш, Марено?

— Так, — сказала вона. — Цього, звичайно, ніхто не може заперечити.

Відтепер Марена й Гобо стали завжди ходити разом.

Бембі шукав старого ватажка. І вночі, й на світанку, і коли сходило сонце, блукав неходженими лісовими стежками, сам, без Фаліни.

Інколи його ще тягло до Фаліни, і тоді він охоче блукав з нею, як і колись, слухав її балаканину, пасся з нею на лузі чи на узліссі; але тепер це вже його так не захоплювало.

Раніше Бембі, коли був з Фаліною, дуже рідко й тільки мимохідь думав про зустріч із старим ватажком. Тепер він розшукував старого, хотів будь-що побачити його і майже не згадував про Фаліну.

Слово, яке старий сказав Гобо, все ще дзвеніло у вухах Бембі. Це слово запало йому в саме серце. Адже Гобо вже спочатку якось прикро вразив його. Щось мучило його в Гобо. Бембі, не знати чому, було соромно й страшно за Гобо.

Коли Бембі тепер траплялося бувати з Гобо, з довірливим і самовпевненим, наївним і пихатим Гобо, йому завжди спадало на думку слово «нещасний».

Він не міг забути цього слова.

Якось темної ночі Бембі зустрів свого давнього приятеля — сича. Удавши, як завжди, на догоду йому, буцімто страшенно наляканий, Бембі раптом вирішив, що сич може стати йому в пригоді. Він спитав:

— Ви часом не знаєте, де зараз старий ватажок?

Сич затуркотів, що навіть у голові не покладає. Проте Бембі помітив, що той говорить нещиро.

— Ні, — сказав він, — я вам не вірю. Ви такий розумний, ви знаєте все, що відбувається в лісі... Не може бути, щоб ви не знали, де зараз старий ватажок!

Сич, що спершу був настовбурчився, почувши таке, притис пір'я до тіла і став зовсім маленький.

— Звичайно, я знаю, — тихо затуркотів він. — Але не можу сказати... Ніяк не можу...

Бембі почав просити його:

— Я вас не зраджу, адже я так поважаю вас...

Сич знов обернувся на гарну, пухнасту, сіро-коричневу кульку, завів свої розумні великі очі під лоба, як завжди, коли був у доброму гуморі, й спитав:

— Так-так. Отже, ви справді мене поважаєте? А за що?

— За вашу мудрість, — не вагаючись, щиро відповів Бембі. — За те, що ви такі веселі й привітні. І ще за те, що ви такий майстер усіх лякати. А лякаєте ви дотепно, надзвичайно дотепно! Якби я так умів! Це б мені стало у великій пригоді!

Сич глибоко втопив дзьоб у пір'я — він був щасливий.

— Ну, — сказав він, — я знаю, що старий ватажок любить вас...

— Ви так гадаєте? — скрикнув Бембі, і серце його радісно закалатало.

— Так, я певен, — відповів сич. — Старий ватажок любить вас, і тому я гадаю, що можу сказати вам, де він зараз перебуває... Сич знов щільно притис пір'я до тіла й став зовсім маленький. — Чи ви знаєте глибокий рів, що поріс вербами?

— Так, — кивнув Бембі.

— А молодий дубняк по той бік рову?

— Ні, — признався Бембі. — Я ще ніколи не був по той бік рову.

— Ну, то слухайте уважно, — прошепотів сич. — По той бік рову є дубняк. Вам треба поминути його. Потім піде чагарник, багато кущів — ліщина, срібляста тополя, глід і вовчі ягоди. А посередині лежить старий, зламаний бук. Там і шукайте його. Під стовбуром. Але не зрадьте мене!

— Під стовбуром?

— Так! — засміявся сич. — Там у кущах є яма. А стовбур лежить якраз поперек неї. Ото в ній ви й знайдете старого ватажка.

— Дякую, — щиро сказав Бембі. — Не знаю, знайду я старого чи ні, але тисячу разів дякую.

І швидко побіг геть.

Сич нечутно летів слідом, потім раптом пронизливо закричав над самим вухом у нього:

— У-ік! У-ік!

Бембі здригнувся.

— Ви злякались? — спитав сич.

— Так... — пролепетав Бембі, і цього разу то була правда.

Сич задоволено протуркотів:

— Я тільки хотів ще раз вам нагадати — не зраджуйте мене!

— Та де там, звичайно, я вас не зраджу! — запевнив його Бембі й помчав далі.

Коли він підбіг до рову, перед ним, як із-під землі, виріс старий ватажок. Бембі здригнувся від несподіванки.

— Мене вже там немає, де ти хочеш шукати, — мовив старий. — Чого тобі треба?

— Нічого... — збентежено пробурмотів Бембі. — Нічого особливого...

По хвилі старий ватажок сказав уже лагідніше:

— Але ж ти шукаєш мене вже не перший день.

Бембі мовчав.

— Учора ти двічі пробіг просто повз мене, — вів далі старий. — І сьогодні вранці теж...

— Чому... — зважився нарешті Бембі, — чому ви сказали так про Гобо?..

— А ти гадаєш, що то була неправда?

— Ні! — палко вигукнув Бембі. — Я відчуваю, що це правда!

Старий ледь помітно кивнув головою, і в очах його світилась така приязнь, як ніколи.

І Бембі спитав, дивлячись у ці очі:

— Але... чому? Я ніяк не можу цього збагнути!

— Досить і того, що ти відчуваєш це. Зрозумієш усе згодом. Прощай.

Скоро всі звернули увагу на дивну, легковажну поведінку Гобо. Вночі, коли інші гуляли, Гобо спав. Удень же, коли всі шукали сховку, щоб поспати, Гобо весело

шастав лісом, не вагаючись, виходив, коли хотів, з гущавини і спокійно гуляв на лузі після сходу сонця,

Бембі нарешті не витримав і спитав:

— Ти що ж, зовсім не думаєш про небезпеку?

— Ні. — відповів Гобо. — Для мене не існує жодної небезпеки.

— Ти забуваєш, любий мій Бембі, — втрутилася тітка Ена, згорда глянувши на нього, — ти забуваєш, що Він приятелює з Гобо. Тому Гобо може дозволи ти собі більше, ніж ти чи будь-хто інший.

Бембі промовчав.

Якось Гобо сказав йому:

— Ти знаєш, іноді мене дивує, що тут, у лісі, я їм, коли хочу і де хочу.

— Чому це тебе дивує? Адже ми всі так робимо! — не зрозумів Бембі.

— То ж ви, а то я, — бундючно сказав Гобо. — Я звик, щоб мені приносили їжу і кликали мене їсти.

Бембі співчутливо подивився на Гобо, потім глянув на тітку Ену, Фаліну й Марену. Проте вони всміхалися, захоплені відповіддю Гобо.

— Я гадаю, — мовила Фаліна, — що тобі. Гобо, важко буде звикнути до зими. В нас тут узимку немає ні сіна, ні ріпи, ані картоплі.

— Це правда, — замислено відповів Гобо. — Я про це якось не думав. Не уявляю собі, що тоді буде. Просто

жах!

Бембі спокійно сказав:

— Нічого жахливого в цьому немає. Звичайно, буде важко.

— Ну, — хвалькувато мовив Гобо, — якщо мені буде дуже тяжко, я просто знов піду до Нього. Чому я повинен голодувати? Я до такого не звик.

Бембі мовчки повернувся і пішов геть.

Коли Гобо залишився наодинці з Мареною, він заговорив про Бембі.

— Він не розуміє мене, — сказав Гобо. — Думає, що я все ще дурненький, малий Гобо, який був колись. Він і досі ніяк не змириться з тим, що я став не такий, як усі. Далась йому взнаки ця небезпека! Бембі, звичайно, бажає мені добра, але зовсім не розуміє, що небезпека існує для нього й таких, як він, а не для мене!

Марена завжди погоджувалася з ним. Вони любили одне одного й були дуже щасливі.

— Ніхто так не розуміє мене, як ти. — казав їй Гобо. — Звичайно, скаржитися гріх, мене скрізь шанують. Але ти розумієш мене найкраще. А решта... Хоч скільки я розповідаю їм, який Він добрий, а вони слухають і хоч, може, й не думають, що я брешу, проте все-таки вважають Його страшним!

— А я завжди вірила в Нього, — мрійливо сказала Марена.

— Так? — байдуже мовив Гобо.

— Хіба ти не пам'ятаєш, що я говорила того дня, коли ги залишився лежати на снігу? Я сказала, що настане час і Він прийде до нас у ліс, буде гратися з нами...

— Ні, — сказав Гобо. — Цього я не пам'ятаю.

Минуло кілька тижнів. Якось на світанку Бембі з Фаліною і Гобо з Мареною зустрілися в рідному чагарнику неподалік від лугу. Бембі з Фаліною щойно вернулися з прогулянки; поминувши старого дуба, вони стали шукати собі місця для відпочинку й тут зустріли Гобо та Марену. Гобо саме хотів іти на луг.

— Будь краще з нами, — сказав Бембі. — Ось-ось зійде сонце, зараз ніхто не виходить із свого сховку.

— Дурниці, — посміхнувся Гобо. — Хай не виходять, а я піду.

І він рушив з чагарника. Марена подалася за ним. Бембі з Фаліною залишилися.

— Ходімо! — сердито сказав Бембі. — Хай робить, що знає.

Вони хотіли вже йти далі.

Та раптом з того боку лугу долинув різкий, застережливий крик сойки.

Бембі враз повернувся й кинувся слідом за Гобо. Він наздогнав його і Марену майже біля дуба.

— Чуєш? — гукнув він.

— Що? — здивовано запитав Гобо.

Сойка знову різко закричала, вже з іншого боку.

— Невже ти не чуєш? — сказав Бембі.

— Ні, — спокійно відповів Гобо.

— Це небезпека! — пояснив Бембі.

Та ось голосно заскрекотала сорока, за нею друга, потім третя. Ще раз закричала сойка, а високо в повітрі закаркали ґави.

Тепер уже й Фаліна почала просити брата:

— Не виходь, Гобо! Там небезпечно!

Навіть Марена стала вмовляти його:

— Будь тут, Гобо! Заради мене побудь сьогодні тут. Адже там небезпечно!

Та Гобо тільки поблажливо посміхався:

«Небезпечно»!.. «Небезпечно»!.. Яке мені діло до тієї небезпеки?

І враз Бембі запропонував:

— Принаймні, хай тоді спершу вийде Марена, щоб ми хоч знали...

Не встиг Бембі доказати, як Марена вже вискочила з гущавини й кинулася вперед.

Всі троє стояли й дивилися їй услід. Бембі й Фаліна — затамувавши подих, Гобо, — всім своїм виглядом показуючи, що вважає їхнє бажання безглуздим, але терпляче задовольняє його.

Вони бачили, як Марена повільно, боязкою ходою, високо підвівши голову, оглядаючись на всі боки і

обнюхуючи повітря, підходила до лугу.

Раптом вона обернулася, високо підстрибнула і, як вітер, помчала назад, у гущавину.

— Він!.. Там Він! — шепотіла вона, тремтячи й задихаючись від жаху. — Я... я бачила Його... Він стоїть там... біля вільхи...

— Тікаймо, — крикнув Бембі. — Мерщій тікаймо!

— Тікаймо. Гобо! — почала благати Фаліна.

І Марена ледь чутно прошепотіла:

— Прошу тебе, Гобо, тікаймо... прошу тебе...

Але Гобо не зважав.

— Тікайте, якщо вам так дуже хочеться, — сказав він. — Хто вас гримає? А я піду й привітаю Його!

Спинити Гобо було неможливо.

Бембі, Фаліна та Марена залишилися в чагарнику і з жахом дивились, як Гобо підходив до лугу. Вони не могли зрушити з місця, вражені самовпевненістю Гобо і охоплені страхом за нього.

Гобо спокійно стояв на лузі і поглядом шукав вільху. Ось він радісно підвів голову — певно, побачив Його. Саме цієї миті вдарив грім.

Гобо ніби підкинуло вгору, він рвучко обернувся і непевними стрибками кинувся назад у ліс.

Коли Гобо досяг чагарника, Бембі, Фаліна й Марена ще стояли непорушно, скуті страхом. Гобо, важко дихаючи, поминув їх і, не тямлячи себе, помчав далі. Тоді вони

повернулись, наздогнали Гобо і, взявши його в коло, побігли всі разом у глиб лісу.

Та за хвилину Гобо впав.

Всі миттю зупинилися. Марена біля Гобо, Бембі з Фаліною трохи віддалік, готові щомиті кинутись навітки.

Гобо лежав з розвернутим боком, стікаючи кров'ю. Він кволо підвів голову.

— Марено... — насилу вимовив бідолаха, — Марено... Він не впізнав мене... — І замовк.

У кущах на узліссі щось грізно зашуміло.

Марена нахилилася до Гобо:

— Він іде! Він іде, Гобо! Вставай, ти повинен устати! Гобо ще раз спробував підвести голову, але тільки сіпнув ногами й затих,

З тріском і шелестом розсунулися кущі, і вийшов Він.

Марена побачила Його зовсім близько. Вона тихо відступила назад і кинулася в густий чагарник, доганяючи Бембі й Фаліну.

Біжачи, вона ще раз обернулася і побачила, як Він нахилився над конаючим і схопив його.

Потім почувся скорботний передсмертний крик Гобо.

Бембі був сам. Він ішов до річки, що тихо бігла поміж очеретом і старими вербами.

Відколи Бембі вибрав самотнє життя, він дедалі частіше приходив сюди. Тут було мало стежок, і він майже ніколи не зустрічав нікого з своїх. Бембі дуже змінився останнім часом — став суворішим і похмурішим. Він і сам не розумів, що з ним діється, та, власне, й не думав про це. Лише інколи його полонили якісь плутані думки, і тоді йому здавалося, що життя стало тяжчим і безрадіснішим.

Бембі подобалося стояти на березі й дивитись на спокійний плін води між тихих берегів. Холодний подих хвиль приносив свіжі, гіркуваті запахи, що будили в душі безтурботність і довіру до всього. Бембі стояв і дивився на качок, які плавали купками поміж очеретом. Вони без угаву розмовляли одна з одною, завжди привітно, розумно й поважно. Біля кількох качок плавали зграйки дітей, і вони їх невтомно чогось навчали. Іноді котрась із матерів подавала сигнал тривоги. Каченята миттю кидалися врозтіч — дуже швидко і зовсім нечутно. Бембі траплялося бачити, як малята, що не вміли ще літати, тікали в густий очерет. Посувались вони дуже обережно, не зачіпаючи жодної очеретинки, щоб та не захиталась і не зрадила їх. Бембі дивився, як в очереті то тут, то там повільно снували темні маленькі цятки. Та раптом лунав короткий поклик матері, і каченята вихором мчали назад. За мить увесь табунець уже знов був укупі і обережно плив по чистій воді. Бембі не міг надивуватися спритності качок. Усе це скидалося на фокус.

Якось після одного з таких сполохів Бембі спитав качку-матір:

— А що ж скоїлося? Я уважно стежив, та нічого не помітив.

— А нічого й не скоїлось, — відповіла качка.

Іншим разом сигнал тривоги подало одне з каченят. Воно крикнуло, миттю повернулось і, швидко пропливши поміж очеретом до того місця, де стояв Бембі, вийшло на берег.

Бембі запитав його:

— Що сталось? Я нічого не помітив.

— А нічого й не сталося, — відповіло каченя.

Воно навдивовижу вміло обтрусило хвіст, дбайливо склало над ним кінчики крил і знов подалось у воду.

А все ж таки Бембі довіряв качкам. Він розумів, що вони чуткіші за нього, що в них кращий слух і гостріший зір. Коли Бембі стояв біля качок, він відпочивав від свого постійного напруження.

Бембі охоче розмовляв з качками. Вони не верзли всіляких дурниць, як інші його знайомі. Вони розповідали про широкий простір, вітер і далекі поля, на яких ростуть смачні наїдки.

Інколи Бембі бачив, як понад самісіньким берегом, наче барвиста блискавиця, пролітала якась дрібненька істота. Це був водомороз.

— Шр-р-рі! — тихо скрикував він — маленька крилата цяточка. Він виблискував синім і зеленим, мерехтів червоним і то спалахував, то зникав. Захоплений дивним

незнайомцем. Бембі гукнув його, щоб поглянути на нього зблизька.

— Шкода, — кинула з густого очерету очеретянка. — Він однаково не відповість.

— Де ви? — спитав Бембі, пильно вдивляючись в очерет.

— Я тут! — весело засміялась очеретянка вже з іншого краю. — Цей похмурий тип, якого ви щойно гукали, ні з ким не розмовляє. Краще й не пробуйте заговорити з ним — нічого не вийде.

— Він такий гарний! — сказав Бембі.

— Але дуже неприємний! — відповіла очеретянка знов з іншого місця.

— Чому ви так гадаєте? — поцікавився Бембі.

Очеретянка відповіла вже з третього кутка:

— Його ніхто й ніщо не цікавить. Хай хоч що трапиться, йому байдуже. Він ніколи не вітається і не відповідає на привітання. Він ніколи не дасть знаку, що наближається небезпека. Він ще ні з ким не перекинувся жодним словом.

— Нещасний... — сказав Бембі.

Веселий, тоненький голосок очеретянки пролунав тепер із заростів рогозу:

— Він, певно, гадає, що всі заздрять його кільком барвам, і не хоче, щоб його хтось розглядив як слід.

— Але ж і ви не дозволяєте поглянути на себе, — сказав Бембі.

Очеретянка зараз же з'явилася перед ним.

— А на що тут дивитись, — просто сказала вона.

Невеличка, але граційна, у скромному, блискучому від води вбранні, неспокійна, рухлива й весела, очеретянка на якусь хвилю показала Бембі — і вмить її знов не стало.

— Не розумію, як можна так довго залишатись на одному місці. — І вже з іншої купки очерету додала: — Це нудно і небезпечно!

Ще кілька разів то звідси, то звідти чувся її голос.

— Треба рухатись! — весело вигукувала вона. — Як хочеш вижити й бути ситим — треба рухатися!

Шелест трави змусив Бембі насторожитись. Він озирнувся. На схилі майнуло щось червоне й зникло в очереті. І відразу в ніс ударив гарячий, гострий дух — це до річки підкрадався лис. Бембі хотів гукнути, тупнути ногою, та не встиг. Зашелестів очерет, щось шубовснуло у воду, і за мить жалібно закричала качка. Бембі побачив її біле тіло у лиса в зубах і почув лопотіння крил — то качка біла лиса по щоках. Потім запала тиша.

Та ось лис вийшов на берег. У пащі він тримав качку. Голова її безсило звисла, крила ще злегка тріпотіли, проте це аніскільки не турбувало лиса. Він скося

насмішкувато поглянув на Бембі й повільно пішов у гущавину.

Бембі стояв непорушно.

У повітря з лопотінням знялися кілька старих качок і полетіли геть від річки. Очеретянка без угаву посилала сигнали про небезпеку, в чагарнику схвильовано щебетали синиці, в очереті снували каченята і жалібно кликали матір.

Понад берегом пролетів водомороз.

— Скажіть, будь ласка, скажіть! — закричали каченята. — Ви не бачили нашої мами?

— Шр-р-рі! — заскрипів водомороз. — Яке мені діло до вашої матері? — І, блиснувши своїм барвистим убранням, зник.

Бембі повернувся й пішов від річки. Він поминув лужок, що густо поріс рутою, буковий гайок, ліщинові зарості й нарешті досяг великого рову. Тут він довго блукав, сподіваючись зустріти старого ватажка. Відколи загинув Гобо, Бембі й разу не бачив його.

Та ось Бембі здаля помітив старого й кинувся йому назустріч.

Якийсь час вони мовчки йшли поряд. Нарешті старий спитав:

— Ну... часто згадують про нього?

Бембі зрозумів, що той має на увазі Гобо, й відповів:

— Не знаю... я тепер майже завжди ходжу сам... — І нерішуче додав: — Але я... часто думаю про нього.

— Отже, ти тепер сам? — мовив старий.

— Так, — сказав Бембі і очікувально глянув на старого, але той мовчав.

Вони рушили далі. Раптом старий зупинився:

— Ти нічого не чуєш?

Бембі прислухався. Ні, він нічого не чув.

— Ходімо! — гукнув старий ватажок і швидко пішов уперед.

Бембі рушив слідом за ним.

Старий знов зупинився:

— Ти й досі нічого не чуєш?

Цього разу Бембі почув якийсь дивне шарудіння. Скидалось на те, що поблизу хтось то нагинав донизу, то відпускав гілку. При цьому щось глухо билося об землю.

Бембі хотів був уже тікати.

— Ходімо! — наказав старий і кинувся бігти в тому напрямку, звідки долинали шарудіння.

Поспішаючи за ним, Бембі наважився спитати:

— А там немає небезпеки?

— Є! — похмуро відповів старий. — Ще й велика!

Незабаром вони побачили кущ, гілля на якому гойдалось то вгору, то вниз, ніби його хтось гнув і трусив. Підійшовши ближче, вони помітили, що саме там крізь чагарник веде стежка.

Під кущем лежав заєць. Він то кидався, то затихав, то Раптом знов починав сіпатись, і від кожного його руху на Ліщині розгойдувалось гілля.

Бембі помітив темну волосину, схожу на вусик у рослини. Туго натягнута волосина вела від гілки вниз, до зайця, і обмотувала його шию.

Мабуть, заєць почув, що хтось іде. Він, як навіжений, підскочив догори, впав на землю, знов підскочив, пориваючись утекти, але відразу ж, безпорадно сіпаючись, покотився у траву.

— Заспокойся! — сказав йому старий ватажок співчутливим, лагідним голосом, що зворушив Бембі до глибини душі. — Заспокойся, це я! Тільки не ворушись! Лежи якнайтихіше!

Заєць послухався. Він завмер на місці і лише тихо хрипів.

Старий ватажок узяв губами гілку, спритно нагнув донизу, наступив на кінець і одним ударом рогів переломив її надвоє.

Потім нахилився над зайцем:

— Лежи тихо, навіть якщо тобі буде боляче, — сказав він.

Повернувши голову набік, він щільно притис один з відростків корони до потилиці зайця, просунув його за вухом глибоко в хутро і почав намацувати петлю. Заєць сіпнувся.

Старий миттю відпустив його.

— Спокійно! — наказав він. — Ідеться про твоє життя!

І знову взявся до роботи. Заєць лежав тихо і тільки хрипів. Поряд, невимовно здивований, мовчки стояв Бембі.

Старий глибоко вдавив рога в заяче хутро і намацав петлю. Він став навколішки і, немов свердлячи, почав обертати голову, просовуючи ріг все глибше під петлю, аж поки та, нарешті, не подалася.

Заєць жадібно хапнув повітря, і відразу ж біль і жах вирвались із його грудей голосним зойком:

— Е... е... е!

Старий знов припинив роботу.

— Ну, мовчи! — лагідно, з докором сказав він. — Мовчи ж!

Його рот упирався в зайцеве плече, ріг стримів між його вухами, і здавалось, що він наскрізь проколов зайця.

— Не будь таким дурним і кинь плакати, — зовсім не суворо бурчав старий ватажок. — Ти що, хочеш лиса сюди приманити? Так? Ото ж то. Лежи спокійно.

І він працював далі — поволі, обережно, зосереджено. Раптом петля свиснула і розпустилася. Заєць випорснув з неї, в першу мить навіть не зрозумівши, що опинився на волі. Він ступив крок і приголомшено присів. Потім стрибнув — раз, удруге, втретє. Спочатку повільно, боязко, а далі прудкіше й прудкіше, і раптом, ошаленівши від радості, щодуху помчав геть.

Бембі дивився вслід зайцеві.

— Навіть не подякував! — здивовано вигукнув він.

— Ще не опам'ятався, — сказав старий.

Петля лежала на землі. Бембі злегка штовхнув її ногою — вона задзвеніла. Бембі злякався. Цей звук відрізнявся від тих, які Бембі звик чути в лісі.

— Він? — тихо спитав Бембі.

Старий ватажок кивнув.

Не поспішаючи, вони рушили далі в ліс.

— Запам'ятай це! — сказав старий. — Коли йдеш стежкою — завжди перевіряй гілки; виставляй наперед корону і води нею вгору і вниз, і якщо почуєш отакий звук, негайно вертайся назад. Тієї ж пори, коли ти не носиш корони, будь ще обережнішим. Я годі взагалі не ходжу стежками.

Бембі напружено про щось міркував.

— Отже, зараз Його тут нема, — глибоко здивований, прошепотів він.

— Ні, зараз Його в лісі немає, — підтвердив старий.

— І все ж таки Він є! — похитав головою Бембі.

— Як це казав ваш Гобо? — глузливо мовив старий. — Хіба не проголошував він Його всемогутнім і всемилостивим?

— А хіба Він не всемогутній? — прошепотів Бембі.

— Так само, як і всемилостивий. — гнівно сказав старий.

— Але ж до Гобо Він поставився добре, — нерішуче промовив Бембі.

Старий зупинився.

— Ти так гадаєш, Бембі? — сумно спитав він. Уперше він назвав Бембі на ім'я.

— Не знаю! — з болем вигукнув Бембі. — Я нічого не знаю!

Старий повільно сказав:

— Учися жита... і будь обережний.

Того ранку з Бембі сталося нещастя.

Блідий світанок заповзав у ліс. З лугів устав молочно-білий туман: навколо панувала та надзвичайна тиша, яка завжди передує народженню нового літнього дня. Ще не прокинулись ні ґави, ні сороки, спала й сойка.

Вночі Бембі зустрів Фаліну. Вона дивилась на нього боязко й сумно.

— Я така самотня, — тихо сказала вона.

— Я теж самотній, — нерішуче відповів Бембі.

— А чому ти більше не буваєш зі мною? — покірно запитала Фаліна.

Бембі ніби щось уколело в серце: весела, зухвала Фаліна стала такою сумною і пригніченою. Однак він сказав:

— Я мушу бути сам.

І хоч він хотів вимовити ці слова обережно, щоб не вразити Фаліну, вони прозвучали суворо.

Фаліна глянула на нього і тихо запитала:

— Ти більше не любиш мене?

— Не знаю, — так само тихо відповів Бембі.

І Фаліна мовчки пішла геть, лишивши Бембі самого.

Тепер він стояв під великим дубом край луку і, сторожко озираючись навкруги, пив ранковий вітрець — чистий, свіжий вітрець, який пахнув землею, росою, травою і мокрим деревом. Бембі на повні груди вдихав повітря. Йому раптом стало так легко на серці, як давно вже не було. Він весело вийшов на луг, засланий білим туманом.

І враз ударив грім.

Від страшного поштовху Бембі похитнувся.

Нестямившись від страху, він стрибнув назад у гущавину й кинувся тікати. Бембі не розумів, що трапилось, не міг зібрати до купи думки, а тільки біг і біг. Жах стискав йому серце, перехоплював подих. Зненацька його різонув гострий нестерпний біль і щось гаряче, пекуче тонкою цівкою побігло по лівому стегні.

Бембі мимоволі стишив ходу. Ноги в нього обважніли, спина ніби надломилась, і він зсунувся на землю.

Як хороше отак лежати й ні про що не думати!

— Вставай, Бембі! Вставай!

Він підвів голову — біля нього стояв старий ватажок і злегка штовхав у плече.

Бембі хотів сказати: «Я не можу», проте старий повторив: «Уставай! Уставай!», і в голосі його було стільки наполегливості й водночас ласки, що Бембі змовчав. Навіть біль на якусь мить ніби затих.

— Уставай! Треба тікати звідси, дитино моя! — квапливо сказав старий; тепер у голосі його бринів страх.

«Дитино моя!» Ці слова наче мимоволі вихопились у старого ватажка, але Бембі схопився на ноги.

— Отак! — сказав старий, важко дихаючи. — А тепер іди за мною... Не відступай ні на крок!

Він поспіхом пішов попереду. Бембі рушив слідом за ним, хоч йому страшенно хотілося впасти на землю, заплющити очі і не ворушитись.

Старий ватажок, ніби здогадуючись, що діється з Бембі, все умовляв його:

— Зараз ти мусиш витримати будь-який біль, ти не повинен думати про відпочинок, бо навіть це додає тобі втоми! Думай тільки про порятунок... Розумієш, Бембі?.. Про порятунок... бо загинеш... Думай про те, що Він женеться за тобою... Розумієш, Бембі?.. Женеться і вб'є тебе без жалю... Ну, за мною... так, молодець, Бембі... Вперед... тільки вперед...

Бембі вже не міг ні про що думати. Кожен крок завдавав йому невимовного болю, він уже ледве дихав, у голові паморочилось, у стегні пекло.

Старий ватажок випишував велике коло. Це тривало страшенно довго. Крізь завісу болю й кволості Бембі з подивом помітив, що вони знов опинились біля великого дубу.

Ватажок спинився й старанно обнюхав землю.

— Є! — прошепотів він. — Десь тут... Він... і Його собака... Вперед... Швидше вперед!

Вони побігли.

Раптом старий ватажок знов зупинився.

— Бачиш!.. — вигукнув він. — Ось на цьому місці ти лежав...

Бембі побачив витолочену траву й велику калюжу крові, що повільно входила в землю. Старий пригнухався:

— Вони вже були тут... Він і собака... Вперед!

І старий повільно рушив далі, знову й знову нюхаючи землю і повітря.

Бембі побачив на листочках кущів і на траві червоні краплини крові.

«Ми вже проходили тут», — хотів він сказати, але не зміг.

— Ну ось! — мовив старий ватажок майже радісно. — Тепер ми зайшли їм у спину...

Ще якийсь час старий ватажок ішов тим самим слідом. Потім несподівано зробив гак і рушив знов по колу. Слідом за ним, похитуючись, ішов Бембі.

Ще раз, тепер уже з протилежного боку, вийшли вони до дубу, вдруге поминули те місце, де Бембі впав, потім старий ватажок знов змінив напрямок.

— Їж оце! — Він спинився, розгорнув ногою траву і показав Бембі на кілька дрібненьких, темно-зелених, товстих і пухнастих листочків, що росли при самій землі.

Бембі послухався. Листочки смерділи й були страшенно гіркі.

За якийсь час старий спитав:

— Ну, як ти?

— Краще, — швидко відповів Бембі. Він раптом відчув, що знову може говорити, думки прояснилися, втома спала.

— Тепер ти підеш попереду, — наказав старий.

Якийсь час вони йшли так. Аж ось ватажок вигукнув:

— Нарешті!

Бембі здивовано зупинився.

— У тебе перестала йти кров, — пояснив старий. — Вона більше не капає з твоїх ран і не показує Йому і Його собаці шляху до твого життя!

Старий мав виснажений, змучений вигляд, але голос його лунав бадьоро.

— Ну, ходімо! — сказав він. — Тепер тобі потрібен спокій.

Вони досягли широкого рову, якого Бембі ще ніколи не переходив. Старий спустився вниз. Бембі рушив слідом

за ним, проте вибратись на протилежний стрімкий схил йому ніяк не вдавалося. Знов почав дошкуляти біль. Бембі спотикався, падав, схоплювався, знову падав і, важко дихаючи, скочувався донизу.

— Я нічим не можу зарадити тобі, — сказав старий. — Але ти мушиш дістатись нагору!

І Бембі вибрався нагору. Тут він відчув пекучий біль у стегні, відчув, що сили його тануть.

— У тебе знову йде з рани кров, хоч і не так, як раніш, — сказав старий ватажок. — Я цього чекав. Але тепер це не зашкодить нам...

Вони повільно йшли поміж височенних буків. Земля тут була м'яка й рівна. Йти було неважко. Проте Бембі знову захотілося лягти й завмерти, не рухаючи жодним м'язом. Далі йти він не міг. У нього боліла голова, темніло в очах, дзвеніло у вухах, все тіло палало. У ньому нічого не лишилось, крім бажання спокою та байдужого подиву від того, що життя його раптом так змінилося. Невже він був колись здоровий і бадьорий?.. Навіть сьогодні вранці... ще кілька годин тому... Тепер це уявлялось йому щастям, далеким, неповторним.

Вони пробиралися крізь молодий дубняк і старий терник. Та ось дорогу їм перегородив величезний потрісканий буковий стовбур.

— Ось ми й прийшли... — долинув до Бембі голос ватажка.

Старий рушив уздовж стовбура, Бембі пішов за ним і впав у якусь яму.

— Ну ось! — мовив старий. — Тут ти можеш лягти.

Бембі безсило ліг додолу.

Всередині, під стовбуром, яма була глибша і утворювала невеличку хижку. Чагарник, що густо поріс над входом, надійно затуляв її від стороннього їжа. У цій ямі Бембі був схований від усього світу.

— Тут тобі буде безпечно, — сказав старий.

Минали дні.

Бембі лежав на теплій землі, над головою в нього біліла запліснявіла кора поваленого дерева. Бембі дослухався до свого болю, який спочатку наростав, дужчав, а потім почав відпускати його, танути, аж поки майже зовсім не затих.

Інколи Бембі вибирався з ями. Він стояв, непевно похитуючись на своїх кволих ногах, тоді робив кілька незграбних кроків, шукаючи їжі. Тепер він їв трави, на які раніше не звертав уваги, просто їх не помічав. А тепер вони раптом стали вабити його, кликати своїм запахом, сповненим якоїсь дивної сили. Те, що Бембі колись нехтував, що викидав, коли воно випадково потрапляло в рот, тепер здавалося йому смачним і запашним. Деяке зілля було йому й тепер бридке, але він змушував себе їсти його — від нього швидко гоїлися рани й прибувало сили.

Бембі видужував, але ще не кидав ями. Тільки вночі він виходив трохи поблукати на волі, а вдень тихо лежав на своїй постелі.

Аж тепер, коли біль уже зовсім ущух, Бембі посправжньому усвідомив, що з ним трапилось, і великий жах струснув йому душу. Він не міг цього забути, не міг уже безтурботно блукати по лісі, як колись, спокій не повертався в його серце. Бембі лежав у своєму сховку, відчуваючи то незвичайне хвилювання, то страх, то сором, то здивування, то щире подяку до старого; він був то глибоко засмучений, то безмежно щасливий.

І завжди Бембі бачив коло себе старого ватажка. Спочатку той був з ним день і ніч. Тепер він час від часу залишав його на самоті, а надто коли помічав, що Бембі напружено думає про щось. Але й тоді старий не відходив далеко від ями.

Якось після грозової зливи на землю спустився тихий вечір. Під променями сонця, яке вже ховалося за обрій, урочисто світилося безхмарне голубе небо. У верховітті дерев виспівували дрозди й зяблики, в чагарнику цвірінчали синиці, у траві й на землі під кущами лунав металічний крик фазанів, голосно й радісно сміявся дятел, ніжно туркотіли голуби.

Бембі вийшов із свого сховку. Життя було чудове.

Неподалік, немов очікуючи його, стояв старий ватажок. І вони поволі, пліч-о-пліч, пішли лісом.

Однієї ночі, сповненої шепотінням осіннього листопаду, над верховіттям пронизливо закричав сич. Потім почекав, чи не злякається його Бембі.

Але той ще здалеку помітив його крізь рідке вже листя і лишився спокійним.

Сич злетів нижче і закричав ще пронизливіше. І знов почекав. Проте Бембі й цього разу не звернув на нього уваги.

Сич більше не міг витерпіти:

— Ви не злякалися? — невдоволено спитав він.

— Чому ж, — лагідно заперечив Бембі. — Трохи злякався.

— От-от, — ображено пробурмотів сич. — Тільки трохи. Колись ви, бувало, завжди страшенно лякались. На вас просто дивитись було любо. Чому ж ви сьогодні так мало злякались?

Сич постарів і став ще чванькуватішим та вразливішим.

Бембі хотілось відповісти: «Я й раніш ніколи не лякався, а тільки так казав, щоб зробити вам приємність». Але він вирішив краще змовчати. Йому стало шкода доброго старого сича, і він спробував заспокоїти його.

— Може, це тому, що я саме думав про вас, — сказав він.

— Що? — Сич трохи повеселішав. — Що? Ви думали про мене?

— Так, — нерішуче відповів Бембі. — Саме тоді, як ви закричали. А то я, звичайно, злякався б, як завжди.

— Справді? — прогуркотів сич.

Бембі ладен був сказати все, що завгодно, аби тільки потішити маленького старого дивака. Хіба від того комусь буде зле?

— Справді, — сказав він. — Я щоразу весь здригаюся, коли зненацька почую ваш голос.

Сич надувся і знову став схожим на м'яку брунато-сиву пухнасту кулю. Він був щасливий.

— Це дуже приємно, що ви думали про мене... дуже приємно... — ніжно затуркотів сич. — Ми з вами давно не бачилися.

— Дуже давно, — сказав Бембі.

— Ви більш не ходите старими стежками? — поцікавився сич.

— Ні, старими стежками я більш не ходжу, — поволі мовив Бембі.

— Я теж тепер далі вилітаю в світ, ніж колись, — хвастовито кинув сич. Він змовчав, що його прогнав із батьківщини молодий, зухвалий родич. — Не можна ж звікувати віку на одному місці, — додав він і замовк, чекаючи на відповідь.

Але Бембі вже пішов. Він оволодів мистецтвом старого ватажка зникати раптово і нечутно.

— Це просто обурливо! — розсердився сич.

Він стрепенувся, засунув дзьоб у пір'я на грудях і почав мудрувати сам із собою:

— Ось і йми віри дружбі шляхетних панів. Навіть коли вони такі люб'язні... Одного чудового дня вони втрачають будь-який сором, і тоді опиняєшся в такому безглуздому становищі, як оце я...

Раптом він нагледів мишу і каменем полетів донизу. За мить вона вже пищала в його кігтях. Зганяючи на миші злість, сич спершу роздер її на шматочки, а вже потім швидко з'їв і полетів геть.

«Навіщо мені той Бембі? — думав він. — Навіщо мені взагалі вся та панська компанія? Зовсім ні до чого!»

І він почав кричати — протягло й так пронизливо, що кілька лісових голубів, повз яких пролітав сич, прокинулись і, залопотівши крильми, знялися в повітря.

Багато днів поспіль у лісі лютувала буря. Вона зірвала з дерев останнє листя, і тепер вони стояли зовсім голі.

На світанку Бембі йшов по рову, де він спав у ямі разом із старим ватажком.

Хтось покликав його голесеньким голосочком — раз, удруге, втретє. Бембі зупинився. Згори, з верховіття дерев, блискавкою майнула вниз білочка і миттю опинилась долі перед Бембі.

— То це справді ви! — пропищала вона з благоговійним подивом. — Я відразу впізнала вас, тільки-но побачила,

та не могла повірити, що це ви...

— Як ви сюди потрапили? — спитав Бембі.

Веселий білчин писочок вмить посмутнів.

— Немає вже нашого дубу, — жалібно сказала вона. — Нашого чудового старого дубу... Ви пам'ятаєте? О, це було жахливо... Він звалив його.

Бембі сумно похилив голову. Йому було невимовно шкода чудового старого дерева.

— Це сталося так несподівано, — розповідала білка. — Щоправда, всі ми, хто жив на дубі, втекли, але бачили здаля, як Він перегриз дуб велетенським блискучим зубом. Поранене дерево голосно кричало. Страшно було чути той крик... А потім старе чудове дерево впало. Просто на луг... Ми всі так плакали!

Бембі мовчав.

— Але ж, — зітхнула білка. — Він може все... Він усе-могутній...

Вона глянула на Бембі великими очима і нашорошила вуха, але Бембі мовчав.

— Ось ми й стали всі безпритульними, — вела далі білочка. — Не знаю, куди розбрелися інші, а я прийшла сюди... Та ще одне таке дерево не скоро знайдеш.

— Старий дуб... — задумливо мовив Бембі. — Я знав його з дитинства.

— Аж не віриться, що це справді ви! — знов почала білка, вже повеселівши. — А всі думали, що вас давно

немає на світі. Щоправда, інколи йшли чутки, що ви живі... Часом розповідали, нібито вас хтось бачив... Однак цьому ніхто не вірив. — Білка допитливо глянула на нього. — Та це й зрозуміло, адже ви не повернулись до своїх...

Було видно, з яким нетерпінням чекала білка на відповідь Бембі.

Проте Бембі мовчав. У ньому самому ворухнулась квота, боязка цікавість. Хотілося спитати про Фаліну, про тітку Ену, про Ронно й Каруса, про всіх супутників своєї юності. Але він мовчав.

Білка все сиділа й дивилась на нього.

— Яка у вас корона! — захоплено вигукнула вона. — Просто диво, а не корона! Ніхто в цілому лісі, крім старого ватажка, не має такої!

Катись би ці слова дуже потішили Бембі. А тепер він тільки байдуже мовив:

— Он як? Можливо...

Білка швидко кивнула татовою.

— Що я бачу! — раптом здивовано скрикнула вона. — Ви вже починаєте сивіти.

Бембі нічого не відповів і рушив далі в ліс.

Білка зрозуміла, що розмову закінчено, і майнула вгору, на гілля.

— Доброго ранку! — гукнула вона навздогін Бембі. — Бувайте здорові! Мені так приємно, що я вас зустріла!

Якщо я побачу когось із ваших давніх знайомих, то розповім їм, що ви ще живі. Всі будуть дуже раді!

Від цих слів у Бембі знов защеміло серце. Проте він і тепер нічого не сказав. Ще як Бембі був дитиною, старий ватажок учив його бути самим. Того далекого дня, коли Бембі плакав за матір'ю. Старий тоді підійшов до нього і спитав: «Ти не можеш бути сам?»

Бембі йшов далі.

Сніг знову вкрив землю. Ліс принишк під товстою білою ковдрою. Лише коли-не-коли чулось каркання гав, заклопотане скрекотання сороки, тихе, боязке щебетання синиць. Та ось мороз подужчав, і все замовкло, тільки повітря дзвеніло від холоду.

Одного ранку глибоку тишу роздер собачий гавкіт.

Безугавний, квапливий, він швидко покотився лісом — то здавлений, то дзвінкий, заливчастий і сварливий.

У сховку, під стовбуром поваленого бука, Бембі підвів голову і глянув на старого ватажка, що лежав обіч нього.

— Заспокойся, це нас не стосується, — сказав старий.

Однак тепер і він почав сторожко прислухатися до того, що діялось нагорі.

Стовбур старого бука правив їм за стелю, високі кучугури снігу захищали їх од вітру, а чагарник, мов густа сітка, ховав від пильного ворожого ока.

Гавкіт лунав усе ближче — лютий, засипаний, розпалений. Певно, це був невеличкий собака.

Незабаром крізь гавкіт почулося тихе, болісне бурчання. Бембі стурбовано поворухнувся, проте старий знов заспокоїв його:

— Це нас не стосується.

Вони лишилися лежати в своїй теплій хижці, обережно стежачи за тим, що відбувалось нагорі.

Ось затріщав сушняк, з гілок посипався сніг.

Тепер уже можна було й розгледіти тих, хто біг лісом.

Через замети й кущі, пеньки й корчі стрибав, повз, продирався старий лис.

А слідом за ним мчав собака. Це й справді був невеличкий собака на коротких ніжках.

У лиса була розтрощена передня лапа, а на лопатці вирване хутро. Він тримав поранену лапу перед собою, і на сніг із неї цівкою стікала кров. Лис захекався, в його широко розплющених очах світився жах і напруження. Він не тямив себе від страху, люті, відчаю і знесилення.

Зненацька лис обернувся. Цей маневр так спантеличив собаку, що він аж відступив на кілька кроків.

Лис сів на задні лапи. Бігти далі він не міг. Піднявши вгору поранену лапу, роззявивши пащу, сіпаючи губами, він злісно засичав на собаку.

Проте це не допомогло. Собака не змовкав ані на мить.

— Тут! — лементував він. — Тут! Тут він! Тут! Тут! Тут!

Собака тепер уже гавкав не на лиса — видно було, що він гукав когось іншого, хто був ще далеко звідси.

Бембі, так само як і старий ватажок, розумів, що собака кликав Його.

Знав це й лис. Він сходив кров'ю. На білому снігу червоніла вогненна латка. Над нею здіймалася пара.

Лис знесилювався. Його поранена лапа безсило опустилась униз, дотик до холодного снігу завдав лисові пекучого болю. Ось він напружився, знов підняв тремтячу лапу і простяг її перед собакою.

— Пожалій мене... — почав просити він. — Пожалій мене...

— Ні! Ні! Ні! — люто валував собака.

— Прошу тебе, — тихо, покірно благав лис. — Я далі не можу бігти... Настав мій кінець... Відпусти мене... відпусти... Дай хоч померти спокійно...

— Ні! Ні! Ні! — скаженів собака.

Лис став просити ще наполегливіше:

— Адже ми родичі з тобою... Майже брати... Відпусти мене... дай померти серед своїх... ми ж... майже брати... ти і я...

— Ні! Ні! Ні! — стояв на своєму собака.

Тоді лис останнім зусиллям випростався. Його гарненький гостренький писок мляво звис на залляті кров'ю груди, але дивився він у вічі ворогові. Уже зовсім іншим голосом, спокійно, сумно він сказав:

— І тобі не соромно? Зрадник!

— Ні! Ні! Ні! — гукав собака.

— Ти перекинчик! Відступник! — вів далі лис. Його зранене тіло напружилось від ненависті й зневаги. — Шпиг! — сичав він. — Мерзенний шпиг! Ти вистежуєш нас там, де навіть Він ніколи не зміг би знайти... Ти переслідуєш нас там, куди навіть Йому не дістатись... Ти виказуєш нас... своїх родичів... Мене, хоч ми з тобою майже брати... І тобі не соромно отут стояти!

Зненацька з усіх боків залунали голоси.

— Зрадник! — кричали сороки з дерев.

— Шпиг! — вищала сойка.

— Відступник! — свистіла ласка.

— Перекинчик! — сичав тхір.

Вони шипіли, пищали, верещали на всякі голоси, з усіх дерев, з-під усіх кущів. А високо в небі кричали ґави:

— Шпиг! Шпиг!

Усі поспішали сюди, щоб з дерев і безпечних сховків сказати й своє слово. Обурення, яке прорвалося в лисові, збудило і в інших давню злість і ненависть до собаки, а кров, що парувала на снігу перед їхніми очима, додавала їм гніву і змушувала забути страх.

Собака оглядівся навколо.

— Ви! — гукнув він. — Чого ви хочете? Що ви знаєте? Про що ви торочите? Всі ви належите Йому так само, як і я! Але я... я люблю Його, я обожнюю Його! Я служу

Йому! А ви, жалюгідні, хочете повстати проти Нього! Знайте ж, що Він всемогутній! Він панує над усім! Все, що ви маєте, — від Нього! Все, що тут росте й живе, — від Нього! — Собака тремтів від збудження.

— Зрадник! — пронизливо закричала білка.

— Так! — засичав лис. — Зрадник! Ніде в світі більше немає таких, як ти!

— Немає? — закричав собака. — Брешеш! А кінь, віл, вівця, кури? Майже в кожного з вас є родичі, що обожають Його і якнайвірніше служать Йому!

— Мерзотник! — з презирством просичав лис.

Такого вже собака не міг стерпіти. Він кинувся на лиса, вп'явся йому в горло, і обоє клубком покотились по снігу. Вони гарчали, хрипіли. Навколо літали жмути шерсті, здіймався сніг, бризкала кров. Та за мить клубок розпався, і лис лишився лежати на снігу, світлим животом догори. Ось він востаннє сіпнувся, витягся й сконав.

Собака ж для певності труснув його ще кілька разів, потім, широко розставивши ноги, на весь голос закричав:

— Тут! Тут! Тут він!

Лісові мешканці, охоплені страхом, кинулися врозтіч.

— Жахливо, — тихо мовив Бембі.

— Ще жахливіша їхня віра в те, що тут казав собака, — мовив старий. — Вони вірять у Його всемогутність і все життя не перестають боятися. Вони ненавидять Його, ненавидять самих себе... і гинуть від Його руки.

Морози раптом спали, серед зими стало тепло. Земля жадібними ковтками пила талий сніг, і незабаром усюди з'явилися великі темні латки. Чорні дрозди ще не співали, проте, здіймаючись із землі, де шукали черв'яків, або пурхаючи з дерева на дерево, вони протягло й радісно кричали, ніби сповіщали, що незабаром настане й весна. То тут, то там лунав уже сміх дятла, балакучіші стали сороки й ворони, веселіше щебетали синиці, а фазани злітали з дерев і довго, як улітку, стояли на одному місці, чистячи під променями вранішнього сонця своє пір'я і раз по раз вигукуючи різким, з металевим відтінком голосом.

Одного такого ранку Бембі забрів далі, ніж звичайно. На світанку він досяг краю рову. По той бік рову, там, де він колись жив, майнуло щось червонясте. Сховавшись у густому чагарнику, Бембі став стежити звідти. Так, там справді ходив хтось із його роду і, відшукуючи вільні від снігу місця, скуб першу зелену травицю.

Бембі хотів уже був повернутись і піти собі, як раптом упізнав Фаліну. Першим його бажанням було вискочити й покликати її, проте він лишився стояти, наче прикипів до землі. Він так давно не бачив Фаліни! Серце його гаряче забилося. Фаліна ступала поволі, чи то від втоми, чи від смутку. Вона стала схожою на свою матір. «Викапана тітка Ена», — подумав Бембі з якимсь сумним подивом.

Фаліна підвела голову і озирнулася, немов відчувши його близькість.

Бембі знов захотілось піти до неї, проте він і цього разу лишився стояти непорушно, наче не мав сили зійти з місця.

Бембі помітив, що Фаліна дуже змінилася, вона посивіла й постаріла.

«Весела, зухвала, маленька Фаліна, — думав він, — якою гарною і спритною була ти колись!» Вся його молодість раптом ніби пропливла перед ним: луг, стежки, якими водила його маги, веселі ігри з Гобо та Фаліною, славний коник-стрибунець, гарний метелик, бійки з Карусом і Ронно, в яких він завоював Фаліну. Бембі раптом знов відчув себе щасливим.

А там, по той бік рову, повільно, втомлено і сумно, похиливши голову, йшла Фаліна. Бембі дивився на неї з ніжною сумною любов'ю; йому хотілось подолати рів, що так довго розділяв його з нею та іншими родичами, хотілося наздогнати Фаліну, гукнути її і говорити з нею про молодість, про все, що минуло.

Але Бембі тільки сумно дивився, як вона обійшла голий чагарник і зникла.

Він довго стояв так, вдивляючись у далину.

Раптом ударив грім. Бембі здригнувся.

Ударив він по цей бік рову. Не дуже близько, але не дуже й далеко. Потім ще раз і ще.

Кількома стрибками Бембі досяг гущавини. Тут він зупинився й прислухався. Стояла тиша. Тоді він обережно став пробиратися додому.

Старий ватажок був уже біля хижки. Він не сховався всередину, а стояв неподалік від поваленого стовбура і ніби чекав на Бембі.

— Ти чув? — спитав старий.

— Чув, — відповів Бембі. — Тричі гуркотів грім... Він у лісі.

— Так, — кивнув головою старий і, якимось дивно наголошуючи на кожному слові, повторив: — Він у лісі. І ми повинні йти туди...

— Куди? — вихопилось у Бембі.

— Туди, — суворо сказав старий. — Туди, до Нього. Бембі здригнувся.

— Не лякайся, — вів далі старий. — Зараз можна не боячись іти до Нього. Я радий, що можу повести тебе гуди... — Він завагався, потім стиха додав: — Перш ніж ми розлучимося назавжди.

Бембі вражено глянув на старого і враз ніби вперше помітив, як той постарів. Голова в нього зовсім побіліла, обличчя схудло, а чудові глибокі очі погасли і мали якийсь тьмянний, зеленкуватий відтінок.

Бембі й старий відійшли зовсім недалеко від свого сховку, як у ніс їм ударив знайомий грізний запах, що завжди навівав такий жах.

Бембі зупинився. Але старий простував далі, назустріч тому запахів. І Бембі нерішуче пішов слідом за ним.

Все більшими хвилями набігав той нестерпний запах, аж у Бембі перехоплювало подих. У голові блискавкою промайнула думка про втечу. Ця думка вмить оволоділа Бембі, і він, наче боячись, що не витримає, майже притулився до старого. А той, не зупиняючись, ішов далі.

— Тут! — сказав нарешті він і ступив убік.

За два кроки від них, у поламаному чагарнику, на ви-топтаному снігу лежав Він.

У Бембі мимоволі вихопився здушений крик. Нетямлячись від страху, він стрибнув назад і кинувся тікати.

— Стій! — почув він суворий поклик і, озирнувшись, побачив, що старий спокійно стоїть поблизу Нього — нерухомого, поваленого на сніг. Страшенно здивований і зацікавлений, сподіваючись побачити щось незвичайне, Бембі підступив до старого.

— Підійди ближче, не бійся, — мовив той.

Він лежав, повернувши набік бліде, голе обличчя. Трохи осторонь на снігу валявся Його капелюх, і Бембі, що не мав ніякого уявлення про капелюхи, вирішив, що Його жахлива голова розкололася навпіл.

На оголеній шиї бракон'єра зяяла рана, ніби маленький червоний ротик. З рани ще капала кров і, розтоплюючи сніг, розпливалася широкою калюжею.

— Ось ми стоїмо біля самого Нього... — тихо сказав старий. — Чом же Він не загрожує нам?

Бембі дивився на Нього, чия постать, ноги, шкіра здавалися йому загадковими й жахливими. Бембі дивився в Його нерухомі тьмяні очі й нічого не розумів.

— Бембі, — мовив старий. — пам'ятаєш, що казав про Нього Гобо, що казав собака і в що сліпо вірять лісові мешканці? Пам'ятаєш?

Бембі був такий приголомшений, що не міг і слова промовити.

— Тепер ти бачиш, — вів далі старий, — бачиш на власні очі, що Він лежить на землі, як хтось із нас. Він не всемогутній, як здається мешканцям лісу. Він такий самий, як і всі ми. Пам'ятаєш, собака твердив, ніби все, що живе й росте в лісі, — від нього? Це неправда. Він, як і ми, знає і страх, і злидні, й горе. Він може здолати таких, як ми, але ось і сам лежить на землі, беззахисний, нерухомий. То чому ж Він долає нас, чому Він дужчий за нас усіх? Тому, що Він — великий борець! Ми, олені, мусимо навчитися так любити життя, так боротися за нього, як Він!

Старий замовк.

— Ти зрозумів мене, сину? — по хвилі спитав він.

— Так, — тихо відповів Бембі. — Хто любить життя, той мусить боротися за нього.

— Тоді я можу спокійно піти від тебе, — сказав старий.

Він повернувся й рушив уперед. Бембі пішов слідом за ним. Біля високого ясена старий зупинився.

— Далі не йди за мною, Бембі, — спокійно сказав він. — Моя година настала. Лишилося тільки знайти місце, щоб зустріти свій кінець.

Бембі хотів щось сказати.

— Ні, — перебив його старий. — Ні... Кожен повинен на самоті зустріти свою останню годину. Прощай, сину мій... я дуже любив тебе.

Цей літній день народився вже з світанком. Не було ані вітру, ані ранкової прохолоди. Здавалося, що сьогодні сонце зійшло раніше, ніж звичайно. Поспіхом зіп'явшись на небо, воно, мов велетенська пожежа, охопило його сліпучим полум'ям.

Роса на лугах і кущах умить випарувалась; порепана земля мліла від спраги. Проте в лісі ще панувала тиша. Тільки час від часу чувся сміх дятла та безперестанку гуркотили в невтомній ніжності голуби. Бембі стояв на невеличкій галявині, захищеній у непрохідній гущині.

Над його головою в променях сонця витанцьовував рій комарів. З ліщинового листа долинуло тихе дзижчавня, і повз Бембі неквапливо пролетів великий хрущ. Пронизавши рій комарів, він полинув вище й вище, до верхів'я дерева, на якому він завжди спав аж до вечора. Його крила швидко тріпотіли, а надкрилля блищали на сонці. Рій комарів, що був розділився, щоб пропустити хруща, зімкнувся знов.

Поглянувши на хруща, Бембі рушив своєю дорогою.

— Ви знаєте, хто це? — питали над ним один одного комарі.

— Це старий ватажок, — казали одні.

А інші додавали:

— Його рідня давно вже померла. А він ще живе, сам-самісінький.

— Скільки ж він уже живе? — поцікавився маленький комарик.

— Цього ніхто з нас не знає, — відповіли дорослі комарі. — Олені взагалі живуть довго, майже вічно... Може, вони тридцять, сорок разів бачать сонце... ми, комарі, цього не знаємо. У нас життя теж не коротке, але день ми бачимо тільки раз чи двічі...

— А старий ватажок? — спитав комарик.

— Він пережив усіх своїх родичів... він дуже старий... страшенно старий... Він стільки бачив, стільки зазнав, що ми навіть уявити собі не можемо...

Бембі йшов далі. «Комарині пісні, — думав він, — комарині пісні....»

Раптом до нього долинув ніжний, боязкий поклик.

Бембі прислухався й рушив на голос крізь найгустіший чагарник, зовсім тихо, зовсім нечутно, як він тепер ходив завжди.

Знов почувся поклик, наполегливий, жалібний. Ці голоси нагадали Бембі, як він сам колись гукав матір.

— Мамо!.. Мамо!..

На галявинці, щільно притулившись одне до одного, стояли двоє малят у червонястих шубках, брат і сестра, самотні й засмучені.

— Мамо!.. Мамо!..

Перше ніж малята зрозуміли, що трапилось, перед ними постав Бембі.

Вони мовчки, несміливо дивились на нього.

— У матері зараз немає часу для вас, — суворо сказав Бембі. Він глянув у вічі малому:—Ти не можеш бути сам? І не соромно тобі?

Малий і його сестричка мовчали.

Не встигли вони отямитись, як Бембі повернувся і зник у чагарнику.

«Малий подобається мені, — думав він, ідучи лісом далі. — Може, ми з ним ще зустрінемося, коли він підросте... І мала теж гарна. Така була Фаліна в дитинстві».

Бембі йшов усе далі й далі, поки зник у гущавині.